

THÙY TRANG.

ĐÚA EM SINH ĐÔI

ĐÚA EM SINH ĐÔI

---* ❖ *---

Tác giả: **Thùy Trang**

Nhà xuất bản **Tuổi Hoa**

Loại: **Hoa Tím**

Nguồn text: **Tusachtuoihoa**

Đóng gói: **@nguyenthao-cuibap**

CHƯƠNG 1

ĐÔI GIÀY CAO GÓT ĐẦU TIÊN

Ồ anh em trai thật lắm chuyện! Tôi không hiểu tại sao các em bé tí xiu thật dễ thương lại lớn lên làm con trai làm gì. À! Mà giá có làm con trai thì cũng không đến nỗi tệ hại lắm, nhưng có nhiều lúc tôi cứ không hiểu tại sao những trẻ nít dễ thương lại thành các anh em trai nhiều chuyện.

Nói thật với các bạn chứ tôi lại cảm thấy vui thích vì trên đời này có mặt con trai, nhất là loại con trai như Trần Quốc Danh. Anh ấy thật là thiệt hay, dễ thương vô cùng. Tiếc thay Tuấn, em của tôi thì không được như vậy, nó không như anh Trần Quốc Danh chút nào. Tuy vậy, cô bạn của tôi là Trần Mộng Thu lại cho rằng thằng Tuấn thật dễ thương, nhưng dĩ nhiên tôi nghĩ khác. Có lẽ thằng Tuấn hay kiếm chuyện làm tôi bực mình. Cũng có thể vì tôi chưa hết lòng quý trọng đứa em sinh đôi của tôi.

Nhưng thật ra Tuấn khôi hài lắm. Không phải lối khôi hài làm mình cười được đâu, nó có kiểu khôi hài khác kỳ cục lắm kìa. Có lúc nó cười cợt vẻ chế nhạo bất cứ việc gì tôi làm, rồi sau đó nó lại nhờ tôi giữ bí mật dùm một chuyện gì cho nó.

Sáng Chủ nhật tuần trước, nó đã có một dịp cười nhạo tôi nữa. Lần đó, sao mà nó cười thỏa thích thế, còn tôi tức muốn phát khóc lên được.

Chuyện xảy ra bắt đầu từ hôm thứ bảy cơ. Sỡ là các bạn gái trong lớp học của tôi đã bắt chước nhau cái một đi giày cao gót và quần dài phết đất, vì thế tôi mới xin Bố Mẹ sắm cho tôi một đôi giày cao gót. Lúc tôi nêu vấn đề này ra, Bố Mẹ đã trả lời bằng một mẫu câu như thường lệ:

"Để Bố Mẹ nghĩ xem đã".

Nghe câu trả lời, tôi biết ngay là còn lâu tôi mới có giày cao gót mà đi. Tôi đã từng kinh nghiệm rằng, mỗi khi Bố Mẹ trả lời như vậy: "Để Bố Mẹ nghĩ xem đã", thì thật sự Bố Mẹ muốn nói rằng: "Cứ để từ từ, không có gì phải vội vã". Ít ra, tôi cũng đoán được ý nghĩa câu nói của Bố Mẹ là như vậy.

Nhưng cuối cùng, đến ngày thứ Bảy tuần rồi, là ngày tôi được dẫn đi mua đôi giày cao gót. Tôi không biết rõ chuyện, nhưng có lẽ Bố Mẹ thấy tôi đã đề cập đến vấn đề này từ lâu, nên Bố Mẹ không muốn để từ từ nữa. Vì vậy, hôm đó Bố đã dẫn tôi đi ra phố. Khi đến tiệm giày, tôi nhìn chăm chăm vào tủ kính rồi chỉ cho Bố thấy đôi giày mà tôi rất thích.

- Ừa, con thích đôi giày này thật à? - Bố nói với một giọng đầy ngạc nhiên - Gót giày cao quá mà.

Tôi mở tròn to đôi mắt và cười thật tươi, rồi uốn giọng:

- Thừa Bố, vâng ạ.

Bố hơi cau mày làm như bố sợ bị lãng trí hay sao ấy.

Bằng một giọng nghiêm nghị, bố nói:

- Không hiểu làm sao có người đi được loại giày cao như đi cà kheo vậy. Chắc phải khó chịu lắm.

Ồ, có thể Bố không hiểu tại sao người ta mang loại giày đó làm gì, nhưng riêng tôi, cứ muốn có một đôi như vậy để đi. Tôi hình dung ra những đôi mắt chứa đựng ghen tuông của mấy cô bạn trong lớp học với tôi. Cứ nghĩ đến lúc tôi có được đôi giày cao nhất, hơn hẳn những đôi giày của họ. Thích biết bao!

Lúc Bố dắt tôi vào trong tiệm, người bán hàng đưa chúng tôi lại ghế rồi. Rồi ông bán hàng hỏi tôi muốn loại giày như thế nào.

- Loại giày để đi phố, mang với áo dài.

Tôi trả lời ông ấy minh bạch như vậy, làm ra vẻ như mình đã từng quen thuộc với việc đã mua giày lắm rồi. Nhưng khi người bán hàng đem một lô giày ra, thì Bố tôi chỉ lo chọn những đôi giày kiểu cổ lỗ sĩ, gót thấp lè tè. Tôi thậm chí nghĩ có lẽ mình nói chưa rõ nên ông bán hàng không hiểu chẳng.

Tôi đâu có muốn mua những đôi giày đế thấp như vậy! Tôi chỉ thích những đôi giày thật cao kia mà.

Cuối cùng, ông bán hàng cũng đã mang ra một đôi giày mà tôi thật ưng ý. Khi ông ta thử giày vào chân tôi, tôi đã suýt chút nữa kêu lên "úi da". Sao nó nhọn bó lại ở phía trước và đâm vào ngón chân tôi đau quá. Nhưng sau đó nó lọt gọn vào gót chân tôi. Ôi! Trông tuyệt đẹp! Tôi muốn mua đôi giày này ngay lập tức.

Ông bán hàng đề nghị:

- Sao em không thử xem có đi nổi không?

Tôi hơi cau mày nhìn ông ta. Việc gì ông ta phải nói: "Thử xem có đi nổi không?" Bộ ông ta không nói được rằng: "Cô thử đi đi lại lại trong phòng thử xem sao?". Tôi không biết ông ta có hiểu rằng đây là đôi giày cao gót đầu tiên mà tôi mang hay không, nhưng qua cách cư xử của ông, chắc ông biết như vậy. Tôi đứng lên, và cảm thấy loạng choạng trên sàn nhà, như muốn nghiêng đằng trước, ngã đằng sau.

Ông ta hỏi tôi:

- Em thấy thế nào?

- Ồ, được lắm.

Tôi nói nhưng có lẽ hơi ngập ngừng. Có lẽ đôi giày không thật sự "được vừa vặn cho lắm", nhưng cũng tạm gọi là được đi. Trong khi đứng ngắm mình trong gương, tôi tưởng như có thể thấy được vẻ mặt và ý nghĩ của các cậu con trai khi họ thấy tôi mang đôi giày cao gót kiểu mới này. Tư tưởng đó làm tôi nôn nao, khó có thể chờ đến Chủ nhật, dù chỉ mai này là tới.

Khi tôi trở lại chỗ ngồi, Bố tôi hỏi đi hỏi lại:

- Có chắc thật là con thích đôi giày này không?

Không biết lý do tại sao Bố tôi không tưởng tượng được là có người là thích loại giày như vậy.

- Thưa Bố, đôi giày này đúng là kiểu con ưa thích.

Tôi biết mình phải nói một cách quá quyết như vậy, vì tôi chắc rằng Bố

tôi không muốn mua kiêu giày như vậy. Dù sao Bố cũng là người chi tiền trong vụ này.

Bố tôi hỏi:

- Có vừa vặn không?

Mới đầu Bố nhìn tôi rồi Bố nhìn lên ông bán hàng. Tôi đang định cam đoan với Bố rằng đôi giày vừa khít chân tôi thì ông bán hàng đã nói dùm tôi.

Ông ấy đáp:

- Thưa ông, đúng là số chân của cô bé đó ạ. Chắc cô bé phải bỏ ra một ít thời giờ để tập đi kiêu giày này, nhưng các cô gái mới lớn nào cũng phải trải qua giai đoạn đó.

Tôi tức muốn chết, định cấu cho ông ấy một cái vì câu nói vô duyên của ông ấy. Trước tiên là ông ta không được nói: "phải trải qua giai đoạn đó" như kiêu mẹ tôi ở nhà vẫn nói; và sau nữa là ông ta làm như tôi không biết cách phải mang làm sao cho vững nữa.

Nhưng lúc đó, ông bán hàng đã làm một việc đáng khen khiến tôi muốn tha thứ cho ông ấy ngay. Ông đã đem ra một đôi giày khác cao hơn đôi giày đang thử này khoảng một ngàn đồng. Đôi giày ấy cũng có gót cao như vậy và trông lại đẹp hơn đôi giày tôi mang thử nữa. Nhưng khi Bố tôi nhìn thấy giá tiền mắc hơn như vậy. Bố liền quyết định ngay rằng nên mua đôi giày tôi đang thử đó mà thôi. Lúc tôi thấy đôi giày đẹp và mắc hơn kia; tôi mừng quá định nắm tay ông bán hàng để tỏ lòng cảm ơn ông ấy; nhưng vì ông ta là người lạ, nên tôi biết chắc Bố tôi không muốn tôi tỏ bày tình cảm thân mật như vậy. Vả lại, tôi cũng cảm thấy mắc cỡ nữa.

Sau đó, Bố tôi lấy tiền để trả cho ông bán giày, rồi cha con tôi dắt nhau về nhà. Tôi mở ngay hộp giày ra để khoe với Mẹ đôi giày mới. Chà, tôi cứ tưởng rằng cha tôi là người khó có thể thuyết phục được, nhưng bây giờ tôi mới thấy Mẹ tôi còn khó tính hơn nữa, và nếu Mẹ dắt tôi đi mua giày, thì chắc chắn còn rắc rối hơn nữa. Lúc nhìn thấy đôi giày, Mẹ tôi chẳng nói gì với tôi ngay, mà Mẹ chỉ nhìn Bố rồi nói như khiển trách Bố.

Me hỏi:

- Sao mình lại để cho con bé nó chọn kiểu giày như vậy nhỉ? Khổ quá, mình thử nhìn lại đôi gót cao như tháp kia kìa.

Tôi ngắt lời Mẹ:

- Con mà còn bé sao ạ? Lúc nào Mẹ cũng nói như vậy không à. Mẹ coi, con đã mười lăm tuổi rồi chứ còn bé bỏng gì nữa đâu ạ.

Mẹ tôi cầm một chiếc giày lên, nhìn kỹ càng. Rồi Mẹ tôi lẳng lặng bỏ vào hộp.

- Sao Mẹ vẫn thấy gót giày gì mà kinh khủng thế.

Mẹ tôi lắc đầu rồi quay vào bếp rửa soạn dọn bữa ăn.

Mãi đến sáng Chủ nhật, tôi mới khám phá ra lý do tại sao người ta lại nói rằng các bé gái phải "học" cách đi đôi giày cao gót như thế nào. Mới đầu, khi lấy đôi giày mới ra để mang, tôi thấy dường như chân tôi to hơn lúc thử giày ở tiệm hôm qua, nếu không, sao nó lại chật kinh khủng thế này. Tôi cởi ra, xem lại bên trong coi số giày là bao nhiêu. Biết đâu người bán hàng đã để lẫn đôi giày số nhỏ hơn vào hộp. Nhưng không, số giày vẫn y như đôi tôi đã thử hôm qua.

- Ô, thảo nào - tôi kêu to lên, nhưng lại nhớ rằng đâu có ai ở đây mà nói chuyện với. Có lẽ bây giờ giày chật hơn và bó vào chân tôi như vậy là vì tôi chưa mang thêm đôi vớ mỏng cho trơn tru hơn. Tôi nhớ lúc ở tiệm giày, người bán hàng có đưa cho tôi một miếng gì để lót vào chân cơ mà. Tôi nhảy vội lên, chạy lại ngăn kéo tủ, lôi ra được một đôi vớ. Xỏ vớ đôi vớ vào chân rồi mang giày vào, tôi mới thấy đôi giày thật quá chặt. Tôi vận vớ bàn chân đẩy tới đẩy lui mãi, mặt cả hơi mới cho được đôi chân lọt vào giày. Lúc tôi nhìn xuống đôi chân seo tôi thấy "quê" quá chừng. Trông hình mình đang mặc bộ đồ nhún nhúm, lại mang vớ với giày cao gót, kỳ cục ghê.

Khi tôi thử đứng lên, tôi cảm thấy khó có thể bước đi được. Chao ôi, sao mà chật bó tay chân thế này! Tôi không biết hồi Mẹ còn trẻ như tôi, Mẹ có trải qua giai đoạn khó khăn như vậy khi mẹ mới bắt đầu mang giày

cao gót không. Rồi tôi cứ thắc mắc không biết bây giờ Mẹ tôi có còn cảm thấy như vậy không, hay là lớn lên thì phụ nữ sẽ thấy quen dần với đôi giày cao gót.

Nghĩ một lúc, tôi nhất định cho rằng, nếu bỏ vớ ra, tôi sẽ dễ chịu hơn. Vì vậy, tôi bèn ngẩng lên giường, cởi bỏ đôi vớ nặng chình chịch đó ra, rồi xỏ giày vào chân lại. Lần này tôi cương quyết đi xuống dưới nhà để đánh răng, rửa mặt.

Có lẽ như người bán hàng đã nói, tôi phải tập đi cho quen dần. Tôi mở cửa phòng rồi đi xuống dưới nhà. Thật ra, tôi nào có bước đi tự nhiên được, tôi loạng choạng từng bước mới xuống được tới nơi. Lúc bước vào phòng tắm, tôi thấy như mình bị say sóng, Trong chốc lát, tôi phải sẵn sàng công nhận rằng tôi chọn đôi giày quả có hơi cao. Suốt lúc tôi chải răng, tôi thấy dường như gót giày cứ nghiêng qua nghiêng lại.

"Eo ôi" - tôi tự nhủ, rồi nhổ hết chất kem đánh răng trong miệng ra - "Đôi gót giày này sao lung lay dữ quá. Chắc phải đóng lại cho chặt mới được".

Tôi tháo một bên giày ra rồi xem thử chiếc gót. Đâu có sao, nó vẫn chắc chắn như thường mà. Tôi cảm thấy e ngại khi phải trở lại phòng vì tôi sợ thằng Tuấn bắt gặp tôi, chắc chắn thế nào nó cũng cười nhạo tôi cho mà xem. Tôi mở cửa phòng tắm thật khẽ. Tôi mong cả nhà còn ngủ, nhưng chắc cũng có người thức rồi. Tôi bắt đầu bước lảo đảo từng bước cẩn thận để về phòng. Nhưng không tránh khỏi được thằng em. Nó đã nhìn thấy tôi. Kia, nó đang đứng ở ngay trên lối đi, nhìn tôi cười nghiêng ngả, làm như nó được nghe một câu chuyện chọc cười hay nhất thế giới vậy.

- Hay quá ta! - Nó vừa nói vừa cười ầm ĩ, rồi tiếp tục trêu chọc tôi - Hôm nay chắc phải là một ngày Chủ nhật đi bằng cà kheo đây mà. Em phải đi kiểm lại mấy cây cà kheo hồi năm ngoái mới được. Em cá với chị rằng thế nào em cũng đi nhanh hơn là chị đi bằng đôi giày cao "quê" như vậy đó.

Tôi cố tìm một câu gì để quật lại cái thằng Tuấn này, nhưng nó cứ liến

thoảng cái miệng.

- Không biết bố có chịu đi bằng cà kheo không. Cha cha, Bố mà đi như vậy chắc cao lêu khêu, nổi bật cho mà coi.

Càng nghe thằng Tuấn nói, tôi càng bức tức. Đó mà, tôi nói có sai đâu. Tuấn nó cứ trêu chọc tôi hoài, làm gì nó cũng phá được, nếu không như vậy, thì chị em tôi đã chơi hợp với nhau quá rồi. Nhưng phần lớn, nó cứ kiếm chuyện trêu chọc tôi.

Tôi ráng bước loạng choạng cho thật mau tới phòng, ráng bước với đôi giày mới đó. Rồi đóng ngay cửa lại. Thật ra là tôi đã đóng một cái ầm. Tôi chợt nhớ đã có lần tôi bị phạt vì đóng cửa mạnh như vậy, nên lần này tôi liền hé cửa ra độ một phân, như tỏ vẻ xin lỗi, rồi mới dám đóng cửa lại. Dĩ nhiên lần này tôi đóng thật nhẹ nhàng.

Tôi ngồi thật lâu bên giường để chờ đợi. Phải chi Tuấn đi xuống nhà dưới rồi, để tôi có thể ra ngoài tập đi cho quen với đôi giày mới. Tôi chắc rằng mình sẽ đi thạo nếu có dịp đi qua lại thử trong vài phút. Nhưng tôi biết ngay rằng tôi mà mở cửa đi ra, thì Tuấn cũng thế nào ở đó nhìn tôi chăm chặp cho mà xem. Rồi chắc chắn tôi sẽ bị bới rối và luống cuống đến nỗi đi có thể té đập mặt xuống sàn mất. Tôi đảo mắt nhìn quanh phòng. Phải chi cái giường không chắn nhiều lối đi, chắc tôi có thể tập đi quanh phòng để quen dần với cảm giác đi bằng đôi giày cao, quả thật cao lêu khêu như cà kheo vậy. Tôi sẽ không bao giờ nói cho Tuấn biết như vậy đâu, nhưng chính lúc này tôi thật có cảm tưởng như mình đang cà kheo vậy. Tôi nhớ lại hồi nhỏ năm ngoái, tôi có dịp đi đôi cà kheo của Tuấn; đi cà kheo mà dễ thăng bằng hơn đôi giày cao gót này nhiều, vì ít ra cà kheo còn có chỗ cho mình vịn tay vào.

Thế mà đôi giày oái oăm này. Chao ơi, mang nó vào bạn sẽ có cảm tưởng như bị treo lơ lửng trên không. Giá mà tôi được buột vào một chiếc dù hay một vật gì khác để biết chắc rằng mình sẽ đặt chân an toàn trên mặt đất thì đỡ cho tôi biết bao. Nhưng tôi chẳng có vật gì cả, ngay dù đó là một chiếc gối êm mà ngày xưa tôi hay dùng để kê lúc tập lộn đi lộn lại.

Tôi đi tới tủ kính, nhìn vào tấm gương soi để thấy đôi chân đau ê ẩm của tôi. Trông thật kỳ cục làm sao. Nhưng có lẽ tôi mang giày cao gót mà lại mặc đồng phục nên trông mới kỳ như vậy, chứ có ai ăn mặc như thế bao giờ.

Khi cởi bỏ đôi giày ra khỏi chân, tôi lấy một chiếc khăn sạch lau cho thật bóng. Rồi tôi lấy giấy gói riêng từng chiếc một, rồi cất vào trong hộp đựng giày còn nằm trên giường, giữa đống chăn màn chưa xếp dọn. Bây giờ nhìn đôi giày, tôi thấy nó kỳ khôi làm sao, nhưng lạ thật, lúc nó nằm trong tủ kính ở cửa hàng thì trông đẹp tuyệt. Dem đế vào hộp giày thấy cũng không đến nỗi nào, vậy mà, ui cha, lúc đi vào chân mới đau kinh khủng.

Suýt chút nữa, tôi đã nhất định sẽ mang đôi giày có gót thấp lè tè để đi nhà thờ sáng Chủ nhật này. Nhưng tôi biết nếu tôi làm như vậy; Bố tôi sẽ không tha tôi về tội đã bắt Bố tôi đã trả nhiều tiền để mua cho tôi được đôi giày mới cao gót kia. Trong lúc này không phải là lúc tôi nên làm Bố Mẹ bức mình vì tôi, lý do là tại tôi có một điều muốn xin Bố Mẹ tôi. Từ buổi tan học chiều Thứ Sáu, tôi đã lần lữa về chuyện này, chưa dám đem ra hỏi Bố Mẹ. Vậy mà mấy cô bạn cứ giục tôi phải trả lời cho họ biết sớm. Chao ời, tôi thật mong muốn được cùng đi với họ.

Số là Kiều và Thu định rủ tôi tới Phú Lâm trong mấy ngày nghỉ cuối tuần. Ở Phú Lâm, ba má Kiều có một căn nhà để không nên họ cho phép chúng tôi đến ở chơi trong ba ngày Thứ Sáu, Thứ Bảy và Chủ nhật tuần sau. Chúng tôi muốn đi xe đạp tới đó và chỉ chỉ ba đưa tụi tôi ở trong căn nhà đó mà thôi, Kiều cho biết là có một khu phố ở gần nhà, chúng tôi có thể ra đó mua sắm đồ đạc, thức ăn và những thứ cần thiết.

Bố Mẹ cứ coi Tuấn và tôi như những đứa con nít. Ít ra, Bố Mẹ đã làm cho chúng tôi có cảm tưởng như vậy. Vì mỗi lần Bố Mẹ phải đi đâu có việc vào buổi tối, Bố Mẹ luôn luôn nhờ một bà nào tới ở coi chúng tôi. Trong khi đó chúng tôi vẫn cho rằng mình đã đủ khôn lớn để ở nhà một mình, không cần ai coi giữ như vậy, nhất là chúng tôi thấy mấy đứa cùng

tuổi với chúng tôi đã thường ở nhà một mình lúc cha mẹ họ có việc đi khỏi.

Vì thế nên tôi thấy thật khó để xin phép Bố Mẹ cho đi chơi cuối tuần ở Phú Lâm với hai cô bạn. Tôi biết thế nào Mẹ tôi cũng tưởng tượng ra hàng trăm đi đầu rắc rối và cứ lo nghĩ mãi về việc tôi không thể làm gì cho chính tôi được.

Đầu đuôi là như vậy đó các bạn ạ. Đó là lý do khiến tôi không muốn làm cho Bố Mẹ phai bức mình về chuyện đôi giày mới này của tôi.

Bỗng nhiên tôi chợt nhớ một đi đầu quan trọng. Đi đôi giày cao gót mới như vậy thì tôi phải có một cái quăn dài để mặc cho nó đi đôi với nhau chứ. Ai lại mang giày cao gót mà mặc cái quăn ngắn tới mắt cá như mấy cái quăn cũ mà tôi vẫn mặc khi đi dép, trông sao được.

Chắc chắn là không ai coi được rồi. Tôi bèn mở cửa phòng nói vọng sang phòng Mẹ:

- Mẹ ơi, con mặc cái gì bây giờ?

Tôi cho rằng Mẹ đoán được đi đầu tôi đang nghĩ.

Nhưng Mẹ tôi trả lời ngay, làm như không có chuyện gì rắc rối cả:

- Ờ kìa, thì con cứ mặc chiếc áo dài để dành đi nhà thờ chứ sao nữa.

Tôi nói rõ hơn:

- Không phải ạ, con muốn nói là mặc gì để đi đôi với giày cao gót kìa.

Bố nói ngay:

- Con mặc cái quăn nào dài dài một chút. Chứ còn muốn mặc gì nữa?

May mà người nói câu đó là Bố, chứ nếu Tuấn nói như vậy, thế nào tôi cũng chun cái mũi lại, nói một câu gì cho bố ghét. Nhưng đối với Bố thì tôi đâu dám. Có lần tôi cũng đã lỡ làm kiêu đó, Bố liền có biện pháp kỷ luật với tôi ngay. Mà biện pháp kỷ luật của Bố nghĩa là bóp tai hoặc bắt tôi nằm sấp xuống giường, "phết" cho mấy roi vào mông.

Một lát, Mẹ tôi bước vào, tay cầm chiếc quăn dài của mẹ đưa cho tôi. Tôi cầm ngay lấy, ước thử vào người. Chu cha ơi, quăn gì mà dài quá thế này, trông buồn cười ghê. Chắc không làm sao vừa với tôi được.

Mẹ bảo:

- Đó, con mặc tạm cái quần của mẹ đi.

Tôi kêu lên:

- Thôi Mẹ ơi! Quần của Mẹ dài quá chừng, con phải kéo lên tới ngực sao.

Mẹ ngắt lời tôi:

- Làm gì mà dài tới ngực được, chỉ hơi dài một chút thôi.

Tôi chống chế:

- Nhưng mẹ ạ, con không mặc vừa đâu.

Mẹ tôi nghiêm giọng:

- Vậy con định làm sao?

Tôi nhìn lên Mẹ. Tôi thấy mẹ có vẻ giận. Mà mẹ tôi có lý thật. Bây giờ tôi không có quần dài để mặc đi với với đôi giày cao gót, nên tôi muốn đi giày mới, thì phải mặc đồ quần của mẹ chứ sao. Nghĩ vậy tôi liền xỏ thử quần mẹ vào. Mẹ tôi căn dặn kỹ càng:

- Con phải cẩn thận đấy, đừng làm rách cái đường viền ren của mẹ, nếu không thì...

Mẹ tôi bỏ lửng câu nói. Tôi biết mẹ rất ghét thấy đường ren viền ống quần bị sút. Nhớ một lần nọ, lúc đang ngủ trong nhà thờ, tôi thấy có một mối chỉ tua ra ở gấu quần viền ren của mẹ, cái quần sa tanh mẹ vừa mới may. Tôi liền ngủ xuống đất, kéo sợi chỉ ra. Tôi càng kéo, chỉ càng tuột ra. Thình lình, mẹ tôi cúi xuống, nhìn thấy tôi đang kéo sút đường may ra, khiến cả nửa ống quần tuột khỏi đường viền ren. Mẹ tôi bối rối và ngượng chín cả người. Dĩ nhiên lúc về nhà, tôi bị một trận đòn nên thân.

Khi nghĩ lại buổi hôm đó, tôi đã định rằng sẽ không bao giờ mặc quần dài viền ren cả, nhất là quần như của Mẹ. Vậy mà bây giờ tôi lại "vi phạm" cả hai điều đó; đã thế còn phải làm bộ như mình rất vui thích được mặc chiếc quần dài của Mẹ.

Mẹ vừa ra khỏi phòng thì tôi cũng vừa mặc xong chiếc quần dài kinh khủng này. Lốp sa tanh mềm mại và bóng láng thật đẹp nhưng cái quần không vừa vặn với tôi chút nào. Chỗ thì lưng bùng rộng phình ra, chỗ lại

xếp thành nhiều "banh", dồn về một phía. Tôi thấy mình ăn mặc như một người nhà quê mới ra tỉnh.

Phải chi tôi đừng có quá nài nỉ xin Bố Mẹ sắm giày cao gót cho bằng được như vậy, thì chắc bây giờ tôi đỡ bị rắc rối biết bao. Nhưng lỡ rồi.

Lúc tôi đang còn cố sửa đi sửa lại chiếc quần cho dễ coi hơn, thì Bố đã gọi xuống ăn sáng ngay cho kịp giờ. Tôi vội diện thêm chiếc áo dài vào rồi ráng xỏ chân vào đôi giày mới tinh, cao như cái thang đó. Tôi phải cố làm bộ như đôi giày mang vô làm tôi dễ chịu lắm, và tôi rất vui thích được có đôi giày mới kinh khủng này. Nhưng thật ra, sâu tận trong tâm khảm tôi, tôi chẳng thích thú chút nào. Tôi nhìn khá lâu vào đôi giày cũ thấp gót của tôi trên sàn nhà một lần nữa, rồi mở cửa đi xuống nhà ăn sáng. Khi nhìn chiếc cầu thang dẫn xuống nhà dưới, tôi tưởng mình không thể nào đi hết được. Làm sao đi nổi hết mấy bậc thang đó với đôi giày cao gót này! Nhưng tôi biết rõ rằng mình phải cẩn thận từng bước một. Nếu không, tôi dám bị té lộn đầu xuống trước cho mà xem. Vì thế tôi ráng nắm chặt vào tay vịn cho chắc ăn.

Chợt có tiếng Tuấn vang lên:

- Đôi giày cao gót mới coi điệu quá ta!

Vừa nói nó vừa cười khúc khích.

Tôi cắt ngang:

- Thôi mà, nói hoài.

Nhưng rồi tôi lại thấy nó đâu có lỗi gì trong chuyện đàn bà con gái của tôi, dù sao, làm thân con trai như nó cũng sướng.

Tôi nói tiếp để bào chữa cho mình:

- Đôi giày mới này hơi trơn một chút, nhưng kiểu mới là như vậy.

Tuấn vẫn cười, nói thêm:

- Dĩ nhiên rồi.

Nói xong nó quay vào bếp. Tôi mừng thầm. Ít ra tôi cũng có thể thông thả đi một mình hết các bậc thang còn lại, mà không ngượng ngập lo nó nhìn theo.

Cuối cùng tôi cũng đi được vào tới bếp một cách an toàn và với một vẻ cố làm ra tự nhiên. Bố nhìn tôi bằng cặp mắt to vẻ bờ ngỡ. Bố đứng lên khỏi bàn ăn, kéo ghế cho tôi ngồi làm như tôi là một người khách hay là một người nào quan trọng lắm vậy.

Bố nói:

- Chà, người thiếu nữ duyên dáng này là ai vậy nhỉ?

- Đó là chị Thảo yếu điệu của con đấy, Bố ạ.

Tuấn tía lia cái miệng, không để tôi kịp mỉm cười duyên với bố vì câu nói rất lịch sự của Bố.

Rồi Tuấn lại nói luôn:

- Trông chị Thảo nổi bật hẳn lên, bố nhỉ. Có lẽ chị ấy cao hơn Chủ nhật tuần trước cả một tấc nữa đấy.

Tôi chỉ muốn nói móc lại Tuấn một câu gì cho ra hồn, nhưng chắc thế nào Bố Mẹ cũng không bằng lòng kiêu đó. Nghĩ vậy, tôi đành cố nở một nụ cười với Tuấn. Nhưng chao ời, nụ cười giả tạo đó méo xẹo làm sao. Trông nó dễ ghét quá chừng, tôi chẳng muốn gì khác hơn là tìm cách gì thật tệ để tra thù cho nó cho bố ghét. Tôi vừa miên man nghĩ đến một biện pháp thật xấu để đương đầu với Tuấn, thì Bố đã mở Kinh thánh ra và bắt đầu đọc.

Tôi đoán là Bố còn đọc nhiều hơn nữa, nhưng tôi nghe rõ và nhớ được chừng đó. Như vậy, tôi không được quyền ghét giận Tuấn. Nếu tôi có bị khó chịu, tức mình thì cũng không hẳn là lỗi của nó gây ra.

Suốt thời gian Tuấn cầu nguyện, tôi đâm ra lo sợ; vì trong gia đình tôi, chúng tôi cầu nguyện cho mọi đi đâu. Vâng, đúng là chuyện gì cũng được chúng tôi cầu nguyện cho. Vì vậy, nếu Tuấn mà cầu nguyện xin cho tôi được vui thích và thoải mái trong đôi giày mới này, thì tôi chắc - Ồ, có lẽ chắc tôi ngượng đến chết mất.

CHƯƠNG 2

MỘT BUỔI SÁNG CHỦ NHẬT RẦY RÀ

Sau bữa điểm tâm, tôi thu dọn chén đĩa khỏi bàn ăn, rồi chắt vào chậu rửa chén. Suốt lúc thu dọn và rửa chén, tôi cứ thắc mắc làm sao có đủ can đảm xin Bố Mẹ cho phép đi chơi ở Phú Lâm với mấy cô bạn. Sắp hết một tuần rồi. Và tôi lại biết chắc thế nào Bố cũng nói: "Để thông thả, Bố Mẹ tính xem". Dĩ nhiên tôi cũng không muốn Bố Mẹ cứ thông thả như vậy mà suy tính cả tuần. Vậy mà hôm nay tôi cũng vẫn không đủ can đảm để hỏi Bố Mẹ.

Hơn lúc nào hết, tôi muốn chứng tỏ cho Bố Mẹ biết rằng tôi không phải là một đứa con nít nữa nhưng đã thật sự là một thiếu nữ lớn rồi. Tôi có thể tự lo lấy cho mình mọi việc, dù là ở nhà hay đi chơi chỗ khác cũng vậy. Dĩ nhiên, đôi khi tôi cũng công nhận rằng Tuấn còn nhiều tính con nít lắm, và tuy rằng chúng tôi là chị em sanh đôi, nhưng chắc chắn là con gái chóng lớn và khôn trước con trai. Tuy vậy tôi cũng biết rằng khó mà thuyết phục được mẹ. Vì lẽ mẹ tôi đã thấy tôi làm việc gì cũng hỏng bét và vụng về, nhưng đó là lúc tôi còn nhỏ kìa, chứ bây giờ tôi phải tỏ cho mẹ thấy rằng tôi hoàn toàn đổi khác rồi.

Bố tôi đã ra khỏi phòng và bắt đầu thử máy chiếc xe cũ lọc xọc. Bố và Tuấn luôn luôn sẵn sàng xong trước nhất. Nhiều người cho rằng Bố tôi là một người rất kiên nhẫn, nhưng Mẹ tôi và tôi luôn nghe Bố bóp kèn inh ỏi để giục chúng tôi ra xe. Sáng Chủ nhật này cũng như vậy. Tôi phải đi chậm hơn bình thường vì muốn bước lên xe mà không bị vấp té một cách nhục nhã. Vì Tuấn chỉ cần chờ có bấy nhiêu đó. Tôi biết mà. Nó sẽ được

dịp cười thỏa thích; và có cơ để từ đó về sau, tha hồ chế nhạo tôi. Tôi biết chắc như vậy.

Lúc bước xuống những bậc cửa, tôi chợt cảm thấy dễ chịu hơn với đôi giày mới. Thật ra, nếu bước chậm chậm như thế, tôi không cảm thấy ngượng ngập cho lắm. Ồ, nó hơi lỏng lẻo ở gót chân một chút, nên tôi định lấy dây thun quấn lại cho nó chặt hơn. Nhưng tôi gạt bỏ ngay ý định đó vì thấy mất thẩm mỹ quá. Ngồi vào trong xe rồi tôi cảm thấy dễ chịu hơn, tôi cứ nhìn xuống đôi giày và thỉnh thoảng rút khăn mùi xoa ra lau những hạt bụi bám vào.

Khi chúng tôi tới nhà thờ, tôi hầu như quên hẳn đôi giày mới đang mang; vì kìa tôi vừa thấy chiếc xe của ba anh Danh đang đi trước và sắp đậu gần xe của Bố tôi. Hầu hết mọi người đều biết Danh là người bạn trai đặc biệt của tôi. Có lẽ Danh không biết rõ, nhưng những cô gái ở đây đều biết tôi rất mến Danh. Mấy cô bạn này thường chọc tôi với Danh.

Bố tôi đậu xe không ngay cho lắm, nên Bố de lại để đậu cho đúng chỗ. Như vậy tôi có thêm một chút thì giờ để chuẩn bị. Lúc xe đậu hẳn rồi, thì tôi thấy anh Danh đã nhảy ra khỏi xe của ba anh ấy. Phải chi Bố tôi đậu xe kịp lúc, thì tôi đã được gặp anh Danh và rủ anh ấy vào nhà thờ luôn cho vui. Nhưng Tuấn đã chạy theo kịp và đi chung với anh Danh.

Như thường lệ, tôi cũng nhảy ra khỏi xe và chợt thấy đôi chân mình không thẳng một cách tự nhiên như trước. Tôi bèn nhớ rằng vì mình mang giày cao gót mới, nên tôi thấy có cảm giác khác như vậy. Cứ mỗi lần bước đi, tôi thấy đôi chân bắt đầu đau, khiến trán tôi phải cau lại. Phải chi tôi có thể đi nhanh hơn để bắt kịp Tuấn và Danh. Nhưng hình như chân tôi bị treo mất cả lúc tôi nhảy nhanh ra khỏi xe, nên tôi mới không đi nhanh như mong muốn được. Tôi nhìn xuống đôi chân xem có gì khác lạ không, nhưng dường như chẳng sao hết, chân tôi vẫn như thường.

Khi tôi nhìn lên, tôi thấy Kiêu đang đứng chờ. Kiêu đã nhìn thấy đôi giày mới của tôi, và mấy cô bạn trong lớp cũng đã thấy rồi. Họ khen đôi giày đẹp và đủ thứ hết, nhưng chờ hoài, tôi chẳng thấy ai khen đáng đi đẹp

của tôi trong đôi giày mới đó cả.

Mấy mẹ con tôi luôn luôn ngồi chung một băng trong nhà thờ. Đó là luật lệ của gia đình tôi. Tuần đi lòng vòng với mấy người bạn mãi một lúc lâu, khiến Mẹ và tôi chờ hoài đến gần giờ nhóm mới thay nó ló mặt. Mẹ ra dấu cho chúng tôi đi theo mẹ tới dãy ghế quen thuộc mà chúng tôi vẫn ngồi.

Ngay giữa lối đi trong nhà thờ có một khe nứt trên sàn nhà. Đã nhiều lần đề nghị sửa chữa nhưng không hiểu sao Ban Tri Sự lại cho là đi đâu này không cần thiết. Dĩ nhiên mấy ông bà đâu có ai mang giày cao gót, nên làm sao họ có thể biết được những sự sẩy chân có thể đến. Nhiều bà nhiều cô trong nhà thờ cũng đã than phiền về cái khe nứt đó, vì họ sợ sẽ có lần giày cao gót của họ vướng phải. Nhưng lâu nay chưa có trường hợp bị đất nào xảy ra, nên các ông bà cho rằng không cần phải sửa chữa làm chi cho tốn tiền.

Tôi cũng chưa bao giờ nghĩ rằng cái khe nứt đó có gì là nguy hiểm. Dĩ nhiên từ trước tới nay tôi toàn mang guốc dép thấp mà thôi. Nhưng hôm nay tôi muốn diện đẹp với đôi giày cao gót một chút, thì lại có chuyện không hay.

Mẹ và chị em tôi cùng đi lối giữa hai dãy ghế để đến băng thường ngồi. Tôi dẫn đầu, rồi đến Tuấn, còn mẹ đi sau chót. Tại vì Tuấn lo đi lòng vòng chơi với bạn, khiến Mẹ và tôi phải chờ lâu, nên mới vào nhà thờ sát giờ nhóm quá, vì thế chúng tôi phải đi nhanh hơn để vào chỗ ngồi. Bỗng nhiên, một gót giày của tôi bị vướng vào khe nứt trên sàn nhà, rồi dính chặt vào trong khe. Tôi cố hết sức mà nhấc chân lên, nhưng không kịp: Tuấn trở tới trước tôi. Mẹ tôi cũng thắng lại không kịp, nên suýt chút nữa Mẹ ngã nhào, còn Tuấn và tôi đang luống cuống. Tôi bám chặt vào thành ghế để lấy sức nhấc chân lên; nhưng cũng không đi đến đâu. Chúng tôi suýt ngã nhào xuống đất. Than ôi, cái khe nứt, đôi giày cao gót, cái quần dài phết đất, và mấy thứ báo hại này.

Rồi còn thế này mới khổ chứ. Các bạn biết sao không? Tôi gặp chuyện

xui xẻo đó ở sát ngay hàng ghế của các cậu thiếu niên đang ngồi, trong số đó có anh Danh nữa chứ. Tôi ngượng chín cả người, không dám nhìn tới anh Danh, nhưng tôi nghe tiếng cả bọn thiếu niên cười khúc khích. Đã thế Tuấn cũng ôm bụng cười đến nỗi không đứng thẳng lên được. Tôi nhìn vào chỗ Mẹ xem Mẹ có sao không, nhưng Mẹ cảm thấy quá ngượng nên đã đi vòng qua chúng tôi và đến chỗ ngồi cuối cùng rồi. Tuấn giục tôi "lẹ lên đi", nhưng cũng không sao lẹ được. Thấy tôi như vậy, nó bèn vòng ngang phía tôi để đến chỗ ngồi cạnh Mẹ. Lúc đó tôi thấy mình bị vướng vào kẽ nứt này rồi. Tôi bị kẹt thiệt mà! Gót giày của tôi tọt tuôn vào trong khe nứt, khiến tôi không sao động đậy bàn chân được nữa. Bây giờ chỉ còn có mỗi một cách mà tôi phải làm. Tôi liền thi hành ngay. Tôi gỡ chân ra khỏi đôi giày kẹt cứng, rồi đành một chân giày một chân không, đi vội lại cho ngồi cạnh Mẹ.

Suốt trong phần nghi lễ đầu tiên của buổi thờ phượng, tôi cứ mãi nhìn về phía kẽ nứt đó để xem chiếc giày của tôi có còn nguyên chỗ cũ không hay đã bị ai đá ra chỗ khác rồi. Tôi có cảm giác thật là kỳ khôi với đôi chân bên mang giày bên không như vậy, vì tôi tưởng như một chân bị cưa ngắn hơn chân kia cao năm sáu phân. Mới đầu tôi tưởng Mẹ và Tuấn không biết tôi đã xoay xở cách nào, nhưng bỗng nhiên Tuấn nhìn xuống chân tôi, thấy chân giày, chân không và ống quần dài của Mẹ thì quét đất, Tuấn cười như nắc nẻ làm cả dãy ghế rung lên.

- Trông chị Thảo y như con nhỏ nhà quê nhà mùa.

Vừa nói nó vừa cười khúc khích.

Mẹ bắt gặp quả tang Tuấn đang lộn xộn, nên đưa tay hích nhẹ vào người nó như thầm cảnh cáo: "Con không được phép nói chuyện hay làm mất trật tự trong nhà thờ như vậy. Con không nhớ sao?"

Nhưng có một điều khiến tôi lo lắng nhất là sắp đến phần dâng tìên. Tôi chỉ sợ mấy ông cầm túi tìên đi qua sẽ vướng chân vào chiếc giày của tôi mất. Rủi có như vậy, thì Mẹ cũng như mấy người đó sẽ không tha tôi đâu. Vì vậy, tôi đành phải làm một điều mà chắc sẽ khiến Bố giận lắm. Bố vẫn

dạy dỗ chúng tôi phải tỏ sự kính trọng. Nhưng trong lúc mọi người trong nhà thờ cúi đầu, nhắm mắt lại để cầu nguyện, thì tôi lủn mình xuống sàn nhà bò lại chỗ kẻ nứt để giật chiếc giày lên. Lúc tôi vẫn còn bò trên sàn nhà, giữa cái kẻ nứt và sắp tới chỗ ng ồi, thì đã cầu nguyện xong. Chao ôi, tôi phải chạy như bay lại chỗ ng ồi.

Nhưng làm sao tôi chạy nhanh kịp vì Mẹ đã thấy tôi r ồi. Cái nhìn của Mẹ như th ầm bảo tôi: "Chao ôi, đợi tới lúc về nhà con sẽ biết, Thảo ạ. Cứ để lúc về nhà hãy hay".

Tôi quen thuộc với cái nhìn như vậy của mẹ r ồi, vì ngay từ lúc còn nhỏ xíu, tôi cũng thường thấy Mẹ nhìn tôi một cách cảnh cáo những lúc tôi có lỗi. Nhưng lần này, tôi thấy cái nhìn khác hơn một chút nữa. Tôi thấy mình l ầm lỗi quá. Này nhé, không những tôi đã làm Mẹ phải bối rối, ngượng cả người trong nhà thờ, không những tôi đã làm ngược lại đi ầu B ố vẫn dạy chúng tôi phải làm, mà tôi lại còn làm rách luôn cả hai ống quần sa tanh vì ền "ren" của mẹ. Đã thế, tôi còn bò l ồm c ồm ở dưới sàn nhà thờ như một đứa con nít chưa biết đi và chưa ý thức được gì.

Chắc các bạn đoán được ý nghĩ của tôi đó là ước gì mình sinh ra làm con trai, để cho Tuấn làm con gái, ít ra trong những trường hợp như thế này nó cũng không phải mang giày cao gót và quần dài phết đất như tôi.

Buổi sáng ở nhà thờ vừa xong, tôi li ền đi nhanh ra ngoài. Tôi cảm thấy có mấy chỗ phồng giộp ở gót chân tôi, nhưng lúc đó tôi không biết làm sao cho bớt đau được.

Tôi đứng yên một lúc lâu, nghĩ những câu gì để phân trần mọi chuyện cho Mẹ hiểu. Thế nào câu đầu tiên Mẹ sẽ hỏi là tại sao tôi bò l ồm c ồm ở dưới sàn trong nhà thờ, lúc đang nhóm lại như vậy. Xong câu đó tôi lại phải giải thích tại sao đôi ống quần vì ền ren của Mẹ lại bị rách bươm ra nữa.

Trong phút chốc, tôi thấy phát sùng v ời đôi giày cao gót quái quỷ này. Ai còn muốn mang giày cao gót làm gì nữa cho khổ. Mà tại sao mấy cô gái trong lớp học không chịu giữ một mang giày thấp cơ chứ! Tôi muốn nổi sùng với cả họ luôn. Nếu họ không xướng ra cái một đi giày cao gót trước,

thì tôi đâu có muốn bắt chước làm chi.

Lúc mở cửa sau của nhà thờ, tôi lại nhìn xuống đôi chân mình. Cứ mỗi lần bước đi, chân của tôi lại muốn rên rỉ vì vết phỏng sưng gây ra đau nhức. Tôi không biết lúc vào trong xe, tôi có thể làm gì để dịu bớt nhức nhối không. Có lẽ tôi không biết làm sao được. Tôi nhìn nhanh khắp bốn phía. Chắc không ai để ý đến tôi đâu. Không nghĩ ngợi gì thêm nữa, tôi liền cúi xuống, cởi nhanh đôi giày ra khỏi chân và chạy vội ra xe với đôi chân không. Ô, tôi cảm thấy sung sướng biết bao khi được đặt lại đôi chân bằng phẳng trên mặt đất vững chắc như vậy.

Tôi cứ tưởng sẽ không có người nào trông thấy mình, nhưng tôi đã lầm.

Đằng sau tôi có một tiếng gọi giật giọng:

- Ê kìa, con nhà nặc nô. Lại đi chân đất rồi nhỉ.

Tiếp theo là một tràng cười dòn dã. Tôi nhận ngay ra tiếng của bọn con trai, mấy đứa đã thấy "tai nạn" tôi bị kẹt gót giày cao ở kẽ nứt trong nhà thờ. Mắt tôi tóe giận. Lại lũ nhóc này gây chuyện. Tôi cảm thấy muốn cầm giày ném vào mặt chúng. Nhưng ngay lúc đó có tiếng Mẹ kêu tôi với một giọng khác lạ:

- Thảo! Dơ hết quần rồi kìa! Con đi làm sao mà để ống quần quét đất như vậy, hả?

Giọng nói của Mẹ không đượm vẻ êm dịu chút nào.

Tôi thấy không thể nào giảng giải dài dòng về đôi giày cao gót lúc này, nên tôi cứ làm ngơ như không nghe tiếng Mẹ.

Tôi biết Mẹ sẽ buồn lòng về tôi lắm, nhưng bây giờ tôi chỉ có cách duy nhất đó mà theo thôi. Tôi tưởng tượng thấy rõ chuyện sẽ xảy ra trên chuyến đi về nhà. Tôi sẽ phải cố gắng giải thích mọi sự, và chắc lúc kết cuộc, tôi sẽ phải chịu đền lại Mẹ chiếc quần lành lặn.

Lúc vào đến xe, vừa đóng cửa lại, thì tôi thấy anh Danh và Tuấn đang đi lại phía xe. Nhanh như chớp, tôi cúi xuống, lượm đôi giày, xỏ lẹ vào chân. Tôi lại cảm thấy đau buốt, nhưng kệ nó, tôi không thể để cho Danh thấy mình mang chân không luộm thuộm như thế này được. Tôi có cảm tưởng

như từ lúc ở nhà thờ đến bây giờ, chân tôi đã mọc dài ra thêm cả chục phân nữa rồi.

Danh bước đến cửa xe, mỉm cười thật tươi với tôi:

- A, chào Thảo. Đôi giày mới của Thảo đẹp quá nhỉ!

Tôi có cảm giác thật kỳ lạ chạy khắp người. Khi tôi cố mỉm cười lại với Danh, thì môi tôi khô cứng. Tôi cố lấy lưỡi thấm môi, nhưng nó cứ run lên. Cả hàng bao nhiêu tuần nay, tôi đã mong làm sao cho Danh chú ý đến mình nhưng hình như anh ấy chẳng màng nhìn về phía tôi. Vậy mà bây giờ, đúng vào ngày đầu tiên tôi mang đôi giày mới này, thì Danh lại để ý đến tôi. Nội bấy nhiêu đó, cũng đủ bổ công tôi đã phải chịu đựng các vết phồng đau nhức. Tôi chỉ mong Danh không nhìn thấy gấu quần bị sờn rách của tôi thôi. Anh ấy mở cửa xe ra và nói:

- Tôi muốn rủ Thảo đi dạo quanh nhà thờ một lát. Chắc chút nữa Bố của Thảo mới ra xe cơ.

Tôi cảm thấy vừa choáng váng vừa xúc động. Tôi đưa mắt nhìn quanh xem Mẹ và Tuấn ở đâu. Mẹ đang đứng nói chuyện với mấy người ở nhà thờ, còn Tuấn đang xúm lại chuyện trò với đám thiếu niên đang kia. Tôi thấy hơi lạ vì đám con trai ở đằng kia cứ nhìn về phía chúng tôi. Nhưng tôi bỏ luôn ý nghĩ thắc mắc về họ khi tôi nhìn Danh.

Tôi nói với Danh:

- Dạ được, đi một chút thôi nghe.

Tôi như quên cả đôi giày khó chịu, những vết phồng đau nhức, cùng gấu quần sờn rách.

Tôi cứ không thể đoán rõ được tại sao anh Danh lại quan tâm đến tôi nhiều như vậy, trừ phi là vì anh chú ý đến đôi giày mới của tôi. Cũng có thể là vì anh ấy thấy tội nghiệp tôi lúc tôi kẹt chân vào kẽ nứt ở sàn nhà thờ. Dù là nguyên cớ nào đi chăng nữa, tôi cũng không thể nào bỏ lỡ mất dịp quý báu này.

Lúc anh Danh và tôi đi dạo quanh khuôn viên nhà thờ, chúng tôi nói chuyện với nhau về việc học trong trường, về nhà thờ, về thể thao, nghệ

thuật và những chuyện lật vặt khác. Cứ mỗi lần bước một bước, tôi có cảm tưởng như chân mình mọc thêm một vết phồng nữa. Mỗi lần di chuyển, đôi chân tôi lại muốn kêu lên, nhưng tôi biết không thể làm như vậy trước mặt anh Danh. Hình như tôi bước chậm hơn và vụng về hơn bao giờ hết. Trong khi đó tôi lại thấy hình như anh Danh đi nhanh hơn và xa hơn. Chẳng bao lâu hai đứa tôi đã đi hết một vòng rộng của khuôn viên nhà thờ. Tới đây tôi nhất định phải dừng lại.

Tôi nói:

- Thôi bây giờ để Thảo trở lại xe. Chắc cả nhà đang chờ Thảo đó.

Danh hỏi:

- Sao Theo vội quá vậy? Ông bà còn nói chuyện với người này người kia ở nhà thờ mà.

Mẹ tôi không tán thành việc các cô gái đi cặp bồ, nhưng Mẹ chưa bao giờ nói rằng tôi không được phép đi dạo với bất cứ một người bạn trai nào trong đám bạn. Tuy nhiên, đi dạo với anh Danh một hồi rỗi, chân tôi đau quá, chịu không nổi nữa, tôi mới nói một câu cụt ngủn:

- Tại chân của Thảo.

Danh hỏi vội:

- Sao thế? Chân của Thảo làm sao?

Nhưng tôi chưa kịp trả lời đã thấy Tuấn và một bạn đi tới đón đầu chúng tôi. Lúc đó tôi mới nhận ra rằng mình đã rơi vào bẫy của Tuấn. Những tràng cười thích thú vang lên khiến tôi càng biết chắc mình đã đoán đúng. Tôi quên khuấy rằng mang giày cao gót thì không được chạy nhanh, tôi đã quay lưng khỏi bọn con trai và chạy vội về phía xe. Dường như gót giày lỏng lẻo hơn và tôi thấy chưa bao giờ bước chân mình lại lung lay như vậy. Thật ra tôi cảm thấy như có tới bốn gót giày nhọn cao lên chứ không phải chỉ có hai gót.

Khi tôi chạy tới thì đã thấy có Mẹ ngồi ở đó, còn Bố thì vừa bước ra khỏi cửa nhà thờ.

Tôi òa lên khóc nức nở, vừa khóc vừa nói:

- Mẹ ơi, nó chơi xấu kinh khủng.

Mẹ kinh ngạc, vội hỏi lại:

- Đứa nào? Làm sao? Thằng Danh hở?

Tôi nói qua làn nước mắt:

- Không phải, Tuấn đó Mẹ. Nó làm con mắc cỡ trước mặt bao nhiêu người.

Tôi quên bằng tội mình làm rách ống quần vì ần ren của Mẹ và làm Mẹ ngượng cả người ở trong nhà thờ. Mãi lúc thấy Mẹ im lặng tôi mới chột nhớ.

Cuối cùng Mẹ hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Vừa lúc đó, Tuấn vào tới trong xe. Nó lấy tay cứ ôm bụng mà cười ngất ngư. Bố cũng bước vào xe và quay lại nhìn hàng ghế sau. Bố nói:

- Có chuyện gì vậy? Đứa thì khóc, đứa lại cười.

Tôi nói:

- Em gì mà chơi xấu kinh khủng, nghịch như quỷ.

Tuấn cố gắng biện hộ cho mình:

- Đâu có ai làm gì đâu nào.

- Thôi về nhà hãy hay. Chúng ta sẽ nói chuyện đầu đuôi.

Bố nói xong, thì trong xe mọi người hoàn toàn im lặng.

Về tới nhà, Mẹ đi thẳng vào nhà bếp. Bố dẫn Tuấn và tôi lên phòng khách, rồi nói:

- Được rồi, chúng ta bắt đầu câu chuyện.

Tôi mở đầu, định phân trần, nhưng không biết phải nói gì trước, nên Bố quay sang phía Tuấn.

Nó nói:

- Dạ chắc cũng tại lỗi của con một phần. Con nhờ Danh làm một chuyện. Con cho Danh biết là chị Thảo mới mua đôi giày có gót cao như đôi cà kheo, nên con bảo Danh hãy đến rủ chị Thảo đi dạo một vòng, càng đi lâu và càng xa càng tốt.

Vừa kể lại câu chuyện, nó vừa cười khúc khích.

Tôi giận tím mặt khi Tuấn cho biết sự thật như vậy. Tôi giận đến không nói được lời nào. Bố phải cố giữ lắm mới khỏi bật cười; nhưng thật ra Bố cũng thấy không có gì đáng cười.

Không để cho Tuấn cười dứt, Bố đã nói:

- Con phải xin lỗi chị Thảo con đi.

Tuấn sắp sửa mở lời xin lỗi tôi thì bỗng có tiếng Mẹ kêu to lên:

- Thảo, cái ống quần của Mẹ bị làm sao thế kia?

Cảm giác ớn ớn vì lo sợ từ sáng tới giờ ở trong lòng tôi bỗng nhiên trở lại. Nó hiện cả lên nét mặt tôi nữa. Tôi đi thay đồ và đem ra trả Mẹ chiếc quần sa tanh viền ren của mẹ bây giờ hai cái ống quần đã bị rách bươm. Thật ngoài sức tưởng tượng của Mẹ.

Mẹ tôi than thở:

- Chao ời, khổ quá đi mất. Làm sao mà rách tươm hết thế này.

Rồi ngẩng phịch xuống chiếc ghế cạnh bàn của Bố.

CHƯƠNG 3

CHIỀU CHỦ NHẬT

Những gì đã xảy ra buổi sáng Chủ nhật cũng đủ rắc rối lắm rồi. Tôi thật mắc cỡ trước mặt Danh, rồi bây giờ còn lo bị Mẹ giận vì đã làm hư chiếc quần sa tanh đẹp của Mẹ. Tôi cảm thấy chán quá. Mọi việc như đã lắng đọng ít nhiều khi tôi bằng bằng lòng hứa với Mẹ rằng sẽ dùng số tiền để dành để mua đôi giày khác, đã vậy mà cũng chưa hết rắc rối. Bố tôi nhắc một chiếc giày của tôi lên và xem xét kỹ càng, rồi Bố nói cụt ngắn:

- Gót giày chi mà... - ngừng một lúc Bố lại tiếp - O này, sao chiếc gót bên này bị gãy rồi.

Giọng của Bố cao hẳn lên. Không hiểu sao tôi lại cảm thấy rằng Bố không có chút tình cảm quý mến gì đối với đôi giày, đôi guốc của phái nữ. Có lẽ tôi đã làm gãy gót giày khi nó vướng vào kẽ nứt trên sàn nhà thờ, hoặc cũng có thể gót giày bị gãy khi tôi chạy vội ra xe. Nhưng tôi cảm thấy chắc chắn gót giày đã gãy lúc bị kẹt ở kẽ nứt trong nhà thờ thì đúng hơn, vậy mà tôi không hiểu tại sao Bố lại tỏ vẻ giận tôi.

Đâu có phải lỗi tại tôi. Nếu sàn nhà thờ không có cái kẽ nứt ác ôn đó, thì tôi đâu có bị kẹt gót giày vào như vậy. Và nếu tôi không bị kẹt, tôi đâu có gây sự bối rối và ngượng ngập cho Mẹ, hoặc làm hỏng cái quần đẹp của Mẹ và tôi cũng đâu phải đi dạo một cách khổ sở với anh Danh như thế. Nếu không có chuyện kẹt gót giày đó thì mọi sự đều êm thấm tốt đẹp biết bao. Thật ra, càng nghĩ, tôi càng thấy rằng ở nhà thờ phải cần lại cho tôi một đôi giày mới khác. Tôi có đề cập tới việc này cùng bố tôi, tôi vừa nói

vừa mỉm cười với Bố, nhưng Bố tôi không nhếch môi mỉm cười chút nào. Trái lại Bố đã cắt ngang bằng một câu:

- Nói giỡn sao.

Rồi tiếp theo ngay là một bài diễn văn thông thường về tiền bạc và về những cách mà trẻ con đã không biết đến giá trị của đồng tiền, cũng như không chịu nghe theo lời khuyên dạy của Cha Mẹ nữa. Bố tôi quay lại:

- Đôi giày này của con trông thật kỳ khôi lắm đó.

Tuấn nhìn tôi bằng một cặp mắt ranh mãnh như muốn nói: "Bộ định đi bằng càng kheo hay sao mà lại chọn loại gót giày đó". Nhưng vì Bố đang còn nói nên nó không chen vào được.

Bố vẫn nói tiếp:

- May mà con chưa té gãy cổ đó chứ.

Tôi nhìn về phía Mẹ để xem phản ứng của Mẹ thế nào, nhưng có lẽ này giờ Mẹ tôi chẳng để ý nghe ngóng chút gì cả. Trong khi đó Bố vẫn tiếp tục:

- Vấn đề tiền bạc, thật là bọn trẻ ngày nay chẳng biết quý trọng giá trị tiền bạc là sao cả.

Cả Tuấn và tôi đều ghét chữ "Bọn trẻ" lắm. Nhưng chúng tôi ghét thế nào thì ghét, còn Bố nói thì Bố cứ nói. Chúng tôi thấy chữ đó có vẻ con nít, nhi đồng; nhưng nếu nói ra như vậy, Bố sẽ nói ngay rằng chúng tôi thuộc về bọn trẻ con mà thôi. Vì thế chúng tôi phải giữ yên lặng tuyệt đối.

Cơm nước xong, mọi chuyện hình như đã chìm vào trong quên lãng. Tuấn xin phép Bố Mẹ cho đi chơi với Bằng, vì anh của Bằng mới sắm một chiếc xe gắn máy mới tinh, nên muốn rủ Tuấn tới chơi, cho đi thử.

Mẹ hỏi:

- Máy đùa đó có biết đi xe cẩn thận không vậy?

- Ô, chúng nó cẩn thận lắm, Mẹ ạ.

Tuấn trả lời ngay. Nhưng khi nghe nó nói, tôi tự hỏi không biết nó có biết rõ là anh của Bằng lái xe giỏi không. Tôi nghĩ rằng Tuấn chưa từng gặp người anh của Bằng lần nào.

Bố nói:

- Cho con đi chơi xe với họ một lúc thì cũng không sao.

Chắc Bố đã không nghe Mẹ hỏi xem anh của Bằng có lái xe thạo không nên Bố mới cho phép nhanh như vậy.

Sau khi Tuấn mừng rỡ nhảy ra khỏi bàn ăn rồi, tôi thiết nghĩ đây chính là dịp để tôi xin phép đi chơi Phú Lâm mấy hôm với hai cô bạn. Hình như Bố Mẹ đã quên câu chuyện giày cao gót rắc rối của tôi rồi. Vì vậy tôi mở miệng xin phép Bố Mẹ, giọng hơi run và yếu ớt.

- Bố Mẹ ơi, mấy cô bạn mới rủ con đi Phú Lâm chơi vài ngày vào dịp cuối tuần sau - Tôi mở đầu như vậy.

Nãy giờ Bố đã với tay cầm một quyển Tập san Chủ nhật và chăm chú đọc.

Bố chỉ ậm ừ "à". Chỉ cần nghe kiểu "à" của Bố, tôi đã biết ngay là Bố không để ý nghe đến điều tôi đang nói.

Tôi hỏi ngay:

- Bố Mẹ cho con đi nhé.

Mẹ tôi đang dọn bát đĩa trên bàn, vội đặt ngay một chồng đĩa xuống bàn và ngạc nhiên hỏi:

- Con muốn đi đâu?

Tôi lập lại:

- Đi Phú Lâm ạ.

- Đi Phú Lâm làm gì vậy con?

Tôi chợt cảm thấy mặt mình lộ vẻ khó chịu. Tôi phải lập lại:

- Đi chơi với mấy đứa bạn đó Mẹ.

Mẹ tôi hỏi tiếp:

- Con nói đầu đuôi xem nào. Đi chơi Phú Lâm với mấy cô bạn nào, ở đâu?

- Kiều và Thu rủ con đi Phú Lâm chơi với họ, nhân dịp mấy ngày nghỉ cuối tuần sau ạ.

Tới đây thì Bố đặt tờ Tập san Chủ nhật xuống bàn, hỏi tôi:

- Con muốn đi đâu?

Tôi phải lập lại một lần nữa:

- Dạ, Phú Lâm ạ.

Bố hỏi:

- Đi với ai. Ở chỗ nào vậy con?

Không biết đây là lần thứ mấy tôi phải nhắc lại y như hồi này:

- Kì ầu và Thu rủ con đi Phú Lâm chơi với họ, nhân dịp mấy ngày nghỉ cuối tuần sau ạ.

- Kì ầu và Thu là ai vậy con?

Tôi đoán ngay là Bố chưa biết Kì ầu bao giờ. và nếu tôi nói về gia cảnh của Kì ầu thì Bố cũng chẳng biết gì. Nhưng gia đình của Thu có đi nhà thờ nên tôi nói:

- Thu là con gái ông bà Trần Phát đó ạ, em gái anh Danh ạ. Ông bà Pphát vẫn đi nhà thờ, Bố ạ.

Bố đáp ngay:

- À, tôi nhớ ra rồi, mình ạ. Ông Trần Phát có hỏi tôi hôm nọ về việc có một số học sinh trong lớp ông đã thắc mắc rằng tại sao đi coi phim lại không tốt, nên ông hỏi tôi xem có sách báo nào nói về vấn đề này không?

Tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn. Làm sao kéo tư tưởng của Bố về vấn đề đi chơi Phú Lâm của tôi trong khi bố cứ lo nghĩ về chuyện nhà thờ? Nhưng bỗng nhiên Bố nói:

- Vậy chỉ có Thu và con đi thôi à?

Bố không nghe tôi nói tới Kì ầu tức này. Sao muốn phát sùng quá, nhưng ráng nói một cách thật bình tĩnh:

- Có cả Kì ầu nữa ạ.

Lần này lại tới phiên Mẹ:

- Kì ầu là ai vậy con nhỉ?

- Lê Diễm Kì ầu là con của ông bà Lê Hùng, học chung lớp với con. Ba má Kì ầu có nhà ở Phú Lâm, họ thuộc loại giàu có lắm.

Mẹ trả lời:

- Để thử thách. Bố Mẹ sẽ tính sau.

Tôi biết thế nào cũng đến lúc câu trả lời này được đem ra dùng. Bao giờ cũng vậy, và chắc chắn rằng Bố Mẹ muốn nói như mấy lần trước: "Để Bố Mẹ nghĩ kỹ về chuyện đó, không có gì phải gấp gáp".

Ở nhà tôi, lúc tôi muốn nói chuyện với Bố Mẹ, thường có hai đi đầu xảy ra: Một là Bố Mẹ sẽ đề thăng thẳng, tính kỹ về chuyện đó, và hai là có một người khách đến thăm. Lần này cả hai đi đầu ấy cùng xảy ra một lúc. Mẹ vừa trả lời tôi rằng để Bố Mẹ nghĩ kỹ về chuyện đó thì có tiếng gõ cửa. Bố đi ra mở cửa. Mẹ và tôi chỉ nghe được vài tiếng Bố trả lời:

- Vâng vâng, tôi sẽ đến đó trong vòng nửa giờ... Dạ, chào ông.

Bố trở lại chỗ ngồi:

- Có ông Đông ở Thanh Mỹ Lợi đến.

- Chuyện gì thế mình? - Mẹ tôi hỏi Bố.

- Ông ấy muốn mời tôi lại thăm ngôi nhà thờ nhỏ bé ở đó.

Khi nghe ông Đông mời tới đó, Bố muốn cả nhà cùng đi Thanh Mỹ Lợi với Bố. Tôi nhắc cho Bố nhớ là Tuấn còn đi chơi với mấy anh em của Bằng chưa về.

Bố nói:

- Được rồi, chúng ta hãy lại nhà Bằng để đón Tuấn đi. Bố thấy cả nhà mình cùng đi như vậy thì tốt hơn.

Mặc dù nhiều lần Tuấn chơi xấu với tôi, nhưng tôi cũng không muốn giận nó lâu. Và hôm nay nếu tôi mà biết Tuấn đang làm gì ở nhà Bằng, thì tôi đã cố ngăn Bố đừng đến đón Tuấn làm gì. Nhưng tôi lại không biết Tuấn đến nhà họ làm gì mà ở lâu như vậy. Tôi tưởng nó chỉ đi thử một vòng xe với anh em của Bằng thôi.

Khi Bố đi xe tới nhà Bằng, thì không có ai ở nhà hết. Nhưng lúc chúng tôi vừa định quay xe đi, thì thấy có một chiếc xe Honda cũ kỹ vừa quẹo vào góc đường đi tới nhà Bằng. Hình như có đến bốn năm người chắt trên chiếc xe đó. Chỉ có Tuấn và Bằng là nhỏ bé hơn mấy tên kia.

Lúc Tuấn nhìn thấy xe Bố, mặt nó lộ vẻ hốt hoảng, ngượng ngáp.

- Ô kìa Bố, B ồ đến đây có việc gì không ạ?

Bố giải thích cho Tuấn biết là Bố phải đi Thanh Mỹ Lợi và Bố muốn cả nhà cùng đi chung. Trông Tuấn có vẻ bối rối. Có lẽ nó không muốn Bố nhìn thấy những tên bạn đó, hoặc nó cũng không muốn họ gặp Bố mình, tôi đoán như vậy.

Tuấn chạy đến chỗ mấy tên bạn, nói mấy câu gì với họ rồi trở lại xe của Bố.

Mẹ hỏi Tuấn:

- Trông mấy đứa con trai đó có vẻ già dặn hơn con, phải không Tuấn?

Giọng Mẹ có đi đâu lo lắng.

Tuấn trả lời:

- Không phải họ đâu lớn tuổi hơn con đâu Mẹ ạ. Trông to xác hơn thôi.

Rồi nó lại nhìn tôi nháy mắt. Thật sự mấy người kia đâu lớn hơn nó nhiều.

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã đến Thanh Mỹ Lợi. Và liền sau đó tới ngay nhà thờ bé nhỏ.

Trong lúc Bố mãi nói chuyện với mấy người thì Mẹ, Tuấn và tôi đánh một vòng xem phố xá.

Dãy phố buôn bán chẳng có gì so với khu thương mại ở thành thị, tuy nhiên có một quán cà phê hay quán ăn gì nho nhỏ ở góc đường kia. Không hiểu sao bất cứ khi nào Tuấn và tôi thấy một chỗ ăn uống, là bụng chúng tôi thấy đói cồn cào và thấy khát khô cổ. Vì vậy, chúng tôi cố thuyết phục Mẹ để Mẹ dẫn vào quán uống cà phê, còn chúng tôi sẽ uống nước cam vàng hoặc ăn bánh ngọt.

Mẹ đành chiều chúng tôi. Lúc bước vào cái quán bình dân đó, Tuấn chỉ tay vào cái cửa chắn đằng trước, có một cái bản lề sắp tuột hẳn ra rồi. Nó nói:

- Chưa bao giờ thấy nhà nào xập xệ đến như vậy

Mẹ khẽ đe:

- Tuấn không nên ăn nói như vậy.

Nói như vậy không tốt, nhưng đó là sự thật. Tôi mở cái xách tay nhỏ, lôi

ra chiếc dũa móng tay, nghịch ngợm chỉ vào cái bản lề sắp tuột đó. Mẹ nhún mày lại:

- Này, đừng có nghịch.

Tuấn và tôi, không ai có ý định nghịch vào đó đâu, nhưng thấy Mẹ lo như vậy, chúng tôi được một mẻ cười.

Lúc Mẹ mở cửa bước vào quán, tiếng cửa kêu kẻo kệt như tiếng võng cũ kỹ đang rên rỉ. Mẹ biết thế nào chúng tôi cũng mở miệng phê bình, nên lúc chúng tôi chưa kịp uốn lưỡi, Mẹ đã suýt chúng tôi. Thế là chúng tôi lại cười khúc khích.

Vật đầu tiên mà chúng tôi nhìn thấy trong quán là ba ổ bánh mì khô, cạnh đó là một hộp đựng đũa dính vít và khóa sắt, búa, rìi tới mấy thứ đồ ăn đóng hộp và một cái máy bán nước rau má, cam vàng. Tôi không biết chắc mình đã bước vào một quán cà phê hay là một tiệm bán đồ sắt đây.

Nhưng Mẹ không tỏ vẻ gì là ngạc nhiên về cái quán độc đáo này cả, Mẹ cứ bình thường, coi như cửa hàng nào cũng sắp đặt chông chắt như thế. Giữa quán lại có một cái bàn cũ trông thật xộc xệch. Chẳng khác gì cái bàn bằng gỗ tạp xiêu vẹo, nằm ở phòng ăn của các cụ tổ thời xưa. Đã thế, chiếc bàn trong quán này còn được phủ bằng một mảnh khăn bàn ny lông dơ bẩn, mốc thối, đầy cáu cặn. Mấy chiếc ghế thì chẳng thế nào đi đôi với nhau được, trông đáng được xếp vào nhà kho cho rìi.

Một cô gái bán hàng độ mười lăm, mười sáu tuổi từ phòng trong bước ra và hỏi chúng tôi muốn gọi món gì. Cô ta ăn mặc có vẻ tươm tất, tóc chải gọn lên bằng một chiếc kẹp kiêu mới. Tôi đoán chắc trưa nay cô ta có hẹn với ai nên mới diện như vậy. Nhưng nhìn quanh khu này, tôi không hiểu có người con trai nào chịu sống ở đây không.

Lúc nghe cô bán hàng hỏi. Tuấn khẽ lẩm bẩm qua hơi thở:

- Có bán búp bê không?

Thế là hai đứa tôi lại cười khúc khích. Cánh cửa chợt mở vì có một khách hàng nữa bước vào. Lúc tiếng cọt kệt nổi lên, Tuấn nhái lại bằng một giọng giễu cợt, chúng tôi lo cười quên cả gọi món. Mẹ nhìn cô bán

hàng và hỏi:

- Cô có bán cà phê không? - Giọng nói của Mẹ đượm vẻ nghiêm trang.

- Có - Cô hàng đáp lại. Rồi cô ấy đi tới người khách hàng vừa vào.

Cô ta hỏi cậu khách đó:

- Bánh mì hả?

Cậu ta đáp:

- Ừa.

Nghe cách đối thoại như vậy, Tuấn thắc mắc:

- Bộ ở đây ai cũng nói cộc lốc như vậy sao?

- Ừa - Tôi bắt chước y hệt giọng nói của người khách hàng mời vào đó.

Chúng tôi lại khúc khích cười. Mẹ nhúm mày lại:

- Các con.

Tuấn reo lên:

- Thấy chưa. Ngay cả Mẹ cũng dùng lời nói tiết kiệm như vậy.

Cô hàng trở lại chỗ chúng tôi.

- Cà phê hả?

Vẫn cách nói cộc lốc đó. Tuấn và tôi không nén được cười.

Mẹ tôi gật đầu:

- Cà phê.

Tuấn rút bút nguyên tử và một mảnh giấy trong túi ra, ghi lại đầu đuôi những câu đối đáp này.

Đến lượt cô bán hàng nhìn tôi hỏi:

- Sữa hả?

Tôi lắc đầu:

- Không. Nước cam.

- Được.

Cô ta chưa kịp hỏi Tuấn, nó đã ngẩng đầu lên, làm bộ mặt thật nghiêm nghị rồi nói:

- Cũng vậy.

Tôi đưa mắt nhìn cô hàng bước nhanh nhẹn vào bếp. Nơi này như là chỗ

cô ấy ở. Tôi thấy có áo quần treo trong một phòng nhỏ, sau bức màn. Cạnh đó có một cái lò đang cháy, đun sôi cái ấm pha cà phê.

Tôi nói với Mẹ:

- Chắc chắn cà phê ở đó phải nóng lắm Mẹ nhỉ. Con thấy nó ở trên cái lò lửa từ khi mình mới vào quán tới giờ rồi. Mong sao nó đừng làm phỏng miệng Mẹ.

Mẹ tôi khẽ nhúu cặp lông mày lại:

- Này, các con vừa vừa thôi nhé. Các con mà không cư xử đàng hoàng, Mẹ sẽ đét vào đít cho mà xem, dù lớn bằng ấy tuổi rồi.

Tuấn vừa chỉ mấy cây cảnh bày ở đàng góc hàng kia, vừa nói leo:

- Hoặc là Mẹ sẽ lấy mấy cây xương rồng đó đập cho một trận đấy.

Tôi thấy đủ loại, đủ cỡ xương rồng đã héo và úa bày ở đó.

Cô hàng đem ly cà phê ra đặt trước mặt Mẹ, và nước cam cho Tuấn và tôi, rồi cô ta hỏi thêm:

- Nước đá hông?

Đây là một dịp tốt cho tôi vì tôi được thấy cô ta chặt nước đá thế nào. Cần một chiếc ca lớn và một cái đập đá trong tay, cô ấy đến thùng đựng đá, lôi từ trong đồng trấu ra một thanh đá cục khá to. Cô ta dùng một cái dao có vẻ rỉ sét chặt mấy nhát, rồi lấy mấy cục đá nhỏ, nhúng sơ vào một chậu nước đục đục, xong xuôi cô ta đem đến bàn chúng tôi. Còn sót một vài cái vỏ trấu trên mấy viên nước đá.

Mẹ tôi hơi nhăn mặt, vì Mẹ tôi thường dạy chúng tôi về vệ sinh và sạch sẽ, cũng như cách ăn uống cầu thả khiến vi trùng dễ xâm nhập vào cơ thể.

Tuấn và tôi sắp uống xong ly nước cam vàng thì thấy cửa mở kèm theo tiếng kéo kẹt đưa văng. Bố bước vào quán. Tôi nhìn lên xem Mẹ đã uống cà phê xong chưa, nhưng vẫn thấy Mẹ còn cần muống khuấy đều đều. Tôi chưa hề thấy có loại cà phê nào đen ngòm như vậy.

Tuấn nôi khẽ qua hơi thở:

- Bố đừng kêu cà phê, nếu Bố không muốn phải nhai từng hóp một, Bố ạ.

Bố không thay câu đó có gì là buồn cười, mãi đến lúc Mẹ đưa lên miệng uống hớp cà phê đầu tiên, vừa trôi khỏi cổ, Mẹ đằng hắng giọng, ho sặc sụa, bỏ ngay chiếc muỗng vào ly cà phê lại, khuấy liên tiếp. Tôi không biết rõ Mẹ khuấy nữa làm gì, vì Mẹ đâu có bỏ đường hay sữa vào cà phê: có lẽ lớp cặn ở dưới đáy ly dày quá nên Mẹ cố khuấy để hòa tan lớp cặn vào nước chẳng. Nhưng khi Bố thấy như vậy, Bố liền quyết định gọi một ly sữa nóng.

Khi bước ra khỏi quán và an tọa trong xe r ồ, Bố nói:

- Rất cảm ơn mình.

Mẹ nhìn Bố ngạc nhiên như muốn hỏi tại sao Bố lại cảm ơn, mà cảm ơn về chuyện gì.

Bố thêm:

- Cảm ơn mình thật nhiều vì đã không để tôi phải uống thứ nước đen kịt đó.

Giọng nói của Bố giống như lúc Bố đang giảng. Mới nhắc tới đó. Mẹ đã muốn buồn nôn vì nhớ lại cái mùi vị kinh khủng của ly cà phê h ồ này.

Mẹ nói:

- Gớm khiếp! Lần đầu tiên trong đời tôi mời uống phải một hớp cà phê như vậy. Chắc người ta để cà phê ôi cũ cả tuần nay r ồ.

Tôi chắc Mẹ hơi phóng đại câu chuyện một chút. Vậy mà thật buồn cười, vì Mẹ lại không bao giờ cho chúng tôi được nói phóng đại quá đáng như vậy.

Trong khi Mẹ thao thao nói về chất nước cà phê chua lòn đó, thì ở băng sau, làm như đã định từ trước, cả Tuấn và tôi cùng lầm bầm "A- men" theo bài giảng thuyết đó của Mẹ. Nghe tiếng đó, Bố tỏ vẻ bức tức, lái xe đảo qua đảo lại khiến chúng tôi sợ hãi. Khi Bố lái xe đảo đảo như vậy và quay nhìn lại băng sau, trong khi Bố phải luôn luôn nhìn về đằng trước, thì chúng tôi thật lo sợ. Dĩ nhiên, không có gì nguy hiểm lắm về tai nạn xe cộ xảy ra, bởi vì ở trên con đường chúng tôi đang đi, có rất ít xe cộ qua lại. Dù sao chúng tôi vẫn thấy rằng Bố phải lái xe chạy thẳng mới được.

Tôi nhớ hồi Bố mới dạy Mẹ lái xe, lúc nào Mẹ hơi mới quay mắt nhìn chỗ khác một chút xíu thôi, thì Bố đã nói ngay: "Phải luôn luôn để mắt nhìn về đằng trước. Bộ muốn xảy ra tai nạn hay sao ?"

Khi chúng tôi đã ra khỏi đường nhỏ và rẽ ra khoảng đường cái, Bố cho xe chậm lại để chờ một chiếc xe khác vượt qua. Tôi nghĩ rằng đây là dịp tốt để mình lôi vẩn đề đi chơi Phú Lâm ra nhắc Bố Mẹ. Tôi há to miệng ra định mở đầu nói. Chưa kịp cất tiếng, Bố đã nhìn vội vào đồng hồ rồi nói:

- Ta chắc còn đủ thì giờ để chạy tới Chí Hòa.

Mẹ kêu lên:

- À phải rồi. Bây giờ tôi mới nhớ. Báo chí vừa đăng tin có một số phạm nhân vượt ngục, tất cả đều bị bắt ngay lại, chỉ còn một tên trốn thoát. Có tin cho rằng tên tù vượt ngục đó chắc đang quanh quẩn đâu đây.

Tuấn nhìn thấy miệng tôi đang há to ra như vậy bèn nói:

- Thế còn chị Thảo tôi định nói đi đâu gì vậy?

Tôi hỏi lại:

- Chị ấy hả? Nói gì đâu nào?

Tôi biết ngay bây giờ không phải là lúc hỏi Bố Mẹ về chuyện đi chơi Phú Lâm nữa, vì Mẹ tôi sẽ nghĩ ngay tức khắc mọi chuyện rủi ro có thể xảy ra cho ba đứa con gái ở một mình một nhà như vậy.

Tôi bình tĩnh trả lời:

- Chị chẳng có một chuyện gì để nói cả.

Tuấn nhìn tôi hơi xa lạ rồi nói:

- Nếu không có gì để nói, sao chị không ngậm miệng lại dùm một chút. Để gió lùa vào chắc bị cảm mất.

Bố quay nhìn chúng tôi qua tấm kính chiếu hậu, khiến chúng tôi bỗng nhiên im lặng.

CHƯƠNG 4

HỨA GIỮ BÍ MẬT

Hình như càng ngày Tuấn càng đi lại chơi nhiều với bọn anh em nhà Bằng và Bảo. Tôi biết chắc Tuấn đã biết rằng anh em nhà Bằng và Bảo cùng bạn của họ thuộc về loại người mà Bố Mẹ chúng tôi không muốn Tuấn giao du thân mật với. Nhưng có lẽ tại vì Bố Mẹ chưa bao giờ nói thẳng như thế với Tuấn, nên nó vẫn cứ nhập bọn với họ. Từ hồi nào tới giờ, Tuấn chỉ ưa thích máy móc và các loại xe gắn máy, xe hơi. Nhưng nó còn nhỏ tuổi nên Bố chưa bao giờ cho phép nó đụng tới xe hơi của Bố cả. Nhưng anh của Bằng lại để cho Tuấn thỉnh thoảng lái thử chiếc xe của anh ta, nên cứ buổi tan học nào mà không thấy Tuấn về thẳng nhà, là tôi biết ngay Tuấn đến đằng nhà của anh em Bằng.

Tuấn đã biết rằng Bố không thích nó hợp bạn với anh em nhà Bằng suốt ngày như vậy, nên nó tìm đủ mọi cách để lén đi chơi với họ hoặc viện ra có này có khác để đi. Thường thường nó lén đi với họ vào khoảng chiều tối. Nó cũng biết rằng tôi đã rõ hành động của nó, nên hôm nọ nó đã gọi tôi riêng ra một chỗ, nói thì thầm một cách hết sức bí mật.

- Chị Thảo này, chị hứa đừng cho ai biết chuyện này nghe.

Qua cách nói của Tuấn, tôi nhận thấy hình như nó muốn kể cho tôi nghe để khỏi phải giữ bí mật mãi trong óc của nó, nhưng đồng thời nó cũng chưa đủ tin cậy nơi tôi. Có lúc nó bảo tôi là con nhỏ mách lẻo, vậy mà chỉ một lúc sau nó lại đem chuyện kín ra nói cho tôi giữ bí mật dùm.

Tuấn đưa mắt nhìn khắp phòng để chắc bụng là Bố Mẹ không có mặt ở đây và cũng giữ chừng xem Bố Mẹ có đi vào bất chợt không.

Nó lập lại lần nữa:

- Chị Thảo nhớ là đừng nói chuyện này cho ai nghe nhé.

Tôi hứa:

- Được rồi, chị không nói đâu mà.

- Chị Thảo có biết anh em nhà Bằng không?

- Sao lại không - Tôi nói bằng một giọng châm biếm - Ngày nào mà Tuấn chẳng tới đó chơi.

Tuấn sáng giọng cãi ngang:

- Em không cần chị phê bình đâu nhé.

Hơi một chút là Tuấn muốn nổi sùng ngay. Tôi vừa muốn nghe chuyện bí mật và giữ kín dùm nó, lại vừa cảm thấy sợ sệt dùm cho nó. Không hiểu sao tôi lại cảm thấy như vậy. Mấy anh em nhà Bằng, Bảo chẳng bao giờ đi nhà thờ nhưng biết đâu Tuấn có thể giúp đỡ anh em nhà này được.

Tuấn lại đứng lên, đi về phía cuối phòng, mắt nhìn quanh quan sát. Rồi nó nói:

- Anh em nhà Bằng có một chiếc xe phi nhanh như bay vậy đó.

- Sao chị thấy xe gì mà trông như một đồng sắt vụn.

Sở dĩ tôi nói vậy là vì tôi nhớ lại cái hình ảnh tôi đã thấy hôm qua.

- Ờ, đồng sắt vụn, vì mắt chị là mắt của loại con gái. Chứ chị phải biết, mấy người đó phải mất bao nhiêu công trình để sửa chữa lại máy móc, tới bây giờ xe chạy qua mặt cả mọi xe hơi trong tỉnh này rồi.

Tôi đáp:

- Chạy nhanh như vậy thì có được cái tích sự gì đâu. Cảnh sát mà thấy xe phóng nhanh quá tốc độ thì cũng thôi còi phạt chứ gì.

Tuấn hít một hơi thật dài vào đầy lồng ngực, rồi nhìn tôi với một vẻ khinh dễ, đờm vẻ tức tối. Nó nói:

- Hừ, sao mà con gái lại có vẻ cù lần như vậy được.

Tôi hé to miệng định nói lại Tuấn câu gì, nhưng nó đã nhanh nhẩu hơn:

- Tối nay tụi em tính lái xe đó đi thử xem sao. Anh Bảo sẽ mở máy cho xe chạy thử tốc lực coi nhanh tới đâu.

- Nhưng em đi làm sao được - Tôi nói tiếp theo - Vì tối nay tụi mình phải tới thư viện làm bài mà. Bộ Tuấn không nhớ hả? Bố đã hứa sẽ cho tụi mình lại thư viện tối nay rồi mà.

Tuấn đáp ngay:

- Thì em cũng sẽ tới thư viện như thường chứ. Nhưng chỉ tới đó một lúc rồi thôi. Em sẽ không ở lại để làm bài đâu.

Miệng tôi há hốc ngạc nhiên:

- O'kìa, thế em tính làm sao đây?

- Đây, em đã bảo chị Thảo rồi đó nhé. Chị nhớ đừng có cho ai biết chuyện này ngh".

Tôi vẫn nhớ chứ, nhưng lúc đó tôi không biết mình sẽ phải ân hận vì đã lỡ hứa rồi không. Dầu sao, tôi đã thấy những gì Tuấn đã nói với tôi lúc này thật kỳ cục quá. Nó có hay nói dối Bố Mẹ đâu nào. Chính nó cũng đã thừa Bố Mẹ là sẽ đi thư viện học tối nay cơ mà. Dĩ nhiên là nó không kèm theo lời hứa là sẽ ở lại thư viện để học, nên chắc không phải là nó nói dối Bố Mẹ đâu. Nhưng không hiểu sao Tuấn lại khoải ng ồi trên chiếc xe "cà là tềng" chỉ đáng bỏ vào đồng rác ấy làm gì cơ chứ? Nghe mấy lời Tuấn nói mà tôi cứ lo không biết rồi chuyện sẽ đi tới đâu.

Tuấn nói thêm:

- Lý do duy nhất khiến em phải nói cho chị Thảo nghe đầu đuôi câu chuyện như vậy là vì em biết là chị sẽ thắc mắc khi thấy em ra khỏi thư viện tối nay.

Tuấn ngừng một lát cho tôi có dịp để hỏi nó, nhưng tôi không nói gì. Rồi tự nhiên tôi cảm thấy như mình đã mắc tội. Tôi ân hận vì đã hứa giữ bí mật cho Tuấn, dù sao tôi cũng không muốn mách lẻo làm gì.

Tuấn lại tiếp:

- Anh Bảo là anh của Bằng, đã ra công sửa sang lại bộ máy chiếc xe thật tài tình. Chính em cũng giúp anh Bảo chút ít để sửa xe, nên anh Bảo hứa sẽ cho em đi chung xe để thử máy. Sáng nay em gặp anh ấy ở sân trường, anh ấy nói là sẽ cho thử tốc độ xe tối hôm nay.

Tôi đâm lo:

- Nhưng mấy người phóng xe nhanh vượt quá tốc độ chỉ định như vậy sẽ vi phạm luật lệ lưu thông thì sao?

- Giờ đó làm gì có nhiều xe cộ. Với lại tụi em sẽ đi ra ngã xa lộ. về miền ngoại ô rồi, đâu có đụng chạm tới ai. Đâu có ai thấy mà lo.

Tôi bỗng bật miệng nói ngay không kịp suy nghĩ gì cả:

- Chứ bộ Đức Chúa Trời không thấy sao.

- Chèng ời, chị Thảo nói gì lớn vậy! Đâu phải là vi phạm luật lệ hay làm chuyện gì quá đáng đâu. Tụi em chỉ... chỉ....

Tuấn bỏ lửng câu nói.

- Chị cá với Tuấn là Bố sẽ không cho em đi đâu nhé, nếu...

Tuấn chen ngay vào:

- Nếu cái gì? - Giọng nói của nó mang vẻ hằn học.

Tôi nói:

- Nếu... thôi chẳng cái gì hết.

Tối sao Tuấn làm tôi ngạc nhiên quá. Từ hồi nào tới giờ nó đâu có như vậy, nhưng hình như lúc bắt đầu chơi với bọn anh em nhà Bằng và Bảo, nó bèn nảy ra nhiều ý tưởng kỳ cục quá chừng. Không phải kỳ cục để mình cười được đâu, nhưng nhiều cái kỳ cục làm mình lo muốn chết kia.

Chị em tôi không nói thêm gì nữa. Suốt bữa ăn tối cũng như lúc ngồi trong xe với Bố để đi tới thư viện, tôi ngẩn cảm như hén. Trong khi đó Tuấn cứ nói chuyện huyên thuyên với Bố, đủ mọi chuyện, nhưng tôi thấy phần lớn mấy chuyện đó chẳng nghĩa lý gì hết cả.

Nhưng tôi thấy Tuấn còn có cách này đổi khác nữa. Nó bỗng nhiên tỏ ra thật lịch sự với tôi. Từ trước tới giờ có khi nào nó lịch sự mở cửa nhường bước cho tôi đâu. Vậy mà bữa nay lúc chúng tôi mở cửa xe và bước lên thư viện, nó đã mở cửa nhường tôi đi trước. Thế mới lạ chứ. Sau khi đã biết chắc là Bố đi rồi, không còn nghe và thấy được chúng tôi, tôi bèn quay lại nói với nó:

- Em tính lại đường nhà Bằng, Bảo bằng cách nào đây?

Tuấn hạ thấp giọng:

- Máy người đó sẽ tới đây đón em.

Tôi phân vân lo lắng:

- Vậy lúc Bố đến đón, thì chị phải ăn nói làm sao đây?

- Không sao, em sẽ trở lại kịp mà.

Chợt tôi bắt gặp đôi mắt của người coi thư viện nhìn chúng tôi như muốn nói: "Ở đây là thư viện, mấy em không được nói chuyện ồn ào".

Không phải nhắc, Tuấn đã nói nhỏ như thì thầm:

- Bọn họ đang chờ em ở kia rồi.

Vừa nói Tuấn vừa gật gật cái đầu về phía bàn đằng góc phòng. Rồi nó lại nhắc tôi:

- Đây, chị Thảo nhớ kỹ dùm em nhé. Phải giữ hết sức bí mật đó. Thật sự là em không có làm đi đâu gì xấu xa đâu. Em chỉ muốn đi thử xem chiếc xe chạy nhanh tới mức nào thôi.

Tôi nói:

- Chị chỉ mong em không gặp tai nạn thôi.

Tôi thấy mặt Tuấn như tái nhợt đi.

Chẳng cần đáp lại, nó quay đi, tiến về phía bàn ở góc phòng nơi anh em nhà Bằng đang ngồi chờ. Tôi càng nghĩ đến đi đâu vừa nói, càng cảm thấy khó chịu làm sao. Ừ nhỉ, nếu họ lái xe nhanh rồi xảy ra tai nạn thì sao? Nhớ Tuấn chết thì sao? Nếu mà... Tôi không dám nghĩ xa hơn nữa.

Lúc bước lại chỗ bàn có mấy cô bạn ngồi học, tôi liếc về phía góc phòng thư viện, thấy Bằng và Bảo đang đứng đó. Họ thì thầm vào tai Tuấn. Rồi tôi thấy Tuấn cười, tay đặt sách vở xuống bàn. Cả ba người nhìn về phía bà giữ thư viện. Lúc ấy bà đang bận soát lại mấy quyển sách nên chúng chú ý gì tới ai. Vì thế, Tuấn và hai người kia liền ra khỏi phòng. Đi gần ra tới cửa. Tuấn quay lại nhìn tôi. Trong bụng tôi nảy sinh một cảm giác nôn nao khó chịu. Tôi cứ nghĩ về Bố tôi, không biết Bố sẽ cảm thấy làm sao nếu Bố thấy Tuấn làm như vậy.

Mẹ luôn bảo chúng tôi là Bố buồn vô cùng khi chúng tôi không vâng lời

Bố Mẹ. Hồi trước tôi không hiểu rõ lời Mẹ nói cho lắm. Nhưng tự nhiên bây giờ tôi lại cảm thấy buồn buồn. Không hiểu sao tôi buồn như vậy, vì tôi có làm gì quấy đâu. Bỗng nhiên tôi chợt thấy mình vẽ đầy vòng tròn trên tờ giấy làm bài của mình. Chắc tôi mãi suy nghĩ mông lung quá.

Cô bạn ngồi bên cạnh khẽ hỏi tôi:

- Thảo đã làm bài xong chưa?

- Chưa làm gì cả - Tôi đáp như vậy và biết rằng bây giờ tôi phải lo làm bài cho xong.

Lúc ngẩng đầu lên, tôi thấy Thu và Kiều vừa bước vào thư viện. Cả hai đi lại ngồi cùng bàn với tôi. Họ mở lời ngay:

- Thế nào, Thảo đã xin Bố Mẹ cho đi chơi với tụi mình cuối tuần này chưa?

Tôi nhìn về phía bà giữ thư viện xem thử bà ấy có quan sát chúng tôi chẳng. Đôi mắt bà đang nhìn chăm chú phía chúng tôi.

Tôi khẽ bảo bạn:

- Chút nữa tôi sẽ nói cho hai bạn nghe.

Lúc trước tôi thật tâm muốn được đi Phú Lâm chơi với họ, nhưng sao ngay bây giờ tôi chẳng để tâm trí đến chuyện gì được hết cả. Vì bây giờ, tôi đang lo cho Tuấn quá chừng.

CHƯƠNG 5

CÔ THẢO LO SỢ

Tôi có những cảm giác lo lắng lẫn lộn. Một đằng thì tôi mong cho mau tới chín giờ để Bõ đến thư viện đón chúng tôi về. Một đằng thì tôi lại lo sợ giờ phút ấy đến. Vì nếu tới chín giờ mà Tuấn chưa về kịp và nếu Bõ hỏi tôi là Tuấn đâu rồi, thì tôi biết trả lời làm sao cơ chứ. Chắc tôi phải cho Bõ biết sự thật đầu đuôi, nhưng nếu làm vậy, tôi lại thất hứa với Tuấn sao. Ngồi ở bàn học mà tôi cứ suy nghĩ mông lung, tại sao Tuấn lại làm những chuyện như vậy nhỉ? Những lúc tôi lỡ làm chuyện gì sai lầm thì Tuấn luôn luôn nhắc nhở tôi.

Tôi lại nhìn lên chiếc đồng hồ của phòng học trong thư viện. Hầu như suốt cả tối nay, tôi cứ nhìn chằm chằm đồng hồ hoài. Đã chín giờ thiếu bốn phút rồi mà Tuấn vẫn chưa về tới.

Tôi bắt đầu cầu nguyện: "Lạy Đức Chúa Trời...". Mới nói được một câu đó, rồi tôi không biết phải cầu xin Chúa đi đâu gì nữa. Không lẽ tôi lại cầu xin Chúa giúp đỡ cho Tuấn có sự khéo léo trong việc nói dối Bõ hay sao? Không thể cầu xin như vậy được. Tôi bèn thôi cầu nguyện. Làm sao tôi có thể cầu nguyện cho Tuấn khi biết rằng nó làm chuyện không đúng?

Không biết Tuấn có cầu nguyện lúc ấy không, nhưng tôi đoán chắc nó không cầu nguyện đâu. Rồi tôi lại thắc mắc nữa, vì biết đâu Tuấn lại chẳng đang tìm cách giúp cho anh em nhà Bằng và Bảo. Có lẽ vì lý do này mà Tuấn mới đi chơi cùng họ tối nay chẳng. Dù sao tôi cũng không hẳn là tin như vậy. Tôi thấy lần này không giống như hồi Tuấn đi chơi với Bích.

Hôm đó Tuấn và Bích đi bộ chơi dọc theo đường rầy xe lửa, họ thích

lượm những nút chai hoặc những viên đá cuội về chơi.

Mẹ tôi luôn nhắc chừng Tuấn rằng đường rầy xe lửa chỉ để dành cho xe lửa chạy thôi, chứ không phải để cho người ta đi vì rất nguy hiểm. Nhưng Tuấn tự phụ cho rằng mình biết rõ giờ nào xe lửa chạy ngang và hứa với Mẹ rằng lúc nào nó cũng cẩn thận, không chơi gần đường rầy khi sắp có xe lửa chạy ngang. Thế nhưng hôm đó Tuấn và Bích lại thi nhau đi thẳng bằng trên đường rầy. Họ ra luật với nhau rằng ai mà đi trượt chân khỏi đường rầy trước sẽ bị gọi là "con khi bú dù". Tôi đoán là chắc lúc đó họ mãi chơi quá, không để ý gì đến thì giờ, cho tới khi bất thành linh, họ nghe tiếng còi lanh lảnh của xe lửa vang lên. Cả hai đều hoảng sợ quá chừng, đến nỗi họ không biết phải làm sao bây giờ. Đáng lẽ họ chỉ việc nhảy qua một bên, tránh đường rầy đi, nhưng xui quá, họ đang đi trên cây cầu sắt, và họ chỉ thấy xung quanh toàn nước là nước mà thôi! Trong khi đó tiếng còi xe lửa mỗi lúc một gần hơn.

Tuấn chỉ kịp hét to bảo Bích: "Bám chặt vào thành cầu đi", và cả hai cùng nép sát người vào thành cầu, tay bám chặt lấy những thanh sắt. Cả hai đều run lẩy bẩy như cây sậy. Chỉ mong sao chuyến xe lửa này ngắn, để chạy qua mau hết cầu. Nhưng than ôi, nó chẳng ngắn chút nào. Chuyến xe lửa này chính là chuyến xe chở hàng hóa dài nhất, mà sau này Tuấn đã kể lại rằng chưa bao giờ nó lại thấy xe lửa có nhiều toa như vậy. Từng toa xe này nói tiếp toa xe khác, rồi lại toa khác nữa cứ băng băng lướt qua trong lúc cánh tay Tuấn càng lúc càng mỏi rã rời. Nó liêu lĩnh nghĩ đại, chỉ muốn buông lỏng tay ra để rơi xuống sông cho rồi, nhưng dưới sông, nước chảy cuồn cuộn, nó lại sợ chết đuối mất. Thành linh nó chợt nghĩ đến Bích đang ở phía thành cầu bên kia. Tuấn không sao nói gì được với Bích, vì xe lửa chạy kêu ầm ĩ quá. Thôi rồi, nếu Bích bị té xuống sông thì sao? Nhớ Bích chết đuối thì sao? Hoặc nhớ xe lửa cán lên Bích thì sao?

Tuấn vừa nói: "Xin Ngài hãy cứu mạng sống của Bích" thì cũng vừa lúc toa xe lửa cuối cùng băng ngang qua, nên dường như giọng nói của nó đã dội vang qua hết cây cầu. Cả hai người đều mệt lả bò dài trên đường ray.

- Thật hú hồn! - Bích yếu ớt kêu lên trong lúc Tuấn chạy lại đỡ Bích. Bích tiếp - chắc mình không thể nào bám tay lâu hơn nữa được. Suýt chút nữa là mình đã buông tay ra rồi. Mọi quá chừng.

Tuấn cũng nói:

- Mình cũng chẳng hơn gì cậu.

- À, mà hồi này lúc toa xe chót băng qua, mình có nghe cậu kêu ch mà to quá vậy?

Tuấn nhìn Bích:

- À, chắc lúc ấy mình đang cầu nguyện. Cầu nguyện cho Bích đấy.

Mặt Bích bỗng đơm về tự cao, Bích nói:

- Sao, cậu lại cầu nguyện cho mình à. Lúc đó cậu cũng gặp cảnh nguy hiểm như mình chứ gì?

Tuấn nói:

- Nhưng nếu mình có chết cũng không sao Bích ạ. Vì nếu chết, mình sẽ được lên thiên đàng. Nhưng khi nghĩ đến Bích thì mình lại lo sợ. Nhớ mà Bích có bị gì thì sao. Chắc Bích sẽ không được...

Tôi đang suy nghĩ về Tuấn và việc đã xảy đến trên đường rầy xe lửa đó, thì chợt có tiếng cửa ra vào của thư viện mở ra. Tôi xoay vội người lại, vừa kịp thấy đứa em sinh đôi của tôi bước vào. Tôi thở phào nhẹ nhom. Thế là Tuấn đã về kịp. Như thói quen có sẵn, tôi nhìn nhanh lên chiếc đồng hồ treo một lần nữa. Chín giờ kém một phút! Tuấn nhìn tôi gật gật cái đầu rồi đi về phía bàn để lấy sách vở.

Lúc chúng tôi cùng ra công, Tuấn nói:

- Em chắc Bố vừa lái xe tới. Mong sao Bố đừng thấy em lúc em trở về thư viện.

Tôi chỉ thích hỏi chuyện Tuấn ngay lúc đó xem nó đã lái thử chiếc xe đó ra sao, nhưng tôi cũng muốn nó cũng kể hết cho tôi nghe mà không cần tôi phải hỏi. Tuy vậy nó chẳng nói gì.

- Bố tới rồi!

Tuấn reo to lên trong lúc chúng tôi cùng bước về phía chiếc xe đậu.

Tôi nhìn vào chồng sách vở mà Tuấn đang ôm trên tay, tự hỏi không biết nếu Bố hỏi về việc làm bài thì nó sẽ trả lời thế nào. Thật y như rằng, Bố tôi đã lên tiếng bảo khi Tuấn đã bước vào trong xe và đóng cửa lại:

- Các con đã làm bài xong chưa?

Tuấn đang háng giọng, nhìn về phía tôi như thề nói tôi hãy trả lời trước. Tôi hiểu ý nó nên nhanh nhẩu:

- Con làm bài xong rồi, nhưng con thấy sao dở quá. Chắc con phải làm lại.

Tôi nghĩ nếu tôi cứ tiếp tục nói thêm nữa, chắc Bố sẽ quên luôn việc hỏi Tuấn xem nó làm bài như thế nào.

Nhưng tôi vừa dừng lại lấy thêm hơi để nói tiếp, thì Bố đã hỏi:

- Còn Tuấn thì sao? Con đã xong bài chưa?

Hình như Tuấn đã phải nuốt nước bọt cả năm sáu lần mới cất tiếng trả lời Bố được, vì tôi thấy lâu kinh khủng nó mới nói ra được. Tôi thật sợ và nhác gan lo cho nó, khiến định trả lời dùm nó. Nhưng Tuấn đã đáp ứng:

- Dạ, chưa xong hẳn.

Hình như Bố không lộ vẻ gì nghi ngờ cả, vì Bố chỉ nói:

- Thôi được, đến thứ năm này con mới nộp bài. Dù sao Bố thấy rằng con nên dành thêm một tối nữa để làm cho xong bài đi. Tối mai vậy. Còn Thảo đã làm xong bài rồi, chắc sẽ làm tiếp dùm em một số công việc ở nhà được.

Chị em tôi có một số công tác phải làm ở nhà sau mỗi bữa ăn tối, nên lúc nghe Bố nói như vậy, tôi giận quá. Vậy là Bố đã tiếp tay cho Tuấn khỏi làm việc nhà sao, trong khi Tuấn đã dối gạt. Thật sự lúc đó tôi muốn la lên, tố cáo mọi chuyện của Tuấn, dù tôi đã hứa với nó đi chẳng nữa. Tôi vừa định mở miệng nói, thì tôi lại nhìn về phía Tuấn, thấy nét mặt như cầu khẩn của nó, tôi cảm thấy thương hại không nói nữa.

Chắc Tuấn cũng biết tôi cảm thấy làm sao vì sau đó nó thật tử tế với tôi khi về tới nhà. Sáng hôm sau nó giúp đỡ tôi làm được thật nhiều việc. Chưa bao giờ nó làm giúp tôi được việc như thế, cũng có, nhưng thường

thì nó cầu nhàu luôn miệng, chứ không như lần này. Nhưng mỗi lần nó làm giúp tôi, thì tôi lại có cảm tưởng như nó trả công để đút lót cho tôi khỏi mách Bố Mẹ về chuyện nó đã lên đi đưa xe với anh em nhà Bằng, Bảo tối hôm qua.

Tôi đã từng nghe về đủ loại người chơi đánh cá trong các trận đá banh, và họ đã trả tiền cao cho các cầu thủ chơi thua trận đấu đi để họ thắng to trong các bàn đánh cá. Một số các môn thể thao khác cũng xảy ra các vụ đút lót như vậy. Bất giác tôi thấy mình thật bẩn thỉu. Tôi tưởng như mình đang về hưu với Tuấn, tiếp tay cho nó làm những chuyện sai lầm.

Khi chúng tôi đã làm xong hết công chuyện nhà rồi, nhìn quanh không thấy Bố Mẹ, tôi bèn hỏi Tuấn:

- Em có định đi thư viện tối nay không?

Nãy giờ trong vẻ mặt Tuấn tôi đã thấy hiện ra nét phạm tội, nhưng lúc này trông nó còn tệ hơn nữa. Bỗng nhiên nó nổi giận bảo tôi.

- Việc ấy có ăn nhằm gì đến chị không mà hỏi?

Nói xong, nó bỏ đi ngay tức khắc. Nhưng chỉ một lát sau, nó quay trở lại, nhỏ nhẹ nói với tôi:

- Thôi em xin lỗi chị nghe chị Thảo. Em lỡ gắt gỏng với chị như vậy. Thôi đừng giận em nghe chị.

Tôi chẳng biết đưa em sinh đôi của tôi ra sao nữa. Nó hành động thật kỳ khôi. Tôi chỉ hỏi cho biết xem nó có đi thư viện để làm cho xong bài tối nay không, chứ tôi có ý gì khác đâu. Chính Bố đã đề nghị như vậy buổi tối hôm trước cơ mà.

Cuối cùng Tuấn lại nói thêm:

- Tại em cảm thấy khó chịu bức tức quá.

Tôi hỏi:

- Về chuyện phải đi thư viện phải không?

- Không phải chỉ có thế. Em buồn bức vì em đã dối gạt Bố một lần rồi. Nhưng bây giờ em lại còn khổ tâm hơn nữa vì tối nay em lại phải dối gạt Bố thêm một lần nữa.

Tôi biết tôi không phải là người tinh ý hoặc khôn khéo gì hơn ai, trái lại lắm lúc Tuấn cho là tôi đần độn nữa. Thế mà khi vừa nghe nó nói câu trên, tôi biết chắc chắn nó sẽ làm gì rồi. Thế nào Tuấn cũng đi chơi với anh em nhà Bằng và Bảo nữa cho mà xem. Nó đã lợi dụng thư viện để làm nơi hẹn hò gặp gỡ bọn kia. Đáng lẽ nó phải vui mừng vì Bố đã vô tình tạo ra dịp cho nó đi chơi như vậy, nhưng thật sự nó chẳng vui chút nào. Đã vậy nó còn cảm thấy khổ sở hơn là để tự mình nó tự tạo ra dịp tiện cho mình.

Tôi lên tiếng:

- Nếu trong thâm tâm, Tuấn cảm thấy ô uế, xấu xa, sao Tuấn còn đi chơi với bọn đó nữa. Cứ bảo họ rằng em đã thay đổi ý định rồi.

Tuân nhìn thẳng vào mặt tôi:

- Chị này hay nhỉ, chị định giảng "mơ- rơ" cho tôi đấy à? - Tuấn nói to như mắng át lấy tôi.

Đó, nó lại đổi tính như vậy. Hồi đầu thì thật tử tế, nhỏ nhẹ, bây giờ thì lại phát sùng. Tôi có thể nói chắc chắn rằng Tuấn đang bị điểu gì dày vò. Một con người như Tuấn, đã từng đi học thật đầu đặn, không bao giờ bỏ sót một nhóm thiếu niên nào, không bao giờ quên học. Vậy mà bỗng nhiên nó thay đổi tính nết như vậy. Tôi không biết vì sao nó đã đi đến tình trạng như vậy. Vừa nghĩ tới đó, tôi liền nhận ra câu giải đáp cho thắc mắc của tôi.

Tiếng máy xe Honda nổ đin đang tai nhức óc vừa chạy ngang qua nhà tôi, bóp còi inh ỏi. Tuấn chạy vụt ra cửa nhìn theo. Tôi đã biết vì sao nó thay đổi thái độ như mấy ngày vừa qua. Chính vì Tuấn đã chọn lầm bạn, rồi lại giao du thân mật với họ. Bố tôi đã từng giảng bao nhiêu bài, cũng như những lời khuyên dạy chúng tôi ở nhà mỗi ngày; vậy mà cũng như nước đổ đầu vịt. Tuấn không khôn ra chút nào, nó vẫn bị lũ bạn hư dẫn lối cuốn nhieu hơn.

Tôi còn đang nghĩ ngợi về Tuấn và những chuyện rắc rối của nó thì Bố bước vào. Bố bảo:

- Nay các con, Bố sắp đi thăm thầy giáo cũ của các con bị đau nằm ở nhà thương đó. Các con có muốn đi thăm thầy không?

Tuần và tôi muốn đi liền vì thầy Thông rất đáng kính mến.

Lúc bước vào nhà thương, vừa qua một dãy hành lang, chúng tôi thấy một cậu thanh niên ngồi trên chiếc xe lăn tay đang đẩy tới. Cả hai chân cậu ấy đều gãy, băng bột xuống tới gót.

Cậu ta vừa quay nhanh tay cho chiếc xe lăn đảo một vòng, vừa nói:

- Đang chỗ dùm coi.

- Chà, tuyệt quá - Tuấn nói đợm và thán phục - chàng ta đảo xe một vòng thật nhanh và khéo không kém gì anh Bảo lượn xe Honda.

Tôi đưa mắt nhìn Tuấn. Tôi không thể kìm giữ được ý nghĩ rằng nếu nó cứ tiếp tục cái đà liên hệ với anh em nhà Bằng, Bảo như vậy, thì sẽ có gì xảy ra.

Biết đâu nó chẳng đi đến kết cục bằng cách đẩy chiếc xe lăn tay như vậy. Bất giác tôi lại có ước muốn phải chỉ mình có thể nói hết cho Bố nghe, nhưng tôi lại không thể nói được khi có dịp.

Tôi đã lỡ hứa với Tuấn rồi.

CHƯƠNG 6

NÊN NÓI HAY NÊN GIỮ KÍN?

Chúng tôi chỉ ở nhà thương một chút để thăm thầy Thông, rồi phải ra về vì lúc chúng tôi rời nhà thì Mẹ đang nấu cơm, chắc bây giờ đã xong rồi và Mẹ đang chờ. Nhiều nhà thương ấn định giờ thăm bệnh thật chặt chẽ, nhưng chúng tôi không phải chờ đúng giờ mới được vào thăm.

Tối hôm đó, Tuấn đi thư viện làm bài một mình như Bố đã đề nghị hôm trước. Vì tôi không phải đi, nên bố bảo Tuấn dùng xe đạp để đi.

Lúc nó vừa ra khỏi nhà, thì tôi cũng vào phòng. Tôi thật tâm lo lắng cho Tuấn. Thật sự là tôi không muốn trách móc Tuấn, nhưng tôi biết nó đang làm những điều che giấu Bố Mẹ, như vậy rất sai lầm.

Sau khi đã cầu nguyện xong, tôi mở radio lên. Tôi có thói quen vặn máy thu thanh lên nghe trong khi học bài, làm bài hoặc làm bất cứ việc gì khác. Tối nay, Mẹ sẽ dạy tôi cắt áo dài. Từ trước tới giờ, tôi chỉ khâu thừa sơ sài, chứ chưa từng cắt may được chiếc quần chiếc áo nào. Nhưng vì ở trường cô giáo sắp dạy chúng tôi may áo quần, cả cắt áo dài nữa, nên Mẹ muốn chỉ trước cho tôi biết qua loa, để lúc tới trường, tôi không lúng túng.

Mẹ tôi tài tình ghê. Mẹ biết may vá, nấu nướng, làm bánh trái, dọn dẹp sạch sẽ và làm đủ mọi thứ việc khác. Mẹ cho rằng tôi cũng phải biết làm như vậy nữa. Nhưng thật buồn cười, Mẹ chẳng dạy tôi cách làm thế nào cả. Mẹ cứ bảo:

- Con gái lớn bằng ấy tuổi rồi phải biết làm cái này chứ.

Vì vậy tôi thấy rằng con gái cỡ tuổi tôi phải biết khâu vá mới được, nên tôi mới xin Mẹ chỉ tôi cách cắt may áo dài. Mẹ rất vui khi thấy tôi muốn

học may đồ cho mình.

Đặc biệt hôm nay tôi phải rửa chén, mẹ bảo tôi cứ để đây Mẹ rửa cho, rồi lên nhà lấy sẵn vải, cùng các thứ cần thiết ra. Lúc đã để sẵn đầy đủ các thứ, tôi nói vọng xuống bếp:

- Con lấy đu đủ để cắt quần áo rồi đây, Mẹ ạ.

Một lát sau Mẹ đi lên, tay mang theo một cái kéo cong. Mẹ chỉ cách cho tôi xếp vải theo chiều nào. Tôi thấy cái kéo cong cong trông kỳ ghê. Nhưng Mẹ bảo là kéo này rất tốt và sắc bén dùng để cắt vải, nên người ta đúc nó theo hình như vậy để cầm cho tiện.

Sau khi đã đo kích thước và vẽ lên vải, Mẹ bảo tôi cắt. Mẹ nhìn kỹ từng mũi kéo tôi đưa đi, có lẽ như Mẹ tưởng tôi chưa bao giờ biết cầm kéo để cắt một miếng giấy hay vải nào.

- Con biết cắt rồi mà Mẹ.

Tôi nói vậy mà Mẹ cứ ở sát bên cạnh tôi. Một hồi thật lâu, Mẹ chẳng nói gì, hơi thở Mẹ tỏa ra nóng cả cổ tôi, Mẹ cúi gần để coi tôi cắt.

Mẹ nhắc:

- Cắt ở chỗ đường vạch đó chứ con.

Tôi có thấy chỗ vạch nào rõ ràng đâu, nên cứ đưa mũi kéo đi thẳng.

- Ở kia, cắt ở chỗ đã vạch cơ mà, cắt ở đường vạch, đường vạch chứ, Thảo.

Lần này Mẹ kêu ầm lên.

Lúc Mẹ cứ nói "đường vạch, đường vạch", tôi hết hoảng quá đến nỗi tôi càng cắt nhanh hơn thành một đường thẳng tuốt mà tôi không ngờ. Cuối cùng tôi mới bỏ kéo xuống được, nhìn Mẹ:

- Đường vạch nào hở Mẹ? Con có thấy đường nào đâu.

Mẹ tôi muốn đầu hàng luôn khi nghe tôi nói như vậy. Tới lúc đó, Mẹ mới thôi cúi sát vào người tôi và hơi thở Mẹ không còn phả vào làm nhột cổ tôi nữa. Mẹ ngẩng xếp xuống vì này giờ cả hai mẹ con tôi chỉ quì để làm việc.

- Này, Thảo - Mẹ nói bằng một giọng khác thường - Mẹ đã bảo con từ

nãy đến giờ là phải cắt theo đường vạch này đây - Mẹ lấy tay chỉ rõ lần vạch trên vải - Tại sao con không cắt theo như vậy mà cứ chạy thẳng mũi kéo? Nếu không biết cắt thì con phai dừng lại chứ!

- Con có dừng đấy chứ ạ. Nhưng tại cái kéo này sắc quá, nó cứ đi phăng phăng - Nói xong tôi mới thấy mình vô lý, khờ khạo thật.

Mẹ nhìn tôi như vừa nghe một câu chuyện bịa đặt láo lếu. Tôi cũng thấy như vậy, vì cả đời tôi đã thấy ai nói láo là cái kéo biết đi, biết cắt lấy bao giờ. Cuối cùng, Mẹ bảo tôi ng ồi xuống sàn cạnh Mẹ. Cần hai ba miếng vải trên tay, Mẹ bảo:

- Con xem kỹ những đường vạch này. Cắt theo đường vạch rồi ráp những miếng kia lại mà may.

Trước khi tôi cắt thêm vải để ráp vào tay áo, Mẹ tôi dặn dò kỹ lưỡng kéo lại như lần trước. Tôi nhìn chiếc áo dài trắng vẫn mặc đi học, treo trên mắc, thấy rõ là cái hò áo phải ở bên tay mặt, tôi yên chí ráp tay áo vào.

Bỗng có tiếng người kêu ngoài cửa. Mẹ tôi đi ra, tôi ngạc nhiên thấy Mẹ thính tai như vậy vì lúc đó tôi đang mở radiô khá to. Mẹ đi khỏi, tôi bèn lướt các đường may để chút nữa may máy cho dễ, vì Mẹ đã khâu lướt kỹ càng trước.

Đang chăm chú làm, tôi bỗng dừng kim lại ngay. Tiếng nhạc trong chiếc máy thu thanh đã chấm dứt nhường chỗ cho người xướng ngôn viên: "Chúng tôi tạm ngưng chương trình nhạc tuyển để thông báo một tin tức đặc biệt. Cảnh sát vừa thộp cổ được hai thiếu niên khả nghi trong vụ trộm tiệm vàng gần phố Ngã tư xa lộ. Chúng khai tên là Lê Văn Bằng và Lê Văn Bảo. Còn một tên thứ ba nữa cùng đi chung xe với hai tên này, đã tẩu thoát. Cảnh sát phải phóng xe hết tốc lực mới đuổi kịp mấy tên này vì chúng phóng Honda đến chín chục cây số giờ. Hiện đang truy nã gắt gao tên thứ ba".

Thôi rồi, đúng tên họ của anh em Bằng, Bảo. Còn người thứ ba đang bị cảnh sát truy nã! Chiếc kéo trên tay tôi tuột rơi xuống đất.

Tôi biết kẻ thứ ba ấy là ai rồi. Chính là Tuấn chứ ai. Cảnh sát đang truy

nã gắt gao Tuấn! Tôi không biết Mẹ sẽ ăn nói làm sao nếu nghe tin này. Nhưng tôi không thể nói ra cho Mẹ biết được. Không thể nói ra được. Tôi vội chạy lại tắt luôn chiếc máy radiô, khi nghe tiếng Mẹ quay vào. Mẹ nói:

- Mấy người đi quyên tiền cho quỹ cứu trợ nạn nhân này chắc quyên được nhiều lắm. Mẹ thấy hộp tiền họ đựng lớn ghê. Có mấy người xách gạo hay ôm những bọc quần áo cũ nữa.

Tôi làm như không hay biết chuyện gì cả. Nhưng thật sự tim tôi đang đập loạn xạ, và người tôi run bần bật. Tôi cố nói một cách tự nhiên:

- Mẹ lược tiếp dùm con đi, xong rồi con sẽ may máy nha Mẹ".

Tôi tưởng Mẹ sẽ bắt tôi tự làm lấy hết, nhưng tôi hơi ngạc nhiên thấy Mẹ lẳng lặng cầm vải lên lược tiếp cho tôi.

Chỉ vài phút sau là xong hết. Mẹ và tôi bèn đem lại bàn máy. Mẹ có cái máy may cũ chạy bằng điện, nên đỡ phải đạp mỗi chân. Mẹ dặn dò kỹ càng cách sử dụng bàn máy may. Đáng lẽ tôi phải nghe cẩn thận, nhưng tôi không thể nào chú ý được. Tâm trí tôi đang bận nghĩ đến Tuấn mà thôi. Lúc mũi kim bắt đầu chạm vào vải, thì chân tôi cũng vừa đặt vào bàn nhấn. Nhưng tôi nhấn mạnh quá. Tôi định bớt lại nhưng không biết làm sao. Hoảng hốt, tôi càng nhấn mạnh hơn. Vào một cái, chiếc máy may làm một đường may thật dài trên vải. Mẹ tôi cũng kêu lên cùng lượt:

- Thảo, thôi, đừng nhấn nữa. Thôi, thôi chứ.

Nhưng thay vì thôi nhấn, thì tôi lại càng cuống lên, chân tôi cứ đẩy chứ không chịu buông ra. Rốt cuộc, không biết làm sao đi đâu khiến nổi đôi chân nữa, tôi đành giơ tuốt hai tay lên trời. Thế là tấm vải áo dài cứ chạy quay tròn quanh kim máy may. Cả Mẹ tôi và tôi đều luống cuống sợ hãi, không biết làm sao. Hình như tôi có buông được chân khỏi bàn nhấn, nhưng trước đó Mẹ tôi đã nghĩ ra, Mẹ chạy lại chỗ công tắc, rút dây điện ra. Máy may liền ngừng.

Tôi òa lên khóc. Chắc thế nào Mẹ cũng mắng tôi một trận vì đã làm hỏng cả cái áo dài. Nhưng Mẹ chẳng trách mắng tôi gì hết. Tôi vừa khóc vừa nói:

- Khó quá, Mẹ ạ. Tại con quá lo sợ cho...

Tôi không thể nói ra được. Tôi đã hứa giữ bí mật cho Tuấn. Nhưng nếu nó đang bị cảnh sát tìm bắt, thì sớm muộn gì Bố Mẹ cũng biết.

Nãy giờ Bố đang làm việc trong phòng, nhưng khi nghe ồn ào bên phòng của Mẹ và tôi như vậy, Bố liền sang xem chuyện gì.

Khi thấy tôi còn đang khóc, Bố hỏi:

- Chuyện gì thế?

Mẹ nói:

- Không sao. Con Thảo tập may áo dài, tôi dạy con cắt may. Nhưng hình như con nó bị đăng trí một chút, không bình tĩnh được nên bàn máy đi mấy vòng lên chiếc áo, mãi tới lúc tôi chạy lại rút công tắc điện mới xong.

Rồi quay sang tôi, Mẹ bảo với một giọng thật dịu dàng:

- Thôi mình hãy xếp lại đã con ạ, lúc khác Mẹ sẽ dạy con làm nốt.

Mẹ gấp vải lại cẩn thận cho tôi, rồi xếp cả bàn máy lại.

Bố nhìn tôi bằng cặp mắt thật thương hại khi thấy tôi còn ngẩn lẹ. Nhưng Bố vẫn không hiểu sao chỉ có việc nhỏ nhặt như việc khâu may mà tôi lại khóc lóc, mất bình tĩnh như thế. Tôi muốn cho Bố biết tất cả sự thật, chứ không phải chỉ là những gì như Mẹ đã nói, nhưng tôi không dám nói ra. Tôi đã lỡ hứa với Tuấn rồi.

Bố bước lại cửa sổ đưa mắt nhìn ra ngoài. Bầu trời đã tối đen.

Bố nói:

- Đáng lẽ Bố không nên để cho Tuấn đi xe đạp một mình. Nhưng chắc nó cũng sắp về

Lúc Bố Mẹ rời khỏi phòng, tôi có một cảm giác thật trống rỗng. Tôi vội đóng cửa một cách thật êm, rồi chạy lại giường, nằm vật xuống.

Tôi khẽ kêu lên trong nước mắt:

- Tuấn ơi, sao em đi với bọn nó làm gì? Tuấn ơi, Tuấn.

CHƯƠNG 7

CẢNH SÁT TRA HỎI TUẤN

Nằm ở giường một hồi lâu, tôi cũng hơi buồn ngủ, nhưng tôi biết mình không thể ngủ được. Dù sao, tôi cũng muốn còn thức lúc Tuấn về tới nhà, nếu thật sự nó về được.

Tôi cứ thắc mắc không biết Tuấn chạy trốn ở đâu. Nếu nó muốn trốn cho khỏi bị cảnh sát bắt thì nhất định là nó sẽ không dám về nhà. Nhưng tôi thật ngạc nhiên hết sức, vì chỉ hơn chín giờ một chút, tôi đã nghe có tiếng Tuấn dắt xe đạp về. Tôi không biết nó có đem sách vở ở thư viện về không, hay là nó quên trở lại thư viện lấy. Nhưng nếu nó đang bị cảnh sát lùng bắt, thì làm sao nó dám trở lại thư viện?

Rồi tôi lại thắc mắc không hiểu làm sao nó lại về nhà được.

Tôi mở cửa phòng ra, vì tôi muốn nghe hết mọi lời nói trao đổi trong nhà.

Lúc Tuấn vào tới nhà, thì Bố Mẹ đang ngồi ở phòng ngoài. Khi tôi mở cửa ra, thì đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ của Bố Mẹ và Tuấn. Tôi cảm thấy kỳ cục quá. Tại sao Tuấn có thể cười đùa như vậy, trong khi nó đã dính líu vào vụ lộn xộn và đang bị cảnh sát lùng bắt?

Tôi đã tưởng tượng thấy Mẹ thế nào lúc Mẹ khám phá ra câu chuyện. Chắc Mẹ sẽ khóc dữ lắm và hoảng kinh lên.

Một chốc sau, Bố đi lại gần phòng tôi gọi:

- Thảo ơi, con có muốn ra đây ăn chút gì thêm, rồi sửa soạn đi ngủ không?

Chao ơi, bây giờ mà còn ăn uống sao?

Không hiểu tại sao Bố Mẹ và Tuấn lại còn bụng dạ nào mà ăn uống được. Tôi nói vọng ra:

- Thừa Bố, con không đói ạ.

Tôi nghe tiếng Bố nói :

- Thôi, chắc con bé còn khó chịu.

Lúc mọi người sửa soạn đi ngủ, thì tôi cũng đã chui vào giường, làm bộ ngủ r ấ. Tôi muốn nói chuyện với Tuấn, cho nó biết tin tức tôi đã nghe trong máy phát thanh lúc nãy. Tôi cũng định nói với nó là tôi rất tiếc vì đã lỡ hứa với nó phải giữ bí mật. Nhưng hiện giờ tôi thấy không thể nói gì với Tuấn được vì nó không tỏ vẻ gì hối hận về việc đã làm.

Lúc Bố đi gần tới phòng tôi, tôi nghe Bố nói:

- Vậy là con đã làm xong bài r ấ hả Tuấn?

Tuấn tỏ vẻ hãnh diện:

- Xong hết tron r ấ Bố ạ.

Tôi rùng cả mình. Không hiểu sao Tuấn lại nói dối Bố đến như vậy được nhỉ? Khi nghe tiếng chân ngang cửa phòng, tôi cố giữ thật im lặng. Tôi không dám nhúc nhích nữa. Tuấn dừng lại khẽ gọi:

- Chị Thảo.

Tôi không thèm trả lời. Tưởng tôi đã ngủ, Tuấn đi luôn.

Khuya r ấ, Bố đã vào phòng ngủ, vừa tắt đèn, thì có tiếng chuông bấm kêu cửa. Việc đó cũng không có gì là quá bất thường, vì người ta có thể nhờ đến Bố giải đáp những thắc mắc, những vấn đề hoặc những rắc rối trong tâm hồn họ vào bất cứ lúc nào, ngay cả nửa đêm không chừng. Nhưng lần này, vừa nghe tiếng chuông bấm, tôi nhảy nhồm cả người. Đúng là cảnh sát r ấ, tôi biết mà. Chắc chắn là cảnh sát đến truy nã Tuấn.

Lúc Bố đã đi ngang qua phòng tôi để ra xem khách là ai. thì tôi liền mở cửa phòng ra và lắng tai nghe chăm chú xem Bô sẽ nói gì lúc mở cửa phòng khách.

Có một giọng nói ồ ồ vang lên:

- Thừa. ông có phải là Mạnh không?

- Dạ phải, có chuyện gì đây ông? - Bố đáp - Mời ông vào nhà.

Tôi ng ẩ nhồm dậy bước nhanh khỏi giường. Không biết sao, tôi thấy cần phải ra phòng khách với Bố. Quả đúng như tôi đã nghĩ, chính là một canh sát đến để bắt Tuấn, r ấ họ sẽ bỏ tù nó.

Người canh sát hỏi:

- Con trai của ông có ở nhà không?

- Vâng, con tôi đang ở nhà. Nhưng cháu nó đi ngủ r ấ.

Tôi bước thật nhẹ ra gần cửa phòng khách. Lúc nhìn ra ngoài, tôi đã thấy ông canh sát rút cuốn sổ tay ra, đang ghi ghi chép chép mọi lời Bố tôi nói. Người đàn ông trong bộ đ ồng phục canh sát đó lại hỏi Bố tôi:

- Thưa, con của ông về t ờ nhà lâu mau r ấ?

- Dạ, chừng lối một giờ đ ồng h ờ r ấ.

Tôi nép vào một bên cánh cửa vì không muốn để Bố tôi hay ông canh sát nhìn thấy.

- Con của ông đã bao giờ bị bắt hay can phạm lần nào chưa? - Người canh sát hỏi.

- Bị bắt à? Ông định nói làm sao?

- Con của ông hay giao du thân mật với anh em nhà Bằng và Bảo phải không?

Bố trả lời

- Tôi không nghĩ là nó giao du thân thiết gì với lại anh em nhà đó. Chỉ thỉnh thoảng nó mới tới chơi một chút. Như hôm chi ều Chủ nhật tuần r ấ, chúng tôi có cho cháu tới chơi một lát, r ấ đón nó về

- Tôi muốn hỏi chuyện một lát. Xin ông cho cháu ra nói chuyện với tôi.

Bố đáp:

- Nhưng trước hết tôi muốn ông có thể cho tôi biết chuyện gì, đầu đuôi làm sao đã?

Người canh binh tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Bố tôi nói như vậy, ông ấy hỏi:

- Thật không biết gì cả sao?

Rồi ông lại tiếp:

- Ông không nghe tin tức mới nhất trong ngày vừa phát thanh chiều nay à?

Bố trả lời:

- Tôi cũng thường nghe lắm. Nhưng chiều nay bận lo soạn mấy bài giảng, nên tôi bỏ mất việc nghe ngóng tin tức.

Vì thế ông bèn kể đầu đuôi cho Bố nghe chuyện anh em nhà Bằng và Bảo đã bị bắt và bị tình nghi trong vụ trộm tiệm vàng Kim Chi và lại còn phóng Honda quá tốc độ đến chín mươi cây số một giờ.

Ông chấm dứt:

- Còn một tên thứ ba nữa đi chung với hai tên kia, nhưng nó trốn thoát được. Có nhiều bằng cứ để nghi ngờ kẻ đó chính là con trai của ông.

Bố tôi liền hỏi:

- Hai cháu kia có khai kẻ thù ba đó là con tôi không?

- Thưa không. Chúng nó không chịu nói.

- Thế tại sao nhà chức trách lại cho rằng con tôi là kẻ thù ba đó?

- Thưa, chúng tôi chỉ mới nghi ngờ vậy thôi. Vì chúng tôi có hỏi chuyện một vài đứa bạn của con ông. Chúng nó nói rằng có thấy con ông đi lại với anh em Bằng, Bảo thường xuyên, nhất là đêm hôm qua và đêm hôm nay nữa.

Bố nói ngay:

- Không thể nào như vậy được. Con tôi đến thư viện học suốt buổi chiều tối mà. Có cả chị nó đi học chung ở thư viện với nó tối qua nữa.

Khi nghe Bố nói là Tuấn học ở thư viện, tôi muốn chạy ngay ra nói cho Bố biết hết sự thật.

Mặc cho Bố nói, ông cảnh binh vẫn khẳng khái:

- Thưa, tôi thật tiếc phải làm phiền ông, nhưng tôi vẫn phải gặp để hỏi một vài đi đầu.

Tôi thấy Bố làm một cử chỉ lắc đầu, nhưng Bố cũng nói:

- Tôi chắc là cảnh sát đã lầm. Dù sao tôi cũng bằng lòng để con tôi ra trả

lời ông.

Lúc đó trông ông có vẻ trầm tĩnh hẳn. Ông không còn lộ vẻ cứng cỏi, dữ tợn nữa. Ông ta có vẻ buồn buồn, nói với Bố tôi :

- Thưa ông, tôi rất tiếc phải làm như vậy. Đó là phận sự tôi phải thi hành mà thôi. Tôi chỉ có việc đi điều tra một sự kiện cho ra lẽ.

Bố tôi gật đầu nói:

- Vâng, tôi hiểu.

Lúc Bố bước vào trong nhà để gọi Tuấn thức dậy, Bố thấy tôi, liền dừng lại hỏi:

- Thảo, con đứng đây làm gì vậy hả?.

Tôi không thể trả lời Bố được nữa. Nước mắt trào ra mờ cả mắt tôi. Tội nghiệp Tuấn quá! Tội nghiệp em tôi! Sao nó không chịu nghe lời Bố thường khuyên dạy chúng tôi phải cẩn thận chọn bạn mà chơi, để đến bây giờ ra nông nỗi này?

Tôi đứng xích ra một chút để nhìn cho rõ người cảnh sát. Chợt ông ấy nhìn thấy tôi, nên tôi mạnh dạn hơn:

- Thưa ông, liệu em Tuấn tôi có bị gì không?

Giọng tôi run run.

- Sao không, cảnh sát sẽ giao cậu ấy cho tòa án thiếu niên trước. Nếu người ta thấy có tội, thế nào họ cũng cho qua trung tâm giáo dục thiếu niên phạm phạm.

Nếu Tuấn có tội ư? Chắc chắn như thế rồi. Không chối cãi đâu được. Chỉ có tôi mới biết được đi đâu bí mật mà người khác chưa biết. Đúng là Tuấn đã phạm tội.

CHƯƠNG 8

TUẤN KỂ LẠI

Tôi dám chắc là Tuấn vừa đặt mình xuống giường là ngủ ngay vì lúc nó ra phòng khách với Bố, thì trên mặt nó còn nét ngơ ngác, ngái ngủ. Đó là điều khiến tôi ngạc nhiên hơn. Làm sao mà Tuấn có thể ngủ được trong khi tâm trạng nó bất an với nhiều vấn đề như vậy? Tôi có nghe nói một số người sống mà không có lương tâm gì hết, nhưng Tuấn đâu phải loại người như thế bao giờ. Lúc nhìn thấy ông cảnh sát, mắt Tuấn nháy lại mấy cái thật ngạc nhiên. Tôi chắc thế nào Bố cũng đã nói cho nó biết trước là có ông cảnh sát đến, vậy mà nó còn kinh ngạc gì nữa.

Ông cảnh sát hỏi:

- Em là Tuấn phải không?

- Vâng.

Tuấn buông một tiếng trống như vậy. Nó có vẻ tỉnh ngủ hơn rồi. Có lẽ vì nó hoảng kinh khi nhìn thấy cảnh sát, cũng có thể nó hoảng vì sao bị bắt đi. Nhưng trông nó cũng không hẳn là sợ hãi lắm. Chắc tôi còn run sợ và tim đập loạn xạ nhiều hơn Tuấn nữa.

Ông cảnh sát hỏi thêm:

- Tối nay em ở đâu?

- Dạ, ở thư viện.

Tôi nín thở nghe Tuấn nói như vậy. Nữa, bộ nó định nói dối cả cảnh sát sao?

- Em có thể nêu ra bằng chứng nào không?

Ông cảnh sát hỏi bằng một giọng cương quyết, nhưng không đượm vẻ

gay gắt.

- Dạ không, chắc không có bằng chứng nào, trừ phi... - Giọng Tuấn chậm chậm vang lên.

Bố hỏi ngay:

- Trừ phi gì, con?

- Dạ, trừ phi bà giữ thư viện còn nhớ được là con có ở thư viện.

Nhưng rồi Tuấn lắc đầu nói tiếp:

- Con không chắc gì bà ấy nhớ đâu. Có cả hàng đông người đến thư viện mà.

Bố vẫn cấm không cho Tuấn nói chữ "cả đông người", vậy mà tối nay hình như Bố chẳng cần để ý nghe chữ đó.

- Em có nghĩ một mình một bàn không?

- Dạ không. Có lúc cũng có bạn đến nghĩ.

- Ai đến?

- À, có Bằng đến.

Bố hỏi ngay:

- Anh em nhà Bằng và Bảo ấy à?

Tôi nghe giọng Bố nói như được một điều mong muốn cho con mình nói sai đi. Nhưng Tuấn xác nhận:

- Dạ. Bằng đến bảo con là anh nó đang chờ con ở ngoài cổng để cùng đi Honda lượn mấy vòng hết tốc lực chơi.

Ông cảnh sát nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Vậy là em nhập bọn với họ phải không?

- Thưa không, cháu nói với Bằng là cháu không thể đi được.

Tới đây, tôi cảm thấy thật khó thở. Tuấn đã nói dối tài tình nghe như chuyện thật vậy.

- Này con - Bố nói, nét mặt thật trang nghiêm - Chắc chắn là con không đi chơi với bọn nó chứ con?

- Thưa Bố, con nói thật ạ.

Tuấn nhìn ông cảnh sát, rồi quay sang nhìn Bố, kể đến Mẹ vì Mẹ cũng

đã vào phòng khách ngay từ khi thấy Bố lên gọi Tuấn dậy.

- Con phải làm cho xong bài luận hôm trước mà con chưa làm, và... thôi, để con kể đầu đuôi câu chuyện.

Ông cảnh sát "À" lên một tiếng dài như tỏ ý mừng vì đã bắt nọn được Tuấn để nó phải nói tất cả sự thật. Rồi ông khuyến khích:

- Em nói đi, như vậy có phải hơn không nào.

Bỗng nhiên, tôi run bần bật, xương sống tôi ớn lạnh luôn. Thôi rồi, Tuấn, đưa em sinh đôi của tôi sắp thú nhận tội phạm của mình. Thú nhận ngay trước mặt Bố Mẹ mới buồn chứ.

Nó bắt đầu nói:

- Tối qua, lúc chị Thảo và con đi tới thư viện rồi, con đã lén đi chơi với Bằng và Bảo. Hôm nọ, anh Bảo đã hứa khi có dịp sẽ cho con đi một vòng xe đua với anh ấy, vì con vẫn phụ giúp anh ấy sửa chiếc xe Honda cũ kỹ đó. Bây giờ sửa rồi, máy chạy ngon lắm. Thế là, sáng qua, anh Bảo gặp con trong trường, hẹn tối sẽ đến thư viện đón con đi chơi và để chạy thử chiếc xe Honda đó.

- Vậy tối qua con không ở thư viện à? - Bố tôi hỏi.

- Thưa Bố, không. Lúc Bố vừa thả tụi con xuống khỏi xe, là con bỏ đi ngay với anh Bảo, Bằng, rồi đi chơi mãi đến gần chín giờ mới trở về thư viện, chỉ trước Bố có vài phút. Bố ơi, con cảm thấy hổ thẹn lắm. Vì đi chơi như vậy nên con đâu có làm bài được.

Bố tôi nhìn có vẻ không tin nổi những lời Tuấn vừa nói, nên Bố quay sang phía tôi.

- Có đúng vậy không, Thảo? - Bố hỏi.

Tôi đưa mắt nhìn Tuấn. Nó nói ngay:

- Cứ nói cho Bố nghe đi chị Thảo. Không sao đâu.

- Thưa Bố đúng ạ - Tôi đã nói ra, mặc dù đã hứa phải giữ bí mật.

Bố tiếp lời:

- Thôi được rồi, bây giờ con nói cho Bố nghe xem tối nay làm sao?

Người cảnh sát vẫn cầm quyển sổ tay màu đen nhỏ, ghi thật nhanh

những điều ông nghe được.

Tuấn nói giọng quả quyết:

- Thừa Bố, tối nay, thì chẳng có gì ạ. Lúc Bằng đến thư viện gặp con, con bảo nó là con không thể đi được nữa, vì từ hôm nọ đến nay con đã chơi nhiều rồi. Tối nay con phải làm bài cho xong.

Bố hỏi:

- Rồi Bằng có nói gì không?

- Dạ, nó phát sùng lên. Thật ra nó đã gắt gỏng lên cả lên khiến bà giữ thư viện phải tới bảo nó im lặng cho người khác học. Nó lại càng khùng, thấy bà ấy nói động tới nó nên nó vùng vằng bỏ đi ngay.

- Vậy rồi em làm sao?

- Dạ, cháu tới chỗ bà giữ thư viện ng ẩng để xin lỗi. Rồi cháu cũng nhờ bà ấy chỉ chỗ cho cháu tìm mấy cuốn sách.

- Nếu vậy, chắc bà giữ thư viện phải biết là em có học ở thư viện tối qua hay không chứ gì?

- Dạ, nếu bà ấy còn nhớ được.

Mẹ xen vào:

- Ô, chắc chắn thế nào bà ấy cũng phải nhớ chuyện đó chứ.

Tôi thấy ngay nét sợ hãi của Mẹ qua giọng nói và ánh mắt nhìn của Mẹ. Và lần đầu tiên tôi tự hỏi không biết Tuấn nói đúng sự thật không. Chuyện nó kể có vẻ thật lắm.

Cuối cùng ông cảnh sát đứng lên và nói, mắt nhìn thẳng vào Bố chúng tôi:

- Thôi được rồi, vì đây là con của ông, nên chúng tôi sẽ để em Tuấn ở lại đây. Nhưng ông phải chịu trách nhiệm về em này. Sáng mai, chúng tôi sẽ trở lại để hỏi em một số điều nữa.

Bố đáp:

- Ông muốn hỏi con tôi ở tại đây hay muốn tôi đem nó tới bộ của ông, vì tôi còn biết chừng để còn xin phép cho cháu nghỉ học.

- Ông cứ để em ở tại đây và xin nhớ là phải chịu trách nhiệm về em này.

Bố đáp:

- Vâng, dĩ nhiên là tôi chịu r ỡ.

Vừa nói Bố vừa tiến chân ông ra cửa.

Sau đó mọi người chẳng ai nói với nhau một câu gì. Mãi một lúc lâu, Tuấn phá tan sự im lặng.

Tuấn nhìn tôi:

- Chà, không ráng mà ăn nói thì chắc còn rắc rối dữ lắm kìa. Giá hôm qua em nghe lời khuyên của chị có phải hơn không nhỉ? Em thấy có lỗi vì đã nặng lời với chị quá.

Tôi nói:

- Không sao đâu Tuấn.

Tôi hơi lạ, một nửa là tôi tin là Tuấn nói thật, không dính líu gì vào vụ lộn xộn kia; còn một nửa nọ cứ văng vẳng cho tôi biết là có thể nó bị liên can đến.

Lúc này thì Bố đã trở lại trong phòng, sau khi đã khóa cửa ngõ kỹ càng. Bố nói:

- Thôi, chúng ta đi ngủ cho khỏe.

- Chứ Bố không muốn nói gì thêm về chuyện này sao Bố? - Tuấn hỏi.

- Có gì cần nói thêm không con? - Bố hỏi.

- Dạ không, nhưng con chỉ mong là Bố tin con nói thật.

Nét mặt Bố thoáng nhìn xa lạ, hình như Bố muốn nói cho Tuấn biết là Bố tin như vậy r ỡ, nhưng Bố lại không biết có nên nói ra không.

Chẳng đợi ai hỏi han, Tuấn bắt đầu kể lể:

- Tối qua lúc con gặp mấy đứa đó, con thấy Bảo và Bằng đầu rút thuốc lá ra hút. Tụi nó hầy còn nhỏ mà đã bày đặt hút sách. Bằng mới có mười bốn tuổi thôi. Bỗng nhiên con cảm thấy con đã chơi với những đứa mà đáng lẽ con không nên kết bạn với. Tụi nó đã rủ con đi chơi với tụi nó một tối nữa, mà không hiểu sao, lúc đó con ngu quá, con đã nhận lời như một cái máy. Thế r ỡ tối nay, lúc đi khỏi nhà để đến thư viện r ỡ, con nhất định không nhập bọn chơi bời với tụi nó nữa. Con đâu có biết tối nay tụi nó

định làm trò trống gì, nhưng con cứ cảm thấy con phải đoạn giao với tụi nó ngay. Con ngồi ở bàn học và suy nghĩ mãi. Vừa xong, thì Bằng đến kêu con. Và phần kết của câu chuyện thế nào, Bố Mẹ đã biết rồi.

Bố vỗ nhẹ vào lưng Tuấn:

- Bố tin con, con ạ. Bố thật sự tin nơi con. Nhưng dù sao, mình cũng nhớ còn phải hợp tác nữa để tìm ra manh mối.

Tuấn vừa sờ nút áo vừa nói:

- Dạ.

Khi nghe Bố nói là Bố tin Tuấn, tôi bắt đầu suy nghĩ rằng mình cũng phải tin nó chứ. Ngay lập tức, tôi cảm thấy xấu hổ vì đã có ý nghĩ oan uổng, không tốt đẹp đối với đứa em ruột thịt của tôi. Tôi đã gom góp những chi tiết được thấy và nghe không chính xác cho lắm và đã tự thêu dệt thành một chuyện riêng và cứ bị lo lắng không đầu. Tôi nhìn Tuấn nói:

- Chị cũng tin em.

Tuấn nhìn tôi cười, tôi chợt cảm thấy nhẹ hẫng lên.

Lúc sắp sửa đi ngủ, Tuấn nói:

- Chà, em muốn biết xem cái tên thứ ba trong vụ này là đứa nào.

CHƯƠNG 9

CUỘC TRẠI HỒI TIẾP TỤC

Sáng hôm sau, lúc ng ời vào bàn ăn điểm tâm, B ố c ầu nguyện cho Bằng, Bảo và cho cả người thứ ba liên quan đến vụ lộn xộn đó, dù người ấy là ai.

R ồi B ố cũng c ầu nguyện về một đi ều mà tôi h ầu như đã quên đi r ồi. Đó là tôi có nên đi chơi cuối tuần ở Phú Lâm không. Lúc đó, tôi vừa xảy ra những xúc động khác nhau về việc của Tuấn, nên tôi cũng không biết chắc là mình còn thích đi Phú Lâm hay không nữa. Thế nhưng, tận trong đáy lòng, tôi có cảm tưởng rằng mình vẫn muốn đi cho biết thế nào. Vì khi Ki ều Và Thu rủ tôi đi lần đầu tiên, tôi đã cho đó là một chuyện trọng đại nhất trong đời.

Trong lúc Mẹ cắt bánh mì ra, thì B ố quay về phía tôi nói:

- Thảo à, B ố Mẹ không muốn trì hoãn mãi về chuyện con xin đi chơi ở Phú Lâm. B ố Mẹ chưa có dịp bàn về chuyện đó, nhưng chắc chắn tối nay, B ố Mẹ sẽ trả lời rõ ràng cho con biết ý kiến của B ố Mẹ. Hãy để cho xong xuôi vụ của Tuấn đã, r ồi B ố Mẹ sẽ nghĩ kỹ về chuyện của con.

B ố vừa nói "sẽ suy nghĩ kỹ", câu ấy khiến tôi chợt nhớ đã nhiều lần B ố nói như vậy, mà bây giờ tôi mới nhận ra được ý nghĩa thật sự của nó. B ố Mẹ đã không dùng câu ấy để làm làm một cố thoái thác đâu. B ố Mẹ tôi thật sự có suy nghĩ kỹ càng về mọi chuyện của chúng tôi. Như chuyện đi chơi ở Phú Lâm đó, tôi tưởng đã quên hẳn r ồi, vậy mà B ố Mẹ tôi vẫn còn để tâm suy nghĩ đến.

Khi tôi vừa rời khỏi bàn ăn để đi đánh răng, rửa miệng trước khi đi học,

tôi nghe có tiếng chuông bấm. Tôi chỉ còn mấy phút nữa để sửa soạn cho xong để tới trường, nhưng tôi vẫn mong sao ông cảnh sát tới. Tôi không biết làm sao tôi có thể yên tâm ngồi trong lớp được suốt cả buổi học, vì cứ thắc mắc chuyện của Tuấn sẽ ra thế nào.

Quả như tôi mong đợi, ông cảnh sát đã đến. Nhưng câu chuyện đã không tiếp nối như tôi đã mong muốn.

Bố tôi ra mở cửa:

- Chào ông cảnh sát.
- Chào ông.

Rồi Bố bước sang bên cạnh, nhường chỗ cho ông cảnh sát vào nhà. Nét mặt ông cảnh sát tỏ vẻ nghiêm trọng khi ông nói:

- Thưa, tôi cần phải đưa em Tuấn tới cảnh sát mới được.

Ông nhìn Bố tôi một cách nghiêm trọng và cứng rắn. Tôi quay lại nhìn Tuấn. Da mặt Tuấn trắng nhợt nhạt. Lúc nhìn thấy nét sợ hãi lộ ra trên mặt nó như vậy, tôi lại đâm ra nghi ngờ. Có lẽ Tuấn có tội trong vụ đó chăng?Ồ, không thể như vậy được. Tuấn đã kể hết cho Bố Mẹ nghe, và chính Bố đã tin nó mà.

Nhưng nếu như thế thì tại sao họ lại phải đem Tuấn đi tới cảnh sát?

Ông cảnh sát và Bố bước vào phòng khách. Thấy tôi còn đứng tần ngẩn ở phòng trong, Mẹ tôi giục:

- Con không nhanh lên thì lại trễ giờ học bây giờ.

Tuy nói với tôi, nhưng mắt Mẹ luôn theo dõi Bố và ông cảnh sát ngoài phòng khách.

Tôi chạy vội đi đánh răng, chẳng biết có đánh sạch bằng mọi ngày không, vì tôi nóng ruột chỉ muốn xong cho mau để còn ra nghe xem có chuyện gì lạ không. Như vậy tôi mới yên tâm hơn để đi học.

Lúc tôi đã sẵn sàng để đi, tôi thấy Bố và Tuấn cũng sửa soạn xong rồi. Bố cầm chiếc mũ ở tay, còn Tuấn cũng vẫn mặc bộ đồng phục học trò quần xanh, áo trắng.

Ông cảnh sát đang nói:

- Tôi đã gặp người đàn bà giữ thư viện, bà ấy nói rằng có nhớ chuyện hôm qua, có một em đến xin lỗi như cách em Tuấn đã kể lại. Bà ấy còn thêm rằng bà ấy có thể nhận diện được mặt em học trò đó vì lâu lâu mới có một vụ rắc rối như vậy xảy ra.

Cả Bố và Tuấn mỉm cười. Bố nói:

- Chúng tôi vẫn dạy con cái chúng tôi phải biết công nhận lỗi của mình. Thật ra... cũng không phải là lời dạy dỗ của chúng tôi.

Thật. Bố đã chẳng bỏ mất dịp tiện để nói ra lời làm chứng hay sao? Nhưng này, Bố đã dám nói cả với ông cảnh sát quan trọng đó rằng ông ấy là một tội nhân nữa sao? Trong khi ngay bây giờ chuyện của Tuấn đang còn có vẻ gay cấn quá!

Vừa lúc ấy, ông cảnh sát nhìn thẳng vào tôi. Bắt gặp cái nhìn chăm chăm của ông ấy cả người tôi rợn gai ốc lên. Cuối cùng ông ta lên tiếng:

- Có lẽ chúng tôi nên mời cả cô bé này tới nữa.

Tôi la hoảng lên:

- Ủa bộ cả tôi nữa sao. Chi vậy hở ông?

CHƯƠNG 10

THOÁT NẠN VÀ SỬA SOẠN ĐI CHƠI

Bố và ông cảnh sát phải giảng giải cho tôi biết rằng tôi cần phải đi theo để phòng hờ xem bà giữ thư viện có cần nhắc nhở đi đâu nào trong đêm hôm kia chẳng?

Người cảnh sát trong bộ đồng phục nói thêm:

- Biết đâu cô lại giúp thêm được cho em cô không chừng. Vì ít ra cô cũng có thể nhận diện và nói cho bà giữ thư viện biết rằng cậu con trai rủ Tuấn đi chơi đua xe hôm tối thứ hai chính là người mà chúng tôi đang giam giữ.

Tôi ráng nuốt nước miếng, nhưng cũng đành đi theo Bố, Tuấn và ông cảnh sát lên chiếc xe trắng xanh của cảnh sát đang chờ ngoài đường.

Lúc chúng tôi bước ra khỏi cửa, Mẹ nói theo:

- Tôi sẽ đến trường trình bày cho bà Hiệu trưởng biết để xin phép cho các con.

Trong khi ở cảnh sát, Tuấn chẳng phải nhờ gì đến tôi cả. Vì khi chúng tôi vừa bước vào trong, người đàn bà giữ thư viện đã ngồi ở đó từ trước, bà ấy nhận ra Tuấn ngay. Bà đã khai rằng:

- Chính là em học sinh này. Nó làm tôi hơi ngạc nhiên tối hôm đó. Vừa vào tới thư viện, nó bỏ sách vở lên bàn, rồi bỏ đi chơi với em học sinh mà hôm nay tôi đã nhận diện. Tối hôm ấy, có cô bé này đi vào thư viện chung với nó.

Bà vừa nói vừa chỉ vào tôi. Tôi đưa mắt nhìn Tuấn. Miệng nó đang há to như lúc phải phòng nha sĩ. Nó vẫn tưởng rằng đã qua mặt được bà giữ thư

viện, nhưng có ngờ đâu bà ấy rõ mọi chuyện. Và chính vì vậy mới là may mắn cho nó.

Sau khi bà giữ thư viện đã nói đi nói lại rằng tối qua Tuấn đã ở luôn trong thư viện từ bảy giờ tới chín giờ tối, thì mọi sự đầu sáng tỏ. Người cảnh sát chờ cho Bố về nhà. Rồi còn kịp giờ học nên cho xe chở Tuấn và tôi tới trường luôn.

Một tối khi đó, tôi mới bắt đầu nghĩ lại về chuyện đi chơi Phú Lâm. Bố đã hứa rằng Bố Mẹ sẽ suy nghĩ kỹ về chuyện này rồi sẽ trả lời cho tôi biết chiều nay. Tôi thật nôn nao nên thấy giờ học kéo dài như vô tận. Đáng lẽ tôi phải ôn lại các bài toán cho cẩn thận và hiểu rõ ràng mọi công thức vì đến Thứ Sáu này cô giáo cho làm bài kiểm; nhưng tôi chẳng còn đầu óc nào mà tính toán. Tôi cứ mãi nhìn ra cửa sổ, chốc chốc lại nhìn đồng hồ. Tâm trí tôi đang miên man nghĩ về nhà, tưởng tượng ra câu chuyện giữa Bố Mẹ và tôi.

Vậy mà cũng tới lúc chuông reo tan học. Khi chờ tôi ở ngoài cửa lớp, vừa cười vừa nói một cách tin tưởng:

- Thảo này, tụi mình đang mong cho bố được đi chơi Phú Lâm với tụi này đó. Mình hứa sẽ vái ông Địa cho tới khi nào thấy bố đến báo tin cho biết là được phép đi. Bố biết không, ông Địa mau mắn lắm.

Tôi chưa từng bao giờ vái ông Địa để xem ông có cho tôi gặp may mắn hay không. Nhưng tôi chắc rằng chẳng có như vậy đâu.

Ở trường ra, tôi đi thật mau về nhà. Tôi nóng lòng muốn biết xem Bố Mẹ định cho tôi được đi hay không. Tôi đã hứa với Khiêu là sẽ cho cô nàng hay tin ngay nếu Bố Mẹ trả lời.

Lúc tôi về tới nhà, tôi thấy Mẹ đang hong tóc cho mau khô. Thường thường, Mẹ tôi không hay gội đầu vào giữa tuần như hôm nay, nhưng đặc biệt tối nay, các bà sẽ có một buổi họp của nhóm phụ nữ thông công. Họ có mời một số các bà khác đến dự. Vì vậy, Mẹ tôi muốn bới đầu tóc giả vào, trông có vẻ lịch sự hơn.

Thấy tôi bước vào phòng, Mẹ nói:

- Mẹ định dùng cái độn tóc giả này để bôi cao lên một chút đó Thảo.
Tôi đồng ý.

- À, Mẹ ơi, sao Mẹ không dùng một ít keo xịt tóc để giữ cho tóc lâu tuột?

Mẹ nhìn tôi mỉm cười như ngụ ý rằng câu nói của tôi là chí lý.

- Mẹ để con đi lấy cho.

Tôi nhanh nhẩu tình nguyện đi ngay, không phải chỉ vì thấy Mẹ bận rộn, nhưng tôi nghĩ rằng, nếu mình làm một vài việc vặt giúp Mẹ chắc Mẹ sẽ gặp dịp thấy được sự nôn nao của tôi, mong nghe Mẹ cho biết về việc chơi Phú Lâm.

Tôi vào trong nhà, đi lại chiếc kệ có nhiều chai lọ chất thành từng hàng. Tôi biết cái bình keo xịt tóc nằm chỗ nào rồi. Mẹ mới xịt cho tóc tôi hôm Chủ nhật tuần trước.

Cần chiếc bình xịt trong tay, tôi hỏi Mẹ:

- Để con xịt lên tóc Mẹ nhé?

Không cần trả lời, Mẹ tôi ngả xuống, lấy tay che phía trước trán cho thuốc keo xịt khỏi văng vào mũi.

Tôi bấm cái nút thật mạnh và đưa cái bình vòng vòng mái tóc của Mẹ cho keo phun ra đều đặn. Tôi chưa xịt được hết một nửa vòng thì bỗng nhiên nghe Mẹ kêu ầm lên:

- Eo ơi, con xịt cái gì vậy nè?

- Dạ keo xịt tóc đó ạ.

Nhưng Mẹ đã hất cái đầu thật nhanh, rồi giằng lấy bình keo xịt khỏi tay tôi và nhìn kỹ lại cái bình xịt.

- Khổ quá, thuốc xịt muỗi mà - Mẹ kêu to lên.

Tôi giật mình lập lại.

- Ủa, xịt muỗi sao ạ?

Đọc kỹ lại hàng chữ mờ mờ trên bình xịt tôi mới thấy đề "Thuốc xịt muỗi". Thời lúc đó tôi mới nhận ra mùi thuốc hăng hăng, khác hẳn mùi keo xịt tóc có pha nước hoa như mọi lần.

Mẹ cau có nhìn tôi:

- Con gái gì mà vô ý tứ quá chừng này. Con không biết chi hết sao?

Rồi Mẹ chạy một mạch vào nhà tắm, gội đầu hết lại một lần nữa. Một lúc sau đi ra, Mẹ hầy còn cầu nhàu, và cứ mong chờ tóc khô kịp trước giờ đi. Không hẳn là Mẹ nổi giận đối với tôi, nhưng lẽ dĩ nhiên là Mẹ không vui lòng chút nào.

Tôi bước vào nhà trong, xem lại những chai, lọ, bình ở trên kệ và kiểm thử xem bình keo xịt tóc nó như thế nào. À, bình này cũng có chữ ‘xịt' nên thảo nào mà tôi không lằm sao được. Tôi chợt nhớ đến chuyện đi chơi Phú Lâm cuối tuần này. Chẳng còn biết Kìêu có còn vái ông Địa cho tôi gặp may, đề đến báo tin là được đi cho nó biết không.

Sau chuyện lấy nhầm chai thuốc xịt muối đó, tôi đoán thế nào cũng có hai trường hợp xảy ra cho tôi. Một là có thể Mẹ tôi bực mình về tôi quá nên phạt tôi không cho đi chơi Phú Lâm nữa. Hai là vì tôi cứ hay làm rộn và mệt Mẹ, nên Mẹ muốn tôi đi đâu vài ngày cho khuất mắt để Mẹ được thanh thoi đôi chút. Nếu vậy, thế nào Mẹ cũng bàn với Bố là nên cho tôi đi chơi. Nhưng ngay lúc này thì tôi không biết sẽ rơi vào trường hợp nào.

Tôi chỉ muốn làm sao hỏi được Mẹ để xem Bố Mẹ đã suy nghĩ và có ý định thế nào về việc cho tôi đi hay không, nhưng tôi vẫn thấy chưa phải lúc để hỏi. Tôi cho rằng tốt hơn hết là cứ loanh quanh ở dưới nhà này để Bố Mẹ có dịp cho tôi biết hơn. Vừa lúc ấy Bố đi vào, thấy tôi Bố hỏi:

- Thế nào, con đã xếp đồ đạc vào vali xong chưa? - Bố cười và nụ cười hiện ra ở khóe mắt nữa.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Xếp đồ gì hở Bố?

- Đồ đạc để sửa soạn đi chơi ở Phú Lâm chứ đồ gì. Thế ra Mẹ chưa nói cho con hay sao?

Tôi trả lời:

- Thưa Bố, chưa. Có lẽ tại vì Mẹ đang bực mình với con.

Kể từ đó tôi kể vắn tắt cho Bố nghe lấy lộn chai thuốc xịt vừa rồi.

Bố vừa cười vừa nói:

- Thảo nào. Thật ưông quá, giá mà tối nay có buổi nhóm ở ngoài trời, thì chẳng ai bị muỗi cắn nữa hết.

Tôi cũng cười theo, nhưng không dám cười ra tiếng. Tôi sợ Mẹ nghe thấy, vì Mẹ chắc còn đang bực mình. Tôi hỏi lại Bố vì bây giờ mới hiểu ra câu nói của Bố:

- Con được đi thật hở Bố?

- Chứ sao. Mẹ và Bố đã suy nghĩ và bằng lòng cho con đi chơi r ồi đó.

- Thế ạ, thích quá! Bây giờ con đi thu xếp ngay nhé.

- Chưa vội mà con. Mãi chi ều Thứ sáu mới đi cơ mà. Con còn phải học trong vài ngày nữa đó nhé.

Tôi chợt nhớ là Ki ều vẫn đang chờ tôi báo tin, nên vội xin phép Bố chạy sang nhà nó một chút. Nghe tôi nói xong, Ki ều cười thích thú, làm như chuyện tôi được Bố Mẹ cho đi này là do cô nàng van vái ông Địa mới được.

- Đó b ồ thấy chưa. Tôi đã nói với b ồ là ông Địa mau mắn lắm mà.

Tôi muốn nói cho Ki ều biết rằng tôi chẳng tin ông Địa nào hết cả, nhưng tôi lại thôi. Ngừng một lát, Ki ều tiếp:

- Mình và nhỏ Thu vừa bàn với nhau là tụi mình sẽ cùng mặc đồ giống nhau trong thời gian chơi ở Phú Lâm. Vậy Thảo nhớ mặc "mi- ni" áo dài có thêu tên bằng chữ tắt ở phía trái nhé. Thế là tụi mình sẽ giống nhau hơn.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại:

- Nhưng mà "mi- ni" áo dài là thế nào chứ?

- Ở kia, là áo dài kiểu mới cắt ngắn lên tới đầu gối đó. Bộ Thảo chưa có cái nào hay sao?

Tôi nhớ ra r ồi. Thu có một kiểu áo dài ngắn lên tới tận đầu gối. Đó là một áo dài mới tung ra, được tụi bạn tôi đặt tên là "mi- ni" áo dài, để cạnh tranh với kiểu "mi- ni jupe" đang thịnh hành ở Âu châu. Mấy đứa bạn tôi còn bày đặt thêu chữ tắt của tên vào một phía ngực của áo dài nữa. Như áo của Mộng Thu có hai chữ M và T thật to thêu quấn vào nhau, trông cũng

đẹp. Tôi thích kiểu áo ấy. Mới đầu tôi định xin Mẹ cho tôi may một cái áo dài mới như vậy, nhưng tôi vừa lỡ làm hỏng mấy chuyện khiến Mẹ bực mình rồi, nên tôi biết chắc Mẹ sẽ không cho đâu. Phải chi có cô Bạch Cúc ở đây thì thế nào cô cũng dẫn tôi đi mua vải và may một chiếc áo dài theo một mớ đó, hoặc ít ra cô tôi cũng nói giúp vào để Mẹ sắm cho tôi. Chứ một mình tôi thì đành chịu.

Nhớ một lần nọ, tôi muốn may thêm một chiếc áo dài hàng "pure soie" mới, tôi đến xin Mẹ thì Mẹ đã hỏi:

- Con có đủ tiền trong ống để mua chưa?

Tôi hỏi lại:

- Tiền trong ống là con để dành mà. Bây giờ con phải tự may sắm lấy sao ạ? Con tưởng Bố Mẹ may sắm cho con mọi thứ cần thiết chứ ạ?

Mẹ đáp:

- Chứ sao. Nếu con đang cần hoặc thiếu áo dài mặc thì dĩ nhiên Bố Mẹ sẽ may cho con đầy đủ, lành lặn. Nhưng nếu con đã có nhiều quần áo rồi mà còn ham thích đòi áo mới, thì con chỉ việc lấy tiền dành dụm trong ống ra mà mua. Chứ con xem, nhà mình chỉ đủ ăn thôi, chứ có dư giả gì mà nay con đòi theo một này, mai lại một khác được.

Nghe Mẹ nói một thôi một hời như vậy, tôi liếc đổi ý, không muốn may thêm áo dài kiểu mới nữa. Nhưng bây giờ tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ. Tôi mở tủ áo ra, nhìn một lượt mấy cái áo dài của tôi treo trên mắc. Mẹ tôi vừa giặt ủi cho tôi một lô áo dài sạch sẽ. Tôi nghĩ bụng có lẽ nên khâu tên tôi vào áo trước, rồi sẽ nhờ Mẹ chỉ cách cắt sửa vạt áo cho ngắn lên thành một mớ. Tôi chỉ cần khâu một chữ T vào là xong. Mẹ đã có sẵn chỉ khâu đủ màu rồi, tôi sẽ xin Mẹ mấy sợi và hỏi Mẹ cách khâu luôn.

Tôi lấy một chiếc áo dài xuống khỏi mắc, đặt lên giường. Rồi cần chiếc bút nguyên tử trong tay, tôi bắt đầu viết chữ "T". Tôi đã cố viết nắn nót, nhưng trông nó chẳng vừa mắt chút nào. Tôi không thấy nó giống hình chữ "T" nên cố gắng sửa lại một chút. Tôi càng ráng sửa chữ đó cho coi được hơn, thì nó lại càng bết hơn. Cuối cùng tôi phải đi tới bàn làm việc

của Bố để tìm cục gôm. Thật uổng công của tôi, vì càng tẩy, vết mực càng tèm lem, dơ hết cả một bên áo. Tôi đành cuộn chiếc áo lại để đem giặt.

Nhìn chiếc áo thờ nhì treo trên mắc, tôi với tay lấy xuống cầm cùi vẽ chữ "T". Đáng lẽ tôi phải viết thử ra ngoài giấy trước, nhưng tôi quên bằng đi mất. Mãi tới lúc đặt bút viết một nét trên áo dài rồi tôi mới nhớ ra. Giá tôi cứ viết theo lối chữ in thì cũng không sao. Đằng này tôi lại cứ muốn viết chữ "T" hoa theo lối chữ thêu người ta vẫn vẽ. Lúc bấy giờ tôi mới thấy chữ T hoa đó sao mà xấu thế. Nó có những vòng những móc quăn quít, không làm sao vẽ cho mềm mại được. Tôi lấy chiếc áo dài h ồi này ra đem so với chiếc áo này, thử xem chiếc áo nào trông đúng hơn? Tôi lắc đầu Chữ "T" lần này chẳng đẹp để gì hơn chữ "T" h ồi này.

Cuối cùng, tôi nhất định phải tập vẽ cho quen tay ở ngoài giấy trước đã. Tôi tập vẽ đi vẽ lại mới thấy chữ "T" coi đẹp đẹp một chút. Vì thế tôi bèn lôi một cái áo dài khác để vẽ vào. Nhưng xui cho tôi quá. Có lẽ vì h ồi hộp lo sợ vẽ hỏng cả chiếc áo này, nên tôi đã run run, không ước lượng cho rõ hàng được. Một phần bên trái của chữ "T" đó lại quá ngắn, trong khi phần bên kia lại quá dài. Lần này tôi không dám tẩy xóa nét nào nữa, vì nó sẽ tèm lem ra như cái áo đầu tiên. Tôi chỉ mong sao có thể giặt sạch đi hết mấy vết mực này.

Tôi chợt nghĩ ra một ý kiến. À, mà sao tôi lại không nghĩ đến nó ngay từ lúc này nhỉ? Thế là tôi bèn ba chân bốn cẳng chạy ngay lại bàn làm việc của Bố.

Đúng rồi, Bố hay đánh máy, nên chắc có nhiều giấy Cabon. Tôi sẽ tập viết tên tôi ra ngoài một tờ giấy, tới lúc viết được chữ ưng ý rồi, tôi sẽ chỉ việc "can- kê" vào áo là xong. Vậy mà sao tôi không nghĩ ra từ đầu nhỉ? Ngu thật! Phí mất ba cái áo bị dơ cả rồi.

Tôi tập viết tên tôi khá lâu, mãi cũng chưa thấy được ưng ý hoàn toàn. Tuy nhiên tôi cũng chọn được một kiểu để tô lên áo. Tôi phải hết sức cẩn thận để tô kỳ này mới được. Nếu có thiếu chút đỉnh nét nào thì chút nữa thêu, tôi sẽ sửa lại. Tôi đặt tờ giấy Carbon thật cẩn thận lên áo rồi đặt mẫu

chữ thêu lên. Tôi cẩn thận tô từng nét.

Tôi tô gần hết chữ "T" thì Tuấn nhảy vào và "hù" tôi một tiếng. Tôi giật bắn cả mình, nhảy nhồm lên. Thế là giấy, áo, Carbon, bút chì văng hết cả.

- Chị Thảo đang làm cái trò gì vậy?

Tuấn vừa nói vừa nhìn vào đồng áo dài dơ mực trên giường tôi.

Tôi cáu kỉnh:

- Không biết. Làm người ta hoảng hồn nè. Đang viết mẫu chữ lên áo thì làm hư hết của người ta rồi.

- Nhưng mà chị lấy giấy Carbon và giấy đánh máy chi vậy? Bộ tính đánh máy chữ vào áo hả?

- Hồng giỡn à nghe - Tôi cắt ngang.

- Mẹ có biết chị làm mấy chuyện này không? Chắc không đâu.

Tuấn biết ngay là tôi đã không hỏi Mẹ nên mới làm như vậy.

Tôi cầm chiếc áo dài thứ tư lên xem lại. Giấy Carbon nhem nhuốc in lên phía ngực áo. Chữ "T" mới xong một nửa thì bị một nét gạch thẳng tuốt lên trên. Tôi giận quá

- Coi kìa. Đụng vào làm người ta giật mình, hư hết mẫu chữ rồi nè.

- Em hả? Đâu có. Nãy giờ em đứng đây không mà, có làm gì đâu - Tuấn ngụy biện, chữa lỗi cho mình.

Tôi nói một hơi:

- Không phải bây giờ, chị nói là hồi nãy kìa, lúc em mới đi vào đó. Nếu em không "hù" làm chị giật mình thì chị đã "can" xong mẫu chữ này vào áo và cũng không bị dơ nữa. Bây giờ hư hết rồi.

Tuấn nhún vai

- Ai bày ra cách in giấy carbon lên áo cho dơ hết cả vậy?

Tôi đành cầm chiếc áo lem nhem dính như lọ than đi gột cho sạch. Tuấn cũng đi theo nói lái nhai:

- Bộ tính phí tang một vết tích hả?

Tôi chợt nhận thấy hành động đang làm của mình. Tôi muốn giấu Mẹ những việc sai lầm đã làm, như thế là không được. Chúng tôi đã học thuộc

lòng một câu gốc: "Hãy biết chắc rằng tội lỗi người sẽ chỉ người ra". Mẹ cũng đã hằng dạy bảo chúng tôi rằng tốt hơn là phải xưng ra và nhận biết những việc đã làm chớ không được dấu thêm. Tôi bèn bỏ dở chiếc áo dài vừa nhúng vào chậu, nửa khô, nửa ướt, nửa sạch, nửa bẩn, tèm lem những vết cabon, rồi tôi vào trong bếp tìm Mẹ

- Mẹ ơi - tôi nhìn mái tóc mới gội còn ẩm nước của Mẹ, mà chợt nhớ ra chuyện lấy nhàn chai thuốc xịt muối khiến Mẹ bực tức lúc nãy. Tôi cảm thấy đây không phải là lúc nhận thêm những việc lằng lẩn nữa.

Nhưng Mẹ đã lên tiếng:

- Chuyện gì nữa đây Thảo?

Giọng nói của Mẹ làm tôi nhận ra rằng đây không phải là lúc để tôi thú tội. Nhưng tôi đã lỡ bắt đầu rồi, nên không thể bỏ lửng được, vì như vậy chỉ làm Mẹ càng thắc mắc. Tôi liền buột miệng:

- Con lỡ làm dơ mấy cái áo dài rồi, Mẹ.

- Áo dài gì? - Mẹ hỏi lại.

- Mấy cái áo dài mà con đã lỡ viết tên vô để thêu và định cắt ngắn theo một mớ, giống như của Kiều và Thu đó, và...

Mẹ ngắt lời:

- Khoan đã. Con phải nói cho Mẹ nghe từ đâu xem nào.

Tôi đành khởi sự từ đầu, nói cho Mẹ nghe về việc Kiều và Thu định mặc áo dài mini có thêu tên tắt ở ngực áo. Mà tôi thì không có chiếc áo dài nào theo một mớ này. Tôi cũng thưa Mẹ rằng tôi biết chắc Bố Mẹ sẽ không cho tôi may cái áo dài mớ đâu, vì tôi có đủ áo mặc rồi, nên tôi đã định sửa lại mấy cái áo cho hợp kiểu, và vẽ tên lên, rồi sẽ dùng chỉ xanh để thêu...

Trông Mẹ như sắp nổi giận với tôi nữa, nhưng rồi Mẹ lại khoan thai nói:

- Thôi, được rồi. Con vẫn còn ba cái áo dài kia mà. Lấy một cái ra đây, rồi vẽ mẫu chữ lại mà thêu.

Tôi nói:

- Hồng hết rồi, Mẹ. Con cũng đã vẽ chữ thử lên cả mấy cái đó, nhưng

chữ nào cũng xấu hết.

Mẹ kêu lên:

- Hồng hết cả bốn cái à?

- Dạ, cả bốn cái - Tôi công nhận một cách yếu ớt.

Bây giờ trông Mẹ như muốn khóc.

- Con tệ quá, Thảo ạ. Con có biết là Mẹ đã mất cả buổi chiều hôm qua để giặt ủi cho con không?

Tôi nói đỡ:

- Mẹ để con giặt lại ạ.

Mẹ tiếp:

- Phải đấy. Con đem đi giặt cho kỹ, rồi hong cho trắng và ủi cho thẳng thơm lại. Nếu không thì chẳng có gì mà mặc đâu.

Lúc tôi tưởng thế nào Mẹ cũng nổi giận với tôi, thì tôi thấy Mẹ đi lấy một cái bàn chải nhỏ và một chất thuốc tẩy để giúp tôi chà sạch vết carbon và vết chì trên vai. Sau đó tôi đem đi ngâm xà bông và giặt giữ lại.

Vừa giặt xong thì Bố gọi:

- Có bạn kia còn.

Kiêu tươi cười:

- Thôi tụi mình khỏi mặc áo dài mini thôi nha. Theo Má mình nói là đi chơi như vậy thì mặc quần tây tiện hơn. Mình mới gặp Thu đó. Tụi mình sẽ mặc quần tây rộng ống màu nâu nghe.

Tôi nuốt chửng như muốn nghẹn. Thật uổng công, tôi đã làm hỏng hết cả bốn cái áo dài, mà bây giờ tụi bạn lại đổi ý, đòi mặc quần tây, mà quần tây ống rộng màu nâu thì tôi chẳng có. Thế mới chán chứ!

CHƯƠNG 11

ĐI CHƠI CUỐI TUẦN

Tôi cứ tưởng chẳng bao giờ ngày thứ Sáu ấy sẽ đến. Suốt cả tuần tôi đã đợi chờ ngày này; từ lúc Ba Mẹ nói là bằng lòng cho tôi đi chơi cuối tuần với Kiều và Thu, tôi đã đếm từng giờ cho mau tới ngày này. Thế mà buổi sáng của cái ngày hằng mong đợi ấy đã đến, thì tôi bỗng cảm thấy khó chịu trong người.

Mẹ ngạc nhiên thấy sáng nay tôi uể oải, chưa sửa soạn gì để đi học.

Tôi phải nói:

- Sao con khó chịu ghê Mẹ.

Mặc dù tôi không muốn nhấn mạnh về việc này vì sợ Mẹ sẽ lấy cớ đó mà không cho tôi đi chơi Phú Lâm nữa.

Mẹ hỏi:

- Con thấy đau thế nào? Sao vậy?

- Con cũng không rõ nữa ạ.

Mẹ đưa tay sờ trán tôi. Lần nào tụi tôi than khó chịu, Mẹ cũng lấy tay đặt vào trán. Tôi không hiểu sờ vào trán như vậy thì có đoán ra được bệnh gì không, nhưng lúc nào Mẹ cũng chẩn bệnh bằng cách đó trước nhất. Ngay cả cái hồi tôi trèo cây bị té gãy tay, Mẹ cũng sờ trán như vậy.

Mẹ hỏi:

- Tối qua con có ăn gì sống sít, bậy bạ không?

Tôi chống khuỷu tay lên giường đáp:

- Chắc không đâu ạ.

Mẹ lại sờ trán tôi lần nữa, mặc dù tôi đang cảm thấy khó chịu nơi bụng.

Mẹ bảo:

- Chắc là tại con quá nôn nao về chuyện đi Phú Lâm nên cơ thể hơi bị xáo trộn.

Bỗng Mẹ đưa mắt nhìn xuống sàn nhà, đồng thời Mẹ há to miệng kêu lên đầy vẻ ngạc nhiên:

- Thôi rồi, thảo nào mà chẳng đau.

Ngõn ngang trên sàn nhà, chỗ ghế tôi ngồi học tối qua, toàn là vỏ cóc, ổi, một bịch ny-lông còn sót vỏ đậu phộng, một cái ly đậu đỏ bánh lọt, một cái vỏ chuối, một cùi bắp nướng, một nửa trái xoài tượng ăn dở dang và một gói muối ớt bên cạnh tô nước mắm đường.

- Con có đau như vậy cũng phải lắm. Ăn uống loạn xạ ngẫu thế kia thì bụng nào chẳng đau - Mẹ nói một hơi, giọng bức tức, khó chịu.

Tôi ngập ngừng:

- Nhưng con vẫn thấy người ta vừa học vừa ăn mà. Như vậy học mới vô nỏi Mẹ ạ.

Mẹ tôi dần giọng:

- Con đau bụng là đáng đời lắm. Ai lại đi ăn đủ thứ xanh, chát, nóng, lạnh như vậy trước khi đi ngủ bao giờ. Chưa thấy ai ăn uống cái kiểu lạ đời như vậy.

Mẹ có nói thế nào đi nữa thì cái bụng của tôi cũng không bớt đau tí nào. Hoạt động của bao tử và ruột như đang sôi nổi dữ dội, chẳng khác gì một đám biểu tình.

Mẹ tôi đi nhanh ra khỏi cửa dường như quả quyết làm một việc gì gấp gáp. Chỉ một phút sau tôi đã biết việc đó là gì.

Mẹ đem vào một cái lọ đựng chất thuốc gì màu hồng hồng và một cái muỗng súp to, khó có thể cho vừa vào miệng ai. Mẹ đổ thuốc vào muỗng, rồi đưa thẳng vào miệng tôi.

- Nào, uống dùm Mẹ cái này đi. Một chút nhưng xịu nữa là bớt liền, còn kịp cho giờ học.

Thật sự tôi không muốn bỏ học bữa nay, nhưng vì bị đau bụng thế này,

nên nếu có nghỉ học một buổi, thì mẹ tôi cũng chịu. Dĩ nhiên, nếu tôi nghỉ thì Mẹ có lý do để không cho tôi đi Phú Lâm chơi nữa, trong khi tôi không muốn bất cứ một đi đâu gì xảy ra làm phá hủy chương trình du ngoạn cuối tuần này cả.

Lúc nghe mẹ nói "đi học" tôi nhớ ra chuyện mà hầu như tôi đã quên bẵng đi mất.

Những nỗi lo sợ hồi hộp về việc của Tuấn và sự nôn nao về chuyến đi Phú Lâm đã khiến tôi quên mất rằng hôm nay có bài kiểm tra môn đại số rất quan trọng. Bây giờ tôi mới thật sự cảm thấy đau nhói, vì cộng thêm mối lo về bài kiểm tra này. Cái chất thuốc hồng hồng tôi vừa uống, đâu có ăn nhằm gì đến môn đại số. Tôi ớn gập mặt bà thầy quá.

Lúc ăn sáng xong, tôi cố ôn lại mấy bài toán và những công thức đã học mấy tuần này, nhưng chẳng vô đầu được mấy.

Lúc tới lớp, vào chỗ ngồi rồi, tôi cầu cho bài làm sắp được cô ra. Mà sao tôi cảm thấy khó khăn quá. Tôi hứa rằng kỳ tới tôi sẽ cố gắng học nhiều hơn, nhưng như thế cũng chẳng giúp đỡ gì cho chuyện này cả. Cô giáo đã cho biết trước cả hơn một tuần lễ rằng chúng tôi có thể chuẩn bị cho bài kiểm tra này rồi.

Giờ học đã xong, tôi đành phải nộp bài cho cô, bài chẳng làm ra trò trống gì, tôi chỉ làm qua quýt, vẽ nhăng vẽ cuội cho đầy trang.

Lúc đi ra khỏi lớp, tôi thấy cô giáo nhìn tôi gọi:

- Em Thảo, lên đây tôi có chuyện muốn nói một chút.

Một cảm giác ớn lạnh chuyền từ đáy bao tử tôi chạy lên đầu. Tôi bước từng bước chậm chạp tới bàn cô. Thật ra tôi kéo lê từng bước một.

Cô nói:

- Em đem tờ này về cho Ba dùm tôi.

Cô Dung không phải là một cô giáo khắt khe, nhưng lúc nói chuyện, cô không hay cười. Tôi đưa tay nhận tờ giấy mà run cả người. Tôi không hiểu làm sao cô lại có thể biết ngay là tôi làm bài không được? Mà sao cô lại phải báo ngay cho Bố tôi biết như vậy? Thế là chuyến đi chơi Phú Lâm

của tôi sẽ hỏng hết tất cả. Mà biết đâu Bố lại chẳng cho tôi đi nữa. Tôi đứng ngây người, hai bàn chân như dán chặt vào sàn nhà. Chẳng biết tôi có nên giải thích mọi chuyện cho cô Dung nghe, và xin cô cho dời lại đến thứ hai tôi hãy đưa tờ giấy đó cho Bố.

Cô Dung nói thêm:

- Tháng sau có buổi họp trong trường, nên muốn mời ba em tới dự và thuyết trình về một đề tài.

Ồ, tôi thở phào một hơi nhẹ nhõm. Tôi gật đầu chào cô rồi chạy ủa ra khỏi lớp. Cô Dung thật là một cô giáo đáng yêu làm sao.

Vừa đi xa khỏi cổng trường tôi vừa nghĩ đến chuyến đi chơi Phú Lâm chiều nay. Vui làm sao! Chỉ có ba đứa tui tui ở trong một căn nhà rộng lớn. Suốt trong hai ngày hai đêm! Lần đầu tiên Bố Mẹ mới cho tôi đi chơi như vậy, mà không có Bố Mẹ đi kèm và tự làm lấy mọi việc cho mình.

Chúng tôi đã hẹn với nhau là khởi hành lúc bốn giờ chiều, cho bớt bớt nắng một chút. Chiều và Thu sẽ tới nhà tôi rồi cùng đi với nhau bằng xe đạp của mỗi đứa.

Vừa chạy vào nhà, tôi vừa kêu lên:

- Mẹ, con đã về

Mẹ trả lời:

- Con về đấy à? Đã sắp xếp xong va- li áo quần chưa?

Tôi đáp:

- Dạ, tạm tạm xong rồi ạ.

Sau bữa ăn trưa. Mẹ giúp tôi soát lại cẩn thận các thứ cần thiết phải mang theo.

- Con có chắc là đã mang đầy đủ các thứ không?

- Dạ, chắc.

Tôi đáp nhanh, chẳng nhìn thử xem có đủ thật không.

- Áo dài này, quần đen, quần trắng, giày, áo lót...

Mẹ vừa nhìn vừa dỡ từng cái lên. Rồi hỏi tiếp

- Con quên mang đôi giày cao gót mới mua theo à?

Tôi hỏi lại:

- Giày mới cao gót đó hả Mẹ?

Lần đầu tiên trong suốt mười lăm năm tuổi đời, tôi thật sự vui mừng vì chiếc giày cao gót không đi được. Dù sao tôi cũng không muốn Mẹ thấy được ý nghĩ đó của tôi, nên tôi đã nói bằng một giọng, làm như tiếc rẻ lắm:

- À, thưa Mẹ, cái gót giày gãy rồi mà con chưa đem đi sửa được ạ.

- Vậy con phải mang giày thấp mất rồi.

- Vâng, chắc phải vậy ạ.

Mọi thứ vừa xong xuôi thì tôi cũng vừa nghe tiếng Kiều và Thu gọi ngoài cửa. Tôi xách va- li chạy vội ra, nhưng tôi bỗng dừng lại. Nguy quá Mẹ cũng đang chạy theo tôi. Vì thế nào Mẹ cũng dặn dò đủ điều rồi hôn lên trán tôi trước khi tôi đi. Nếu để Kiều và Thu nhìn thấy diễn tiến đó, thế nào chúng cũng ngạo tôi là ‘baby’, là con nít còn bám hơi Mẹ. Tốt hơn, tôi nên quay vào trong nhà để Mẹ làm xong mọi ‘thủ tục’ đó rồi hãy ra gặp tụi bạn. Tôi không biết những bà Mẹ khác có làm như vậy đối với con họ không; nhưng nếu không, thì tôi cũng mong Mẹ thôi đừng làm như vậy nữa, vì dù sao tôi cũng đã lớn rồi chứ còn phải bé bỏng gì.

Thế rồi, có một chuyện xui nhất thế giới xảy đến cho tôi. Vừa đặt tay vào chiếc xe đạp, thì thấy một chiếc bánh xe xẹp lép, không còn một chút hơi nào. Tôi kêu lên, nhăn nhó:

- Chèng ơi!

Kiều và Thu cũng đồng thanh:

- Chèng, sao vậy?

Mẹ cũng kêu:

- Ủa, lạ vậy?

Kiều và Thu nhìn tôi làm như tôi đã cố ý chọc thủng lốp xe vậy. Rồi Kiều nói:

- Điều này thì còn khuya mới tới Phú Lâm được.

Tôi nhìn Kiều bực tức pha lẫn trách móc như muốn nói: "Này, đừng nói

như vậy chứ, kéo mẹ tôi không cho tôi đi nữa đâu".

Hình như Kiều hiểu được ý nghĩa của cái nhìn đó, cô ta nói chữa:

- Chắc cũng xâm xâm tối thì đến.

Mẹ nhìn tôi, rồi lại nhìn hai đứa bạn tôi, tìm cách giải quyết mau lẹ. Cuối cùng Mẹ nói:

- Thôi biết rồi. Sao con không lấy tạm xe đạp của Tuấn đi, rồi Mẹ sẽ bảo nó đem xe con đi vá sau. Đến mai, Mẹ sẽ bảo Tuấn đạp xe lên đổi lại cho con vậy.

Tôi không cần biết có nên để Tuấn đi Phú Lâm đổi xe cho tôi không; nhưng có đi đâu chắc là tôi chỉ muốn đi Phú Lâm ngay bây giờ thôi.

Tôi lấy dây chằng chiếc va- li nhỏ ở đằng sau xe rồi dắt xe ra cửa.

Thu nhìn Kiều nói:

- Chà, vui nhỉ, Tuấn mà lên Phú Lâm nữa thì vui quá.

Tôi đột ngột nói:

- Mà thôi, Mẹ đừng bảo Tuấn đem xe con lên làm gì nữa. Có lẽ tới Phú Lâm rồi là xong, tụi con chẳng cần xe đạp đâu.

Từ trước tới giờ tôi không hề thích đi xe đạp của con trai, nhưng hôm nay thì khác. Đi xe con trai thì cũng không sao mà. Chứ còn để Tuấn lên tới Phú Lâm, thế nào cũng hỏng cả mọi chuyện, mất cả vui.

Tôi nhìn Thu, thắc mắc không hiểu cô ta ra làm sao nữa. Sao cô ta lại thích Tuấn đến như vậy? Trông nó đâu có gì dễ thương như anh Danh, cũng chẳng hào hoa phong nhã như anh Danh mà cũng không cao ráo bằng anh Danh.

Ồ, mình lại nghĩ đến anh Danh.

Chủ nhật trước anh ấy đã chơi xấu với mình, nhưng lỗi tại Tuấn hết. Tôi bỗng nghĩ đến một đi đâu. Phải chi sáng mai là Thứ Bảy, Tuấn sửa xe đạp của tôi xong, sẽ rủ Danh lên Phú Lâm với tụi tôi, thì thích biết mấy. Nghĩ vậy, tôi mới đồng ý cùng Mẹ và Thu là nên để Tuấn đem xe đạp của tôi lên.

- Mẹ ơi - tôi nói và cảm thấy như mắt mình long lanh vui sướng - Mẹ

thật tuyệt nhất thế giới.

Mẹ bảo:

- Làm sao, con còn muốn gì nữa đây, hở?

- Không ạ. Con chẳng cần gì nữa đâu ạ. Con cũng nhận thấy là nếu để Tuấn đem xe đạp lên Phú Lâm cho con thì tiện lắm Mẹ ạ.

Mẹ nói chậm rãi:

- Để Tuấn đi tới đó một mình sao Mẹ thấy ngại quá.

Tôi đưa mắt nhìn Thu, cô ta hình như đoán được ý nghĩ của tôi. Tôi buột miệng, cố làm ra vẻ như mới nảy ra được một ý kiến :

- À, có anh Danh đó. Sao không bảo anh Danh cùng đi với Tuấn cho có bạn.

CHƯƠNG 12

CẨM DỖ

Đường đi tới Phú Lâm chỉ bằng một nửa quãng đường trong tưởng tượng của tôi. Nói như vậy có nghĩa là nếu không vướng mấy cái va-li, thì tụi tôi cũng đã có thể đi bộ tới cho khỏe chân. Đâu có gì xa lắm. Dăm sáu cây số là cùng. Trước khi quẹo vào con đường nhỏ dẫn tới căn nhà, chúng tôi đi ngang qua một khu phố. Chúng tôi thấy có một tiệm bán tạp hóa giông giống như cái quán cà phê bình dân ở Thanh Mỹ Lợi mà gia đình tôi đã có dịp vào ng ồi.

Đạp xe ngang tiệm tạp hóa đó, Kì ều hỏi:

- Ta có nên ghé vào tiệm mua một ít đồ ăn bây giờ, hay là đợi tới nhà cất va-li trước, rồi hãy trở lại mua sau?

- Thôi, để chút nữa đi.

Thu và tôi cùng nói. Không phải là vì tụi tôi muốn đi đi lại lại cho mất thì giờ, nhưng nếu đi đến chỗ ở trước, cất va-li gọn gàng, rồi hãy xuống phố lại để xem xét các cửa hiệu, phố xá và những thứ lạ mắt khác, thì thú vị hơn.

Tôi có đem hờ theo một số tiền riêng, lấy ở trong ống tiết kiệm của tôi, vì định bụng sẽ mua cho Mẹ một cái quần mới. Tôi đã làm hư hết cái quần Mẹ đưa cho mặc hôm nọ rồi. Bây giờ mua mấy thước vải ở cái phố xá nhỏ tí teo này có lẽ đặc biệt hơn. Mẹ sẽ có một cái quần để làm kỷ niệm, mặc dù, tôi chưa từng thấy ai tặng nhau quần để làm kỷ niệm cả.

Lúc quẹo vào con đường hẹp dẫn đến nhà ở, cái va-li nhỏ của tôi buộc ở đằng sau bị tuột ra. Tôi nhớ đã chằng dây kỹ lắm rồi mà, nhưng có lẽ vì

phải đi xe Tuấn tôi chưa quen, nên chẳng không đúng chỗ. Để bây giờ nó sút ra r ấ. Và dĩ nhiên rơi bất ngờ như vậy, nên nắp vali cũng bật tung cả ra, rơi tung tóe áo quần và các thứ trong va- li: tất cả nằm ngổn ngang trên đường.

- Đợi một chút - Tôi gọi Ki ều và Thu đang đạp xe ở đằng trước - Chậm lại mấy b ờoi, chờ tôi một chút coi.

Ki ều quay lại nhìn r ấ xuống xe.

- Lại b ờnữa! Sao vậy nè?

Nghe giọng nó hỏi thật phát ghét. Nhưng tôi cũng chẳng muốn trách nó làm gì. Nghĩ lại những chuyện phiền phức trong chuyến đi này, tôi thấy lỗi tại tôi hết cả. Này nhé, tôi đã bắt hai cô bạn phải chờ kết quả xem Bố Mẹ tôi có bằng lòng cho tôi đi không đã, r ấ tôi lại không có đúng kiểu áo mới theo thời trang, kể đó xe đạp của tôi bị bể bánh, và tới bây giờ cũng một mình tôi làm sút va- li rơi xuống đường.

Thu và Ki ều cùng trở lại phụ với tôi để lượm đồ đạc vào va- li.

Chúng tôi đã lượm hết các đồ rơi trên mặt đường để xếp vào va- li. Không hiểu sao tôi có thể xếp đầy ngần ấy thứ vào một chiếc va- li nhỏ như vậy được. Cuối cùng r ấ tôi cũng ấn chặt hết vào va- li. Cả ba lại leo lên xe đạp đi hết quãng đường ngắn để vào tới nhà.

Lúc bước xuống xe và dắt vào trong cửa, Ki ều nói:

- Ba tôi cho tụi mình ba cái vé xem phim. Tuần trước Ba tôi lên đây chơi, gặp ông chủ rạp là bạn quen, ông ấy biếu Ba tôi mấy cái vé.

Vào tới trong nhà r ấ, Ki ều đưa cho mỗi đứa một cái vé, r ấ nói:

- Đây, mỗi đứa một vé, phải giữ cho kỹ kẻo mất thì hết coi.

Tôi c ần lấy cái vé, lật qua lật lại xem. Tôi chưa hề thấy một cái vé phim bao giờ. Tôi liếc nhìn Thu xem cô ta có phản ứng gì không. Tôi đặt tấm vé xuống bàn r ấ bắt đầu mở va- li soạn đồ đạc ra. Hai cô bạn cũng làm như vậy. Lúc đã xếp gọn gàng đâu vào đó, Ki ều nói:

- Được r ấ, thôi bây giờ tụi mình đi xuống phố mua một ít thức ăn, xong r ấ sẽ vào rạp coi phim.

Tôi nói:

- Chỉ cần mua thức ăn, rồi thôi.

- Sao vậy? - Kiều ngạc nhiên - Tụi mình có ba cái vé mời đi xem không mất tiền mà. Chỉ được coi trong tuần này thôi đó.

Tôi muốn nghĩ rằng đi xem một phim thì cũng không sao. Kiều đã nói phim này đứng đắn lắm. Vì thỉnh thoảng tôi cũng thấy chiếu phim trong nhà thờ. Không biết phim chiếu ở rạp hát và phim chiếu ở nhà thờ có khác nhau gì không? Dù sao phim này cũng là phim đứng đắn.

Thu nói:

- Mình quên không nói cho Kiều biết là Thảo không đi coi hát đâu.

Tôi nhìn Thu ngạc nhiên hỏi:

- Thu có đi không?

- Đi cũng được chứ. Phim này đứng đắn mà.

- Thế ở nhà Ba Má Thu có biết không?

Thu thú nhận:

- Gia đình mình không có cái nhìn giống như mình đâu. Vả lại mình đâu có xem những phim bậy bạ, toàn là phim hay, trong sạch thôi.

Kiều nói chen vào:

- Tôi đâu có ngờ cái bà phá đám này đi chơi với tụi mình. Sao không nói cho tụi này biết là bọn không đi coi từ trước? Nếu nói trước thì tụi này đã rủ đứa khác đi cho rồi.

- Này Kiều, tôi đâu có biết là bọn định đi coi nữa. Tưởng chỉ lên đây đi chơi mát thôi chứ.

Kiều nhìn tôi trừng trừng:

- Bọn đi chơi mát rồi cứ ngồi đây suốt ngày cả ba ngày ba đêm liên sao?

Nói gì kỳ vậy?

- Thôi, thôi tôi xin lỗi vậy. Nếu bọn và Thu muốn đi coi, thì đó là quyền của mấy bọn. Để mình tôi đi mua thức ăn vậy.

Kiều nói:

- Tôi thì sao cũng được.

Giọng nói của cô ta còn đáng ghét hơn cả lúc cô ta đã nói khi giúp tôi nhặt các đồ rơi ở va- li ra.

Thu lộ nét mặt của một kẻ phạm tội, hình như cô ta phân vân không biết có nên đi nữa hay không; nhưng Kiêu có vẻ cương quyết lắm. Kiêu nói:

- Vậy thì đây, cần lấy chìa khóa đi Thảo. Chắc boss sẽ về nhà trước tôi.

Tôi chợt cảm thấy như mình đã làm hỏng cả chương trình nghỉ mát cuối tuần của họ.

Cả ba đưa tôi lại lấy xe đạp xuống phố. Ra tới đầu đường, Kiêu và Thu rẽ về một phía để tới rạp hát. Tôi cứ nhìn theo họ vì còn thắc mắc không biết Thu có thật sự coi hay không. Mãi đến lúc họ mở cửa và khuất sau bức màn để vào trong rạp, tôi mới quay sang phía đường bên này để đi tới tiệm tạp hóa. Trong tiệm cũng có khá nhiều thứ giống như những tiệm ở phố Thanh Mỹ Lợi. Tôi thấy có cả một cái bàn lớn phủ một tấm khăn bằng nhựa đã cũ kỹ.

Nơi bàn có một người đàn ông đeo kính râm ngẩng uống cà phê và hút thuốc lá. Nếu ông ta đừng phì phèo điếu thuốc, có lẽ tôi cũng thân thiện với ông ta được vì người ở phố này có vẻ tử tế và hiếu khách. Nhưng tôi lại không muốn nói gì hết. Tôi không đoán được tại sao ông khách đó lại đeo kính đen làm gì trong khi ngẩng ở tiệm như vậy. Trời đâu có nắng gắt quá.

- Em cần mua chi đó em?

Một người đàn bà khá mập mạp lên tiếng hỏi tôi. Bà ấy mỉm cười nhìn tôi, làm tôi có cảm tình ngay với bà.

- Chắc em mới tới đây chơi hả? Chà, tuần này ở đây có nhiều du khách quá. Ông này cũng là du khách mới tới đây.

Tôi nhìn lại người đàn ông đó một lần nữa, nhưng hình như ông ta chẳng để ý tới ai. Ông ta chỉ ngẩng nơi bàn, phì khói thuốc ra đầy tiệm. Thấy vậy, tôi mới hiểu rằng ông ta mang kính là phải vì ít ra nó cũng chắn cho khói khói bay vào làm cay mắt.

Tôi nói cho bà chủ tiệm biết rằng tôi và hai cô bạn nữa mới tới đây chơi mát vài ngày. Ở tại căn nhà của ba má Kiêu. Vì vậy tôi mua một ít thức ăn để sẵn đấy.

Bà chủ tiệm hỏi giọng đầy lo lắng:

- Thế là mấy em ở nhà đó một mình sao?

Tôi nói là chúng tôi muốn "tự lập" mấy ngày cho vui thôi, bà đừng lo về tội tôi.

Người đàn bà mập mạp tử tế đó lại tiếp:

- Thôi được, mấy em ở cũng không xa đây bao nhiêu. Nếu có chuyện chi cần, các em cứ cho biết. Vợ chồng tôi ở đây coi hàng cả ngày.

Tôi cảm ơn bà ta, và sau khi đã mua một số đồ ăn, tôi chào bà rồi bước ra cửa. Nhưng tôi quay lại:

- À quên, cháu muốn mua cho Mẹ cháu một ít vải may quần.

- Tôi có sa- ten đen thứ tốt đây. Em muốn mua bao nhiêu thước?

Chết chữa? Tôi có biết quần của Mẹ phải may hết bao nhiêu thước vải đâu. Còn đang lưỡng lự thì bà chủ tiệm đã giúp tôi:

- Má em có mập hơn em không? Má em có bằng cỡ tôi không?

Tôi nhìn bà chủ tiệm chỉ đầu khách đó, thầm cảm ơn bà đã vồn vã với tôi như vậy. Tuy nhiên vờ hình dáng mập mạp của bà ta thì Mẹ tôi thật thua xa. Tôi ngập ngừng:

- Thôi bà cứ đo cho như cỡ của cháu, mà dài hơn một chút và mập hơn một chút thôi.

Bà ấy cười rung cả người; đôi mắt hấp háy và cả hai má cũng rung rung theo. Vừa đo vải bà vừa khen hàng vải tốt, bóng và bền thế nào cũng làm Mẹ tôi hài lòng. Tôi thấy vui vui.

Trả tiền xong, tôi bước ra cửa, vừa vặn thấy một người đàn ông cao lênh khênh mà lại gầy tong teo bước vào tiệm. Thấy tôi, ông ta chào ngay, làm như đã biết tôi từ trước rồi:

- Chào em, đi mua đồ hả?

Người đàn bà chủ tiệm nhìn lên nói:

- Có mấy em nhỏ đến đây nghỉ mát đó mình ạ. Mới một mình em nhỏ này mua đồ thôi, còn hai em nữa.

Tôi thầm nghĩ sao họ lại kêu là "em nhỏ" nhỉ. Mấy người lớn, thiệt như nhau hết. Họ không bao giờ chịu nghĩ rằng chúng tôi cũng là những người đã lớn rồi sao.

Ông chằng bà chủ tiệm mập mạp cười với tôi nói:

- Qua mong mấy em ở chơi vui vẻ. Chà, chắc ba má các em cũng mừng, vì mấy em tới đây chơi mát, chứ không có tới Thanh Mỹ Lợi há.

Tôi hỏi:

- Thanh Mỹ Lợi thì sao hử ông?

Ông chủ tiệm đáp:

- Thì ở đó toàn cảnh sát không à. Nghe đâu cái vụ cướp tiệm vàng gần ngã tư xa lộ đó, cả tên chủ mưu đã trốn thoát khỏi tù và đang lẩn lút quanh vùng đó.

CHƯƠNG 13

BÁO ĐỘNG LÂM!

Người đàn ông đeo kính đen này giờ ng ồi ở bàn uống cà phê và hút thuốc bỗng đứng ngay dậy khi nghe ông Kim, ch ồng bà chủ tiệm vừa nói.

Người đàn ông đó hỏi:

- Thanh Mỹ Lợi, ở đâu vậy?

L ần đầu tiên mới nghe ông ta lên tiếng.

Ông Kim quay lại v ề phía người kia, nói:

- Cách đây vài chục cây thôi. Nhưng nếu ông muốn đi chơi, thì tôi khuyên ông không nên đi ngang Thanh Mỹ Lợi làm chi. Ở đó không có thứ gì mà bên này chúng tôi không có cả. Còn kém hơn ở đây nữa là khác. Ở đó chẳng có một cái gì đáng nói cả.

Người lạ mặt cất tiếng nói một cách lỗ mãng:

- Ai c ần mà khuyên" - r ồi bước đột ngột ra khỏi tiệm.

Ông Kim quay sang nói với vợ:

- Gớm, sao tên ấy nóng dữ thế. Thật khủng.

Bà Kim tiếp:

- À, sao mình nói tới Thanh Mỹ Lợi như là một nơi cổ lỗ sĩ từ h ồi khai thiên lập địa vậy.

Tôi muốn bật cười. Tuấn và tôi vẫn thường nói với nhau như vậy. Tuy nhiên nếu Tuấn đi tới miền này, chắc nó cũng không thấy gì hay hơn.

Bà Kim, người chủ tiệm mập mạp, lại dặn tôi một lần nữa, trước khi tôi sắp rời tiệm lần thứ ba:

- Này em cưng, nếu có chuyện gì cần thì cứ kêu chúng tôi nhé. Tôi mừng khi thấy người ta đã có tin tức mới về cái người đang bị lùng bắt trong vụ cướp tiệm vàng đó. Em biết không, mấy bữa trước họ loan tin rằng tên đó đang ở loanh quanh miền này. Nếu họ không loan tin mới là nó đang trốn ở Thanh Mỹ Lợi thì tôi rất sợ cho mấy em ở nhà một mình như vậy lắm đó.

Tôi mỉm cười, gật đầu chào và cảm ơn bà Kim một lần nữa. Một tay tôi ôm mấy gói thức ăn cho cân bằng rồi nhảy lên xe đạp của Tuấn, đạp về căn nhà nghỉ mát.

Nghe mấy câu về người đồng lõa trong vụ cướp tiệm vàng hiện đang bị truy nã vì đã vượt ngục, tôi cảm thấy ơn ớn khi phải đi một mình về nhà. Tôi không biết có nên ở tiệm tạp hóa chờ cho Kiều và Thu coi hát xong rồi cùng về nhà một lượt hay không. Nhưng nếu làm vậy tội nó sẽ nhạo tôi là thỏ đế. Hơn nữa, tôi cũng không biết tội nó coi hát lâu mau, chắc cũng còn lâu mới về.

Tới nhà, tôi tra chìa khóa vào ổ. Đây là nơi mà tôi đã từng mong đợi được đến nghỉ mát mấy ngày. Phải chi bà chủ tiệm tạp hóa đừng nói cho tôi biết là tên đồng lõa trong vụ cướp đó đã có lần ẩn núp ở vùng này. Nói vậy chỉ làm tôi sợ thêm.

Bỗng nhiên tôi đứng sững lại. Hình như tôi nghe có tiếng động đây. Tôi lại nghe thêm một vài tiếng nữa. Nghe như tiếng lá sột sọat.

Chân tôi như chôn cứng dưới đất.

Nhìn quanh quất, tôi thấy đúng là có người đang di chuyển ở phía sau nhà. Tôi liên tưởng ngay đến người đàn ông đeo kính đen ngầu ở tiệm uống cà phê hồi nãy. Tại sao hắn lại phải đeo kính đen? Biết đâu hắn chẳng là tên đồng lõa với anh em Bằng và Bảo? Có lẽ hắn theo tôi tới nhà vì biết tôi có một mình?

Bóng người đó hiện ra gần hơn. Trời tối quá tôi không thể nhìn rõ mặt, nhưng cỡ người bằng tên đeo kính đen. Tôi nhớ lúc ông Kim nói cho hắn ta nghe về mấy người cảnh sát, hắn ta đã tỏ ra thật lỗ mãng với ông Kim.

Thình lình tôi nhìn thấy có đến hai người chứ không phải một. Tôi quăng hết cả mấy gói thức ăn xuống đất và chạy như bay ra ngoài đường. Nếu kịp suy nghĩ, chắc tôi đã leo lên xe đạp của Tuấn để chạy cho nhanh rồi. Nhưng kinh sợ quá, tôi đâu có đủ thì giờ mà suy nghĩ.

Tôi mở cánh cửa tiệm tạp hóa và chạy vụt vào trong, thở muốn hụt hơi. Bà Kim thấy tôi hốt hơ hốt hải như vậy liền hỏi:

- Chèng ơi, chắc em quên cái gì hả?

Tôi nói đứt quãng:

- Bà, bà... Ở đây có... có cảnh sát không... không?

Như đoán được chuyện, bà Kim quay vào trong nhà gọi:

- Minh ơi, mau lên.

Rồi nhìn tôi đang run rẩy, bà ấy nói:

- Không sao, cứ để đấy, chớ ông tôi cũng là cảnh sát.

Ông Kim đi ngay ra, tôi nói:

- Cháu nghe có tiếng gì như tiếng lá sột soạt. Vừa nhìn quanh thì cháu thấy họ.

Ông Kim ngắt lời:

- Sao, mấy người?

- Dạ, có hai người. Một người trông giống y như cỡ người đàn ông đeo kính đen ngày đây lúc nãy. Người kia cao hơn một chút.

Bà Kim nói:

- Thôi, có lẽ ông nên đi ngay xem thế nào.

- Nếu chúng nó có hai người, chắc tôi phải kêu thêm người đi cùng - ông Kim nói.

- Thôi, ông để tôi báo cho cảnh sát biết. Ông cứ ở đây coi chừng dùm em nhỏ này đi.

Lúc đó tôi chẳng còn thấy khó chịu khi nghe bà Kim gọi tôi là "em nhỏ" nữa. Tôi còn cảm thấy mình nhỏ bé thật mới lạ chứ.

Tôi vừa run vừa nói:

- Để chờ cả Thu và Kiều nữa, nghe ông.

Chưa nói xong câu thì đã thấy hai cô ở rạp hát đi tới. Thấy tôi còn đứng ở cửa tiệm, Thu hỏi:

- Ủa, Thảo chưa về nhà sao?

Tôi nói:

- Mới về có một lần hà.

Trông thấy ông Kim đứng bên cạnh, bạn tôi hỏi:

- Có chuyện gì vậy Thảo?

Tôi đáp:

- Mình về tới nhà, định mở cửa nấu ăn, thì thấy có bóng ai nấp sau nhà. Sợ quá. Mình lại mới nghe là có tên cướp vượt ngục chắc nó đang ở chỗ nhà mình đó.

- Thôi mà Thảo, chắc bồ giàu trí tưởng tượng quá chứ gì?

Nghe Kiều nói vậy, tôi muốn sùng với nó luôn, nhưng lúc đó tôi sợ quá, quên cả giận.

Ông Kim ra ngoài mở máy chiếc xe dùng để chở đồ của ông, rồi bảo chúng tôi vào trong xe. Chỉ một vài phút là đến nhà. Ông Kim vừa mở cửa xe vừa nói:

- Bây giờ mấy cô bé cứ ngồi yên ở đây nghe. Để chờ tôi đi quan sát xem thế nào đã.

Lúc này trời đã tối hơn. Tôi quay cửa kính xe xuống để xem có nghe động tĩnh gì không, quả nhiên tôi nghe có tiếng quát:

- Giơ tay lên!"

Đúng là tiếng ông Kim. Tôi quay vội cửa kính xe lên, thu mình ngồi gọn lại, nhìn Thu và Kiều nói .

- Thấy chưa. Tôi đâu có tưởng tượng bậy. Rõ ràng là có người núp trên đó.

Thu bắt đầu run. Cô ta nói:

- Tôi sợ quá!

Một lát sau, ông Kim đi ra với hai tên bị bắt, tay đang giơ thẳng lên trời. Lúc tới gần xe, ông Kim chiếu đèn pin vào mặt họ.

Tôi bỗng kêu to lên:

- Tuấn! Anh Danh!

Ông Kim ngạc nhiên:

- Ủa, em biết hai người này à?

Tôi chỉ vào Tuấn trong khi Thu chỉ Danh và chúng tôi cùng nói một lượt:

- Đây là anh của chúng tôi mà.

- Chúng tôi đã thưa với ông rồi mà - Tuấn nói với ông Kim - Chúng tôi là anh của mấy cô này. Tôi đem chiếc xe đạp lên để đổi cho Thảo. Đáng lẽ ngày mai mới đi, nhưng chúng tôi muốn đi ngay tối nay để chơi cho vui và định dọa cho các cô ấy sợ một mẻ.

Ông Kim kêu lên:

- Chèng ơi! Vậy mà tui còn lo đi biểu vợ tui chạy đi kêu thêm mấy ông lên tiếp tay nữa chứ. Rồi, làm tui đi sẵn chần hựt rồi.

Nghe ông Kim nói vậy, tôi thấy ngượng làm sao. Thật là tên tò! Lại cũng Tuấn và... Đáng lẽ Tuấn đừng quá chơi giỡn và muốn dọa chúng tôi sợ thì đâu có xảy ra chuyện rắc rối này.

Vì có cả anh Danh, người bạn trai đặc biệt của tôi (dù anh Danh không biết như vậy), rồi Thu lại cũng thích Tuấn, nên tôi đề nghị mọi người lên nhà dùng cơm. Chúng tôi mời cả ông Kim ở lại dự nữa, nhưng ông từ chối vì muốn trở lại tiệm để giảng giải cho mấy ông kia hiểu chuyện. Như vậy họ sẽ khỏi phải mất công vô ích mà lên tới đây tìm kẻ trộm.

Kiều nghe tôi đề nghị như vậy thì có vẻ không thích vì không có thêm một cậu con trai thứ ba để làm bạn với cô ta. Kiều nói:

- Tụi mình đâu có đủ đồ ăn.

Cô ta nói vậy mà không cần biết tôi đã mua khá nhiều ở tiệm rồi.

Anh Danh mau mắn:

- Để tụi này chạy ra phố mua thêm mấy thứ nữa ăn cho vui.

Tôi nhìn Danh mỉm cười, thầm khen anh chàng lanh trí. Cuối cùng Kiều và Thu cũng đồng ý như tôi.

Chúng tôi đã bắt thăm để chia nhau nấu ăn. Kiều trúng ngay đêm đầu tiên. Cô ta lẳng xẵng nhặt đậu và cắt ra để xào thịt. Tôi sang phòng ngoài đợi Tuấn và Danh. Hai người mà phóng xe đạp thì chỉ vài phút thôi là tới nơi chứ gì.

Một lát sau, thấy có ánh đèn chớp chớp, chắc là xe đạp của Danh và Tuấn về tới. Tôi mừng kêu lên:

- Rồi, họ về tới đây.

Tôi thắc mắc sao họ không chịu để bóng đèn sáng luôn cho rõ đường đi, mà lại để đèn chớp chớp như vậy. Chắc tại yếu pin. Tôi chạy ra, mở cửa thật rộng để đón Danh và Tuấn vô. Thu chạy vào bếp tiếp tay với Kiều để dọn cơm.

- Chà bữa nay mấy cô tiếp tui sang dữ hé!

Một giọng nói lả ồ ồ vang lên. Tôi giật mình nhìn kỹ lại. Chết rồi, tên đàn ông đeo kính đen! Cái tên thô lỗ ngỗ ở tiệm hời chiều!

CHƯƠNG 14

NGUY HIỂM QUÁ!

Tôi bám chặt lấy quả nắm ở cửa khi nhìn ra tên đàn ông ng ỡ uống cà phê và hút thuốc trong tiệm chi ều nay. Trông h ắn hơi khác một chút. Mới đầu tôi chưa nhớ được là h ắn khác thế nào, nhưng sau một giây tôi mới nhận ra là lần này h ắn không mang kính đen, nhưng nét chính ở gương mặt h ắn thì không thể nào l ầm l ẫn được. Giọng nói của h ắn vẫn ồ ồ và thô lỗ như h ử chi ều h ắn nói với ông Kim. H ắn vẫn mặc một cái áo xám xám y như h ử chi ều.

H ắn lại cất tiếng một cách cộc lốc:

- Tui đâu có dè m ỹ cô tiếp tui sang d ữ ha.

R ồi không c ần ai mời chào, h ắn đẩy tôi sang một bên, ngang nhiên bước vào nhà. Nhìn h ắn, tôi tự hỏi không biết đây có đúng là tên cướp vượt ngục mà báo chí loan rằng đang l ẩn l út ở Thạnh Mỹ Lợi hay không. Cảnh sát đang lùng h ắn ở nơi đó. Tôi muốn hỏi h ắn xem có đúng không, nhưng miệng tôi cứng lại vì sợ, không cất tiếng được.

Trông điệu bộ của h ắn thật thô bỉ và b ần tiện. Tôi có cảm tưởng rằng h ắn muốn lên đây để trốn, che mắt cảnh sát hoặc toan tính cướp phá gì nữa chẳng.

H ắn nhìn thật lâu vào trong bếp, nơi Ki ều và Thu đang dọn đ ồ ăn ra.

- Nấu gì ở trong đó? - H ắn hỏi, vẫn cái giọng xác l áo, không nhẹ nhàng chút nào.

- Dạ, xào đậu.

Tôi sắp định nói với h ắn là sẽ có món thịt heo quay nữa vì Tuấn và

Danh còn đi mua chưa về nhưng tôi không biết chắc hắn là ai và hắn muốn gì, nên tôi lại chẳng tội gì mà kê thực đơn ra cho hắn nghe.

Hắn nói như sủa vào mặt tôi:

- Đem dọn lên đây coi. Đói muốn chết rồi.

Tự nhiên tôi buột miệng:

- À, dạ, mấy anh tôi sắp đem về một ít thịt quay nữa - Giọng tôi run run.

Hắn phá lên cười:

- Anh hả? Hồi này ta nghe nhỏ nói với bà chủ tiệm tạp hóa là chỉ có ba con nhỏ ở với nhau thôi mà. Đừng có hòng đem anh chị nào ra đây dọa ta nghe.

Tôi chợt nhận ra rằng vì giọng nói tôi lắp bắp run rẩy như vậy, nên hắn tưởng tôi bịa đặt thêm người để mà dọa hắn. Nhưng tôi đâu có dọa hắn làm chi. Tuấn và Danh có ở đây mà. Và bây giờ, ô, tôi chỉ ước ao làm sao cho họ về tới nhà với tôi ngay tức khắc!

Căn nhà chúng tôi đang nghỉ mát không to lắm, hắn ta chỉ đi có bốn bước là vào tới bếp.

Hắn nói cộc cằn với hai cô bạn tôi:

- Bộ không nghe gì sao mà không dọn đồ ăn ra? Đem đĩa đậu xào lên đây. Vậy là chín rồi - Hắn vừa nói vừa chỉ vào chảo đựng đậu xào.

Tôi biết là không có món gì khác ngoài đậu xào vì Kiều và Thu chưa kịp làm thêm món gì. Còn mấy quả trứng tôi mua vẫn đựng trong chiếc túi giấy đang kia.

Kiều và Thu thấy hắn ta bước xuống, xộc vào bếp thì sợ hãi quá nên nổi không dám nhúc nhích gì hết. Hắn thấy rõ hai cô bạn tôi kinh sợ run rẩy như vậy, thì lại càng làm già. Hắn ra lệnh to hơn bằng giọng nói không được một chút học thức nào.

- Nè, mấy nhỏ có biết đi đâu, cứ làm theo tao nói thì hông sao hết. Chứ tụi bây mà không nghe lời tao, thì hông yên đó à ghen.

Miệng hắn nói trong khi tay hắn lắc lắc trong túi quần. Hắn càng rung tay, các bạn tôi càng sợ cứng cả người lại.

Hắn hét to lên:

- Biểu dọn đồ ăn ra không?

Lần này Kiều hoảng sợ quá đến nỗi khi cô ta quay lại để nhắc chảo ra khỏi bếp, cùi chỏ của Kiều hất mạnh vào cán chảo khiến nguyên cả chảo đậu xào bị lật úp, đổ tung toé ra sàn.

Hắn ta tức giận, gầm lên:

- Đồ con gái gì mà vụng về quá vậy. Mi cố ý làm đổ hả.

Kiều kêu vang:

- Dạ, đâu có.

Trong khi đó, Thu cứ đứng sững như bị chôn chân xuống đất. Tôi liền bước đến trước mặt tên đàn ông đó, cố thu hết can đảm, tôi nói bằng một giọng lịch sự:

- Thưa ông, xin ông ráng chờ một chút xíu nữa anh Danh và Tuấn sẽ mua thêm đồ ăn về. Chúng tôi sẽ dọn đãi ông một bữa cơm đằng hoàng.

Hắn cắt ngang:

- Nè, con nhỏ này đừng có bám vào mấy thằng anh mà nói hoài nghe. Tao nói cho tui bây nghe chứ tui bây đừng làm gì qua mặt tao nghe.

Thu bắt đầu cúi xuống dọn sạch sàn nhà bị đậu đổ ra tung toé.

- Con nhỏ kia tính làm gì vậy hả? - Hắn lại gắt gỏng. Hình như hắn ta cũng hốt hoảng không kém gì mấy đứa tôi.

Thu lấp ba lấp bắp:

- Dạ, dạ... tính dọn dẹp cho sạch.

- Thôi, còn mấy đồ gì khác đâu?

Hắn vừa hỏi vừa đưa mắt tìm kiếm. Thấy bạch thức ăn tôi mua về còn kia, vì Thu và Kiều chỉ dùng một ít đậu, hắn nói:

- Hừm, có trứng nữa. Được rồi.,

Hắn lấy mấy quả trứng đưa cho Kiều, lúc ấy còn đang mãi nhìn Thu bò dãi trên sàn nhà để lau.

- Nè, hai nhỏ chiên cho tao mấy cái hột vịt coi. Còn con nhỏ nói láo này đi ra nhà ngoài với tao.

Nói láo! Tôi mà thềm nói láo với hấn sao!

Phải chi hấn tin là tôi đã nói thật với hấn. Tôi không muốn nghĩ đến chuyện đó nữa. Không biết có chuyện gì xảy ra cho Tuấn và anh Danh ở ngoài phố không? Có thể họ không trở lại nhà này với tụi tôi nữa. Mà biết đâu như vậy lại chẳng tốt hơn? Vì nếu hai người ấy trở lại đây, làm sao đủ sức chống lại gã đàn ông có súng trong tay này? Tôi không rõ lắm là có phải hấn mang súng không nhưng nếu không thì tại sao hấn cứ phải rút tay trong túi và lúc lắc hoài.

Tôi đã sắp sửa cúi xuống để phụ với Thu hốt chỗ đậu đỗ, thì hấn lại kêu tôi:

- Nè, nhỏ đó, tên chi vậy? Biểu ra đây mà.

- Dạ, Trịnh Thị Phương Thảo.

Tôi nói cho lấy có vì chắc hấn đâu có quan tâm gì đến tên tôi. Tôi hỏi lại:

- Thế còn ông tên gì?

Hấn nhún vai:

- Tên là Phát. Phạm Văn Phát, đang bị cảnh sát lùng bắt đây.

Mặc dù tôi đã có linh tính rằng hấn chính là tên cướp vượt ngục đang truy nã, vậy mà nghe hấn nói ra, tôi cũng giật cả mình.

Bỗng tên Phát dừng lại và nhìn tôi lần nữa:

- Tên gì, nói lại nghe coi.

Tôi lặp lại.

- Trịnh Thị Phương Thảo.

- Hình như tên họ này nghe quen quen.

Tôi nhìn Thu trong khi tên Phát nói. Thu cũng nhìn lên.

Tên Phát quay vào hỏi Ki ều và Thu:

- Trứng đã chín chưa vậy cà?

Bỗng giọng nói của Thu cất lên đồng dục và can đảm khác thường:

- Thì ông cũng phải chờ cho tụi tôi dọn sạch sàn nhà rồi mới đi nấu đồ ăn khác được chứ.

Tôi đoán là tên Phát quá ngạc nhiên khi nghe Thu nói năng như vậy, nên hấn ta không thể nghĩ ngay được câu gì để nói lại. Hấn nhìn tôi nữa, giọng hấn có vẻ giận:

- Làm gì mà cái mặt bí xị vậy?

- Dạ, tại tôi mới nhớ lời Mẹ tôi nói, trước khi tôi lên đây chơi. Mẹ tôi có đọc trong báo thấy loan tin có một người tù vượt ngục. Rồi Mẹ tôi lo đủ thứ chuyện. Mẹ tôi còn lo rằng nhớ tôi gặp phải ông ở nhà này nữa. Lúc đó, tôi cười giấu Mẹ tôi, cho rằng Mẹ tôi thật lắm cảm, nghĩ những chuyện gì đâu đâu.

- Tới bây giờ mới thấy Má nói có lý, chứ không phải chuyện đời xưa đâu đâu, phải không? - Giọng hấn đầy vẻ châm biếm. Hấn tiếp - Thôi bỏ cái mặt bí xị đó đi.

Hấn lại khoa khoa bàn tay ở trong túi quần.

- Nè, nhớ pha cà phê nữa nghe. Cà phê "phin" cho nó thơm, chứ đừng lấy cà phê bột uống không đã à nghe - Hấn nói vọng vào trong bếp với hai cô bạn tôi.

Tôi nói thêm cùng hai cô bạn:

- H ồi nãy mình có mua sẵn cà phê đó. Hai b ồ chịu khó lọc đi tụi mình còn rộng thì giờ mà.

Hấn nói cùng tôi:

- Nhỏ này cũng lanh dữ đa. Thôi, giờ ng ồi yên đây coi.

Tôi làm theo hấn nói, r ồi tò mò hỏi hấn:

- Tại sao ông bị giam trong khám?

- Cũng tại mấy chuyện làm ăn hồng đằng hoàng thôi chứ sao.

Tôi nghĩ có lẽ hấn ta sẽ nói chi tiết cho tôi nghe, nên tôi lắng tai chờ đợi. Tuy nhiên trong suốt thời gian ng ồi nói chuyện với hấn, tôi vẫn để ý từng tiếng động một, xem có Tuấn và anh Danh về chưa. Lúc này thì tôi lại muốn làm hiệu báo động thế nào để họ đừng vào nhà. Nhưng cùng một lúc, tôi lại cứ thắc mắc không hiểu sao các người ấy đi đâu mà lâu thế.

Không lẽ họ lại tính chơi gạt tụi tôi nữa sao. Hay là hai người trở về nhà

Bố Mẹ tôi luôn r ồi. Tôi chợt cảm thấy tức giận với Tuấn. R ồi tôi nghĩ lại, thấy mình vô lý. Biết đâu xe đạp chẳng bị xì hơi nên họ mới đi lâu như vậy. Có thể lắm chứ.

Trong khi đầu óc tôi cứ suy nghĩ mông lung như vậy thì hẳn ta vẫn nói đầu đầu:

- Chuyện gì đâu thật kỳ cục. Đã từng ăn cướp hai trạm xăng r ồi, mà tui đâu có ăn chung gì ở trong. Thiệt ra, tui đâu có tính đi ăn cướp. Tình cờ đi theo người ta vậy hà.

Tôi hỏi hẳn ta, vì tôi muốn biết chắc chắn xem hẳn có phải là người thứ ba bí mật kia không.

- Vậy chứ ông có dính líu tới vụ cướp vừa r ồi với anh em Bằng và Bảo không?

Hắn đáp:

- Ai mà biết tên tui nó đâu nào. Thấy có hai đứa lòi tì muốn ăn hàng một mẻ lớn, nên tui mới đi theo chỉ cho tui nó mấy đòn ly kỳ. Tới h ồi ăn cướp xong và bị phát giác, tui lẹ chân lủi đi mất luôn.

- Còn l ần kia thì sao, hử ông?

- Tui đã nói cũng chỉ vì chuyện làm ăn hông được đảng hoàng đó mà. H ồi đó, bọn tui mấy đứa "thối" được một cái xe hơi. Chạy được một h ồi thì hết xăng, bèn ghé lại một trạm xăng để đổ. Trong khi người bán hàng đang mải nói chuyện với tôi, mấy tên kia móc luôn hộp đựng ti ền. Có cả mấy chục ngàn!

- Vậy mấy người bạn đó của ông đâu r ồi? Chắc họ vào tù cả, phải không? - Tôi hỏi.

- Đâu có, tui quí trút hết tội trên đầu tui. Tui ăn cắp xe, xăng và ti ền nữa!
- Mắt của ông Phát lóe lên ánh giận dữ. Hẳn tiếp - Tui phải ng ồi tù do tội của kẻ khác, còn tui kia thì được thông thả ở ngoài. Suốt thời gian trong tù, tui đã thề độc là sẽ cho kẻ khác vào trông như vậy. Và tui đã thực hiện r ồi đó. Kỳ vừa r ồi, hai tên nhóc kia mắc bẫy, mà tui nó cũng không biết nổi tên tui nữa cà.

Lúc đó, tôi chắc chắn được rằng ông Phát chính là kẻ thứ ba đó, kẻ đã cùng đi với anh em Bằng, Bảo. Bất chợt, tôi cảm thấy ái ngại cho hắn.

Tôi nói, làm như đã biết hắn ta từ lâu rồi. Và thật sự, sau câu nói này tôi cũng cảm thấy tôi hiểu được hắn.

Tôi hỏi:

- Ông cứ sống như vậy, rồi lần lút hoài sao? Chà, tôi không thích kiểu trốn tránh vậy đâu.

Ông Phát đổi giọng hằn học, nói vọng vào bếp:

- Nè, trứng vẫn chưa xong hả?.

Khiêu nhắc chiếc chảo ra khơi lò, chỉ cho hắn thấy và nói:

- Tụi tôi đang ráng làm mau hết sức mà chưa chín đây nè ông.

Ông Phát ngắt giọng:

- Bắc chảo lên bếp lại đi. Để xuống vậy ám khói hết rồi còn gì.

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa dồn dập ở đằng cửa trước. Giọng của ông Phát lẽ nhè hỏi ra:

- Ai vậy?

Tôi thấy mặt hắn có nét lo sợ.

- Tôi đã nói với ông là hai anh tôi về đó mà.

- Không mở à nghe.

- Nhưng các anh tôi chứ ai. Tôi đã nói là họ ra phố mua thêm ít thịt quay mà.

- Tui nói là hông có mở gì ráo.

Thình lình ông Phát đổi ý. Hắn nắm mạnh tay tôi, dẫn ra cửa:

- Hỏi coi tui nó là ai?

Giọng nói của tôi như gãy ra, nhưng tôi cũng cất tiếng:

- Ai đó?

Tôi biết ngay là Tuấn và Danh vì tôi đã nhận ra tiếng Tuấn đáp:

- Tuấn đây mà. Tụi này mua mãi mới được thịt quay.

Tôi quay sang nói với hắn:

- Ông thấy không, Tuấn em tôi đó chứ ai.

Nói vậy, nhưng tôi vẫn không hiểu tại sao Tuấn và Danh đi lâu quá vậy, hơn nữa tại sao hai người không đi thẳng vào nhà mà lại gõ cửa làm gì.

Ông Phát nói vọng ra:

- Cứ quăng thịt vô đây rồi lui ra đi chỗ khác.

Tôi mong phải chỉ Tuấn sẽ làm theo lời ông Phát nói. Nhưng thỉnh thoảng có tiếng động ở trong bếp, đồng thời lại có tiếng gõ cửa dồn dập ở đằng trước.

Ông Phát nói:

- Chuyện gì vậy nè?

Rồi quay vào trong bếp xem tiếng động đó là gì.

Lúc quay vào trong bếp, tôi thấy Kiều và Thu đã được ai đem ra ngoài an toàn bằng cửa sau. Một cảm giác ớn lạnh chạy khắp thân tôi.

Hai cô bạn tôi đã được cứu rồi, còn tôi đang bị tên cướp này giam giữ sao. Lúc đó, hẳn ta như quên mất tôi đang ở đây, hẳn ta xông vào bếp.

Lần đầu tiên tôi thấy ông Phát rút tay ra khỏi túi. Tôi kêu lên:

- Đừng vào, Tuấn, nguy hiểm lắm!

Nhưng chẳng cần tôi phải nói. Vì ngay lúc đó thì cửa trước đã mở tung nhường chỗ cho hai nhân viên cảnh sát, tay giơ súng, tay cần còng khóa tay Phát vào.

Tuấn, lúc đó cũng theo hai ông cảnh sát bước vào, liếc về phía tôi một cái nhìn ngộ nghĩnh.

Một trong hai ông cảnh sát nhìn tôi hỏi:

- Tên cướp này là bạn cô à?

Tôi nói ngay:

- Dạ không.

Chỉ chốc lát, tôi đã thấy trong phòng đông nghẹt người. Kiều và Thu đã trở vào, rồi Tuấn và Danh. Cộng thêm ông Kim, Phát, hai cảnh sát và tôi vị chỉ là chín người trong một cái phòng nhỏ xíu này.

Khi họ dẫn ông Phát ra ngoài xe cảnh sát đậu ngoài đường, hẳn ta quay lại nhìn tôi nói:

- Lại cũng thêm một chuyện xui xẻo nữa. Cả đời tôi chỉ có vậy - toàn là chuyện xui xẻo, tai họa.

Sau khi xe cảnh sát đã đi rồi, ông Kim trở lại vào phòng chúng tôi. Ông nói:

- Mấy cháu có dám ở nhà này một mình cả tối nay không? Ở tiệm chúng tôi cũng có chỗ cho một vài cháu.

Bổng Tuấn cất tiếng:

- Này Danh, có lẽ tụi mình nên báo tin cho ở nhà biết chứ, kéo các cụ mong. Tụi mình đi lâu quá chưa về chắc các cụ lo sợ lắm đó. Dám lại báo cho cảnh sát đi tìm tụi mình nữa. Mấy ngày nay mình cứ có chuyện với cảnh sát hoài.

Còn đang phân vân chưa biết làm sao cho Bố Mẹ chúng tôi hay, thì ông Kim nói là sẽ dẫn Tuấn trở lại tiệm của ông, rồi ông sẽ gọi dùm điện thoại cho cảnh sát ở gần nhà tôi biết tin, và nhờ họ nhắn về nhà dùm cho. Trong khi đó, anh Danh ở đây với tụi con gái chúng tôi cho chúng tôi đỡ sợ.

Tôi thấy ông Kim có ý kiến tuyệt hay. Vậy mà Thu lại nghĩ rằng nên để anh Danh đi với ông Kim còn Tuấn ở lại với tôi.

Nhưng Tuấn đã nhanh nhẹn:

- Vâng, bác để cháu đi với bác về tiệm vậy.

Hình như Tuấn không đặc biệt thích ở chung với các cô cho lắm.

Trong lúc ông Kim và Tuấn đi ra tiệm, anh Danh ở lại kể cho chúng tôi nghe đầu đuôi câu chuyện:

- Thảo biết không, Tuấn và anh đã mua được thịt quay và trở về ngay tức khắc đó chớ.

Anh Danh đáp lời khi nghe tôi nêu thắc mắc về việc Tuấn và anh ấy đi lâu quá. Anh Danh tiếp:

- Khi tụi tôi bước tới bậc cửa thì thấy tên lạ mặt kia đang ở trong nhà. Tuấn thấy dường như tên ấy đang giơ súng vào Thảo. Còn anh thì thấy Thu bị đánh đang bò lê bò cang trên sàn, trong khi Kiều đứng sững, trơ ra như tượng.

Thu tuy còn sợ nhưng cũng cười, giảng giải cho anh mình nghe:

- Em đâu có bị đánh ngã xuống sàn nhà đâu. Lúc đó em đang khom mình lau dọn chỗ đậu bị đổ đó mà.

Danh tiếp:

- Tuy nhiên, lúc đó thấy Thu có vẻ tội nghiệp quá và đoán được tình trạng nguy hiểm với tên lạ mặt kia, nên Tuấn và anh bèn chạy ngay lại tiệm tạp hóa nói cho ông Kim nghe sự tình. Mà chềng ời, ông già đó hông chịu tin mình mới tức chớ!

Thu nói ngay:

- Ông không tin là phải. Vì vừa mới đây tụi em báo cho ông ta là có hai kẻ nấp sau nhà, ông ấy tưởng gian phi nên gọi cảnh sát đến. Rồi tới lúc hai anh thò mặt ra, làm ông ấy tên tò, phải ngăn cảnh sát cho khỏi đến nữa mà.

- Thì vậy mới có chuyện. Cảnh sát đã đến nơi rồi, mà ông ấy phải nói khéo cho họ trở về.

Tôi hỏi:

- Vậy chớ ông Kim nhất định không chịu tin Tuấn và anh sao?

- Không mới chết chớ. Làm tụi anh nói mãi, nói hoài tới chừng bà ấy tin lời tụi anh và nói giúp để ông ấy cũng tin mới thôi.

Danh ngừng một lát, và mỉm cười tinh nghịch:

- Chềng, bà ta mập thiệt đó, nhưng tử tế ghê.

Tôi cười khi nghe cách Danh diễn tả bà Kim. Tôi chợt dạn lòng rằng sẽ chẳng bao giờ để cho mình thành mập như vậy. Chắc chắn là anh Danh không thích "típ" con gái như thùng tô- nô rồi.

Anh tiếp:

- Cuối cùng thì cảnh sát cũng được mời tới một lần nữa và tụi anh cũng phải lập lại câu chuyện từ đầu đến đuôi cho họ nghe.

Thu chặc lưỡi:

- Lúc đó tụi em sợ run lên đó chớ.

Tuấn nói:

- Chúng ta sẽ về nhà hết, ngay tối nay. Mỗi người sẽ đi xe đăm còn

ông Kim đây có lòng tốt sẽ lái xe của ông theo sau chúng ta, để đưa chúng ta về nhà cho đến nơi đến chốn an toàn.

Sau kinh nghiệm này, tôi biết chắc chắn rằng Bố Mẹ sẽ chẳng bao giờ cho phép tôi đi đâu chơi mà không có Bố Mẹ đi cùng. Và các bạn có biết sao nữa không? Thưa rằng, có lẽ tôi cũng chẳng bao giờ muốn đi một chuyến như vậy nữa.

Tôi bắt đầu sắp xếp đồ đạc vào va- li.

Vừa đó Tuấn ngó quanh quần, rồi chun chun mũi lại, vừa khịt khịt:

- Cái mùi gì mà khét lẹt vậy nhỉ?

Tất cả chúng tôi cũng hít mạnh hơi vào. Bỗng nhớ ra, tôi chạy vào bếp, còn nguyên cái chảo chiên trứng đã cháy đen hết cả. Đó là món trứng tráng công phu của Kiêu, Thu đang làm dở dang cho ông Phát. Tôi giờ cái chảo cháy đen cho mọi người thưởng thức cái mùi khét:

- Chèng ơi, món trứng này thơm không chỗ chê rồi đó nhé!

Tất cả chúng tôi cười vang.